

မြန်မာ့အသံကဏ္ဍ

ခေတ်ပျိုဖြူ

ကြယ်တစ်စင်း ရင်ခုန်သက်သေ

လှိုင်းတက်ချက် အိပ်ပျက်ည

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၄၊ နိုဝင်ဘာလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေပဒေသာပေတိုက်၊
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ပင်ခက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ဖြူး
အုပ်ချုပ် - ၁၂၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅-၈၃

ခေတ်ပျိုဖြူ
ကြယ်တစ်စင်း၊ ရင်ခုန်သက်သေ၊ လျှို့ဝှက်ချက်၊ အိပ်ပျက်ည၊ ခေတ်ပျိုဖြူ
ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။
၂၀၈ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) ကြယ်တစ်စင်း၊ ရင်ခုန်သက်သေ၊ လျှို့ဝှက်ချက်၊ အိပ်ပျက်ည

ခေတ်ပျိုဖြူ

ကြယ်တစ်စင်း ...
ရင်ခုန်သက်သေ ...
လျှို့ဝှက်ချက် ...
အိပ်ပျက်ည ...

(အပြင်းစားအချစ်လုံးချင်းတက္ကသိုလ်)

“ကျွန်မအပြင် မပါခဲ့ပေမယ့် အမှားလုပ်တဲ့သူဟာ
ကျွန်မ မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်မအသည်း တကယ်ကို
ကွဲရပါတယ် သွေးတွေ စီးကျနေပေမယ့် ကျွန်မ
အသည်းကွဲရပါတယ် ကိုသွေးနေ”

အခန်း (၁)

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ဧည့်ခန်းလေးအတွင်း ဖေဖေ စကားသံအဆုံးမှာတော့ ပိုပြီး တိတ်ဆိတ်သွားရတော့သည်။

“မမျှော်လင့်ဘဲ မှားသွားခဲ့တော့ မောင် တာဝန်ယူချင်တယ် စိမ်းရယ်၊ ဟိုကလေးမလေးက ငယ်ကလည်း ငယ်တော့လေး သူ့ဘဝ လေး မောင့်ကြောင့် ပျက်ရတာဆိုတော့ကွယ်”

နိုင်ငံခြားမှာသာ အနေများပြီး တစ်နှစ်တွင် တစ်လလောက်သာ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတတ်သော ဖေဖေက အလုပ်အကိုင်လည်း ကြီးစားသလို စီးပွားရေးလည်း အရှာကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ စီးပွားရှာနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏

မိသားစုနှင့် ခွဲနေရချိန်မှာ အထီးကျန်စွာ ပင်ပန်းမှုများနှင့် ခံစားနေရမည်ဆိုတာကို သူမကတော့ ဖခင်ဖြစ်သူကို ခံစားနားလည်ပေးနိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ မေမေ့အတွက် ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ဆိုပြီး ပေါ်လာတာကိုတော့ မကြိုက်ချင်ပေ။ ဖေဖေသာ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ကျေနပ်ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံပေးမိမှာအမှန်။ 'ဖေဖေကို သူ့သမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် နားလည်လက်ခံပေးနိုင်ပါသည်။

"သမီး ဖေဖေကို အပြစ်မတင်တော့ဘူးလားကွာ"

ဖေဖေက သူမပခုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ရင်း မေးလာခဲ့သည်။ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်အနေနှင့် နေရထိုင်ရ ခက်စွာ အပြစ်ဝန်ခံနေသော ဖေဖေကို သူမ တကယ်လည်း သနားမိပါသည်။ သူမနှင့်မှ ရွယ်တူပါလို့ ပြောရလောက်အောင် ငယ်ရွယ်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူမအဖေကြောင့် ဘဝပျက်ရတာကိုလည်း လက်ခုပ်ဆိုတာ တစ်ဖက်တည်းတီးလို့ မမြည်ဘူးလို့လည်း မဝေခံရက်ပါ။ သနားတော့ သနားမိပါသည်။

ဖေဖေ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာလိုက်တာကို မတော့မနပ် ဖြစ်မိပေမယ့် ဖြစ်ခဲ့ပြီးမှတော့ ဖေဖေမှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ယူဆလိုက်ပါသည်။

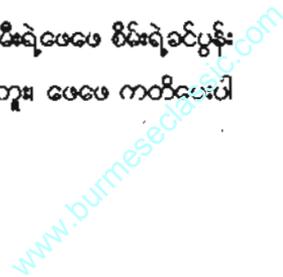
အားလုံးထဲမှာ သနားကရုဏာအသက်ရဆုံးကတော့ မျက်ရည်လွဲသောမျက်ဝန်းတွေနှင့် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေခဲ့သော မေမေ့ကိုပါပဲ။

ဘာအပြစ်မှမရှိရပါဘဲ စိတ်ဆင်းရဲရိဖို့အတွက် မထိုက်တန်ဘူးဟု ထင်မိသည်။ အရင်းလှ၊ အရမ်းကျက်သရေရှိပြီး သဘောထားကြီးလွန်းလှသည့်မေမေ၊ ယောက်ျားအပေါ်မှာလည်း ချစ်ခင်လေးစားလွန်းသည့် မေမေ၊ အိမ်ထောင့်တာဝန် လူမှုရေး အစရှိတဲ့ ကိစ္စတွေဘက်မှာလည်း မလစ်ဟင်းစေရဘဲ ထောင့်စေ့အောင်လုပ်ထုတ်တဲ့ မေမေ၊ ဖေဖေအမျိုးတွေကိုယ်တိုင်ကတောင် ဖေဖေထက် မေမေ့ကို ပိုရင်းနှီးခင်မင်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတဲ့ မေမေ။ ဘာအပြစ်မှ မကျူးလွန်ရပါဘဲ နှင့် မေမေခံလိုက်ရသည့် လောကခံ၏ထိုးနှက်ချက်က ရက်စက်လွန်းလှသည်။

သူမကတော့ အဖက်ဖက်မှ ဝင်ရောက်ခံစားပေးကာ -

"ဖေဖေကို သမီး အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး ဖေဖေ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ဖေဖေဟာ သမီးရဲ့ဖေဖေပဲလေ"

"စိတ်ချပါသမီးရယ်၊ ဖေဖေဟာ သမီးရဲ့ဖေဖေ စိမ်းရဲ့ခင်ပွန်း နေရာကနေ တစ်လက်မလေးမှ မရွေ့စေရပါဘူး။ ဖေဖေ ကတိပေးပါ တယ်"

ဖေဖေတက်ကတော့ ခါတိုင်းလို နိုင်ငံခြားကဖန်းနှင့် ဆယ်လ ကျော်နေပြီး ရန်ကုန်ကဖန်းနှင့် တစ်လကျော် လာနေမည်ဟု စိတ်ကူး ထားပုံရသည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ် ကိုသွေးနေ”

မေမေစကားအဆုံး ဖေဖေမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ ရုပ်ကလေးက ချောသလို တက္ကသိုလ်တွင် ကွင်းဖြစ်ခဲ့သော မေမေကို ဖေဖေက သုံးနှစ်တိတိ လိုက်ခဲ့ရပါသည်။ ဇွဲကောင်းလွန်းသော ဖေဖေ ကို နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်မှ ခေါင်းညှိတ်လက်ခံခဲ့ပြီး စောင့်ကြည့်ခဲ့သေး တာ ဖြစ်သည်။

သုံးနှစ်လောက် ချစ်သူသက်တမ်းကြာမှ လက်ထပ်ခဲ့သော နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းသည့်မေမေသည် ဖေဖေကို မောင်လို ချစ်စနိုးနှင့် ခေါ်ခဲ့တာပါ။ “မောင် စိမ်းကလေး” ဟု အမြဲပြောတတ်သော မေမေက ကိုသွေးနေ၊ ကျွန်မ ဆိုတဲ့အသုံးအနှုန်းက မေမေတက်က ဆုံးဖြတ်ချက် ကို ပြသခဲ့ပါပြီ။

“စိမ်းကိုပဲ မောင်ချစ်ခဲ့တာပါ။ ယုံပါ စိမ်းရယ်”

ဖေဖေက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မေမေဘက်ကို လှည့်ရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်မ ယုံမိတယ် ကိုသွေးနေ၊ သမီးလေးရှေ့မှာပဲ ပွင့်ပွင့်

လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေက အချစ်စစ် က တစ်နေရာ၊ သာယာမှုက တစ်နေရာဆိုပြီး နှစ်နေရာခွဲပြီး ချစ်နိုင်ကြ ပေမယ့် ကျွန်မတို့မိန်းမသားတွေမှာတော့ အဲဒီလို မရှိခဲ့ကြဘူး။ ရှင့် အပြစ်ကို ကျွန်မ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ။ ရှင်က ယောက်ျားပဲ၊ ဒီနိုင်ငံမှာ သမီးကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ နိုင်လို့ နိုင်ငံခြားကို မလိုက်နိုင်တဲ့ ကျွန်မရဲ့လုပ်ရပ်ကိုလည်း ကျွန်မ နောင်တမရပါဘူး။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ခြောက်နှစ်တိတိ စောင့် ကြည့်ပြီး လေ့လာခဲ့တာတောင် ဆုံးဖြတ်ချက် မှားယွင်းမိလေခြင်းရယ် လို့လည်း ကျွန်မ မပြောပါဘူး။ ကျွန်မ ဒီအချိန်မှာ လင်ပစ်ခံရဖို့ကံက ပါလာတာပဲ၊ ကံကြမ္မာကိုပဲ ယိုးမယ်ဖွဲ့ပါတယ်”

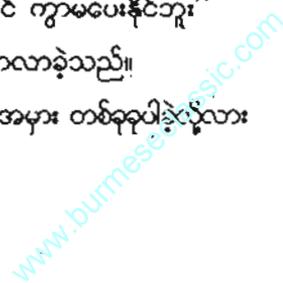
“မောင် စိမ်းကို မပစ်ပါဘူးကွာ”

“ရှင့်ဘက်က မပစ်ပေမယ့် ကျွန်မဘက်က ရုန်းထွက်ပါ တယ်၊ တရားဝင်ကွာရှင်းပေးပါ့မယ်”

“အဲဒီလို မဖြစ်ချင်ဘူးစိမ်း၊ မောင် ကွာမပေးနိုင်ဘူး”

ဖေဖေဘက်က တုန်လှုပ်စွာ ပြောလာခဲ့သည်။

“အခုကိစ္စမှာ ကျွန်မအပြစ် ကျွန်မအမှား တစ်ခုခုပါခဲ့လို့လား ဟင်”

“စိမ်းအပြစ် လုံးဝမပါပါဘူး။ မဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ မောင့်အပြစ် တွေပါကွာ”

“ကျွန်မအပြစ်မပါခဲ့ပေမယ့် အမှားလုပ်တဲ့သူဟာ ကျွန်မ မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်မအသည်း တကယ်ကို ကွဲရပါတယ်။ သွေးတွေ စီးကျနေပေမယ့် ကျွန်မအသည်း ကွဲရပါတယ် ကိုသွေးနေ။ ဂွင့်ကို ကျွန်မဘက်က နားလည်ပေးသလို ဂွင့်ဘက်ကလည်း ကျွန်မကို နားလည်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ကွာရှင်းပေးပါ။”

သမီးဟာ တစ်သက်လုံး ဂွင့်သမီးပါပဲ။ ဂွင့်ဟာလည်း သမီးရဲ့ အဖေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းတွေ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒီတော့ ဂွင့်သမီးကို တွေ့ချင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ကိုလာခဲ့တာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဂွင့် တစ်နေရာရာမှာတည်းပြီး သမီးနဲ့တွေ့နိုင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မကတော့ ခုချိန်ကစပြီး ဂွင့်နဲ့ မျက်နှာချင်း လုံးဝမဆိုင်ချင်တော့ပါ ဘူး”

ပြောပြီးပြီးချင်းမှာပဲ မေမေက ထရပ်သည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ စိမ်းရယ်”

ဖေဖေပြီးတွားမူကြောင့် မေမေက ဖေဖေကို တစ်ချက်ကြည့်

တာ -

“ရက်စက်တယ်ဆိုတဲ့စကားလုံး ဂွင့်မှာ သုံးခွင့်မရှိဘူးလေ။”

ကျွန်မဘက်က ဂွင့်ကို မတွေ့ချင်ဘူးဆိုတာက မုန်းလို့မှ မဟုတ်တာ၊ ဂွင့်နဲ့ကျွန်မက မုန်းလို့ ခွဲခွာတာမှ မဟုတ်တာ။ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေး ခဲ့တာဆိုတော့ ဂွင့်နဲ့တွေ့လို့ ဂွင့်မျက်နှာကိုမြင်ရရင် ဂွင့်အပေါ် ကြင်နာ သနားစိတ် ဖြစ်သွားခဲ့ရင် မကောင်းဘူးလေ ...။

ကျွန်မဘက်က ငါးပါးသီလလုံအောင် ထိန်းတာပါ။ ဂွင့်ဟာ သူများရဲ့ယောက်ျား ဖြစ်နေတော့ ဂွင့်အပေါ် ကြင်နာစိတ်ဝင်မိသွားရင် ကျွန်မ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရက် ထိုက်မှာစိုးလို့ပါ”

မေမေလက်ဈားလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ငှေဖေက -

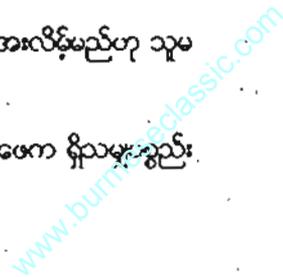
“စိမ်းပြောတဲ့ကံကို ထိုက်နေတာက မောင်နဲ့ ဟိုတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မပဲ ဝေဖန်ပြီး ကောင်းအောင်နေပါတယ်။ အစ်ဖက်သားကို အပြစ်တင်တဲ့အပြင်မျိုးနဲ့ ကျွန်မ မကြည့်တတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ထင်ပါတယ်”

ဖေဖေဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကို ဖြုတ်ချရင်း အေးစက်စွာ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

မေမေဘက်က ဒီလောက်အထိ သွေးအေးလိမ့်မည်ဟု သူမ တွေးမိခဲ့။

ဘယ်လိုမှ ပြောမရတဲ့အခါမှာတော့ ဖေဖေက ရှိသမျှ ခွည်း

အကုန်လွှဲကာ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် နိုင်ငံခြားသို့ ပြန်သွား
ပါသည်။

ဂျပန်ကပြားမလေး မိချီကိုကလည်း ကံပဲထင်ပါရဲ့။ အဖေ
အရွယ် ဖေဖေကို ချစ်ရှာသည်ဆိုတော့ အိမ်ထောင်ရေးသာယာပုံ ရ
ပါသည်။

သူမထံတော့ ဖုန်းအမြဲဆက်ကာ မေမေအကြောင်း မေး
တတ်သည်။

“မေမေ အရမ်းကို ငြိမ်သက်သွားတာ ဖေဖေရဲ့ တရားနဲ့ပဲ
မွေ့လျော်နေတဲ့ပုံ ဖြစ်နေတယ်။ သမီးက မေမေ တရားရတာစော်လွန်း
တယ်လို့ပြောတော့ မေမေက ပြုံးတယ်... သိလား။ တရားဆိုတာ
စောစောတွေ့လေ ကောင်းလေပေါ့ သမီးရယ်တဲ့”

“စိမ်းက ဘဝကျွေးကောင်းမှာပါ။ လောဘနည်းတဲ့သူလေ”

“ဒေါသနဲ့မောဟလည်း မရှိသလောက်ပါပဲ ဖေဖေရယ်။
နောက်ဘဝမှာ ယောက်ျားလေးပဲ ဖြစ်ချင်တယ်လို့ ဆုတောင်းတယ်တဲ့
မိန်းမသားဘဝ မဖြစ်ချင်ဘူးတဲ့”

သူမစကားဆုံးတော့ ဖေဖေဘက်က အသံတိတ်သွားကာ
သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

ဖေဖေလည်း ရင်မောသွားရတယ် ထင်ပါရဲ့။

ဖေဖေစိတ် ပေါ့ပါးသွားရန်အတွက် သူမဘက်က ရယ်စရာ
အဖွဲ့ ရှာကြံပြောဖြစ်ပေမယ့် သူမဟာသနောက် လိုက်ရယ်နေသော
အဖေရယ်သံတွေဟာ အသက်မပါမှန်း သူမရင်နာနာနှင့် နားလည်
သက်ခံမိလိုက်တော့သည်။

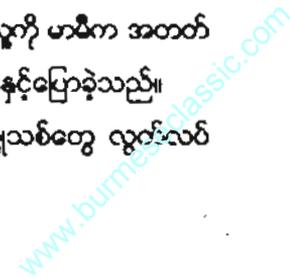

“အရိပ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းမို့ သက်ဆိုင် တဲ့ပစ္စည်း ဆိုလေမယ့် ခင်ဗျား မပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ အချိန် ရှိတယ်။ ဥပမာ-မွှန်းတည့်ချိန်၊ မွှန်းတည့်ချိန်ဆိုရင် ခင်ဗျားချစ်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပွားလေးဟာ ခင်ဗျား ဆီမှာ ရှိမနေခဲ့ဘူးလေ”

အခန်း (၂)

နှစ်ယောက်တိုင်ခုံမှာ သူ့ဘေးက ကပ်လျက်တိုင်ရမယ့်သူဟာ
ဘောင်လေးတစ်ယောက်ပဲမို့ သူ တော်တော်ကို စိတ်ကျေနပ်သွားရပါ
သည်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘေးကတစ်ယောက်သာ မိန်းကလေး ဖြစ်
နေခဲ့မယ်ဆိုရင် သူ သက်သောင့်သက်သာတိုင်ရမည်မဟုတ်ပဲ အနေ
အတိုင် ဆင်ခြင်ရတော့မှာလေ။

ကိုယ်တိုင်မောင်းနေကျ Mark II ရွှေငါးကားကြီးကိုထားခဲ့
ပြီး အဝေးပြေးကားကိုပဲ ရွေးချယ်ဖို့ဖြစ်ခဲ့သော သူ့ကို ဟာမီက အတတ်
အနှံ့ ထွင်လှချည်ရဲ့ဟု မျက်စောင်းတထိုးထိုးနှင့်ပြောခဲ့သည်။
သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အတွေ့အကြုံသစ်တွေ လွတ်လပ်

ပေါ့ပါးမှုတွေကို ခံစားချင်တာမို့ အဝေးပြေးကားစီးဖို့ အစီအစဉ်ကို ဆွဲခဲ့တာပါ။

“သားက ယောက်ျားလေးစစ်စစ်ပါ မာမီရာ၊ အဲဒီလောက် အထိလည်း စိတ်မပူပါနဲ့၊ သား အသက်လည်း နှစ်ဆယ်ကျော်နေပါပြီ၊ နိုင်ငံခြားတွေမှာဆိုရင် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တာနဲ့ မိဘအိမ်ပေါ်က ဆင်းပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ကြတာပဲလေး ကိုယ့်ပိုက်ဆံ ကိုယ်ရှာပြီး တက္ကသိုလ်တက်ကြတာ”

ဟု သူက ပြောတော့ -

“တော် ... တော်၊ ကိုယ့်အမေ ဆေးရုံတက်နေရတာကို တောင် အဝေးတစ်နေရာကနေ ပန်းစည်းတစ်စီးလောက် ပို့တတ်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုပျိုးနွဲတော့ လာမယဉ်နဲ့ ကျုပ်တို့က ခေါင်းလေးနည်းနည်း ကိုက်လာခဲ့ရင်တောင် သားလက်ကိုဆွဲထားပြီး ဟို ဒယ်ဒီကြီး ကျုပ် အနားလာနေလို့ ပြောလိုက်ရမှ ကျေနပ်တာ”

သူက တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်မိတော့ -

“လွှတ်လိုက်စမ်းပါကွာ၊ ပန်းခင်းလမ်းလျှောက်လာတာကြောင့် တော့ ဆူးခင်းလမ်းလျှောက်ကြည့်ချင်လို့ နေမှာပေါ့”

ဒယ်ဒီကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးအမူအရာနှင့် ထိုမျှလောက်သာ ပြောသည်။

“သွားအေ သွား သွား၊ ဘဝဆိုတာကြီးထဲ ခဏဆင်းကြည့်ပြီး မြေကြီးစော်နံ့တဲ့ ရည်းစားလေးသာ ကောက်ထားမလာနဲ့”

“မာမီကလည်းဗျာ”

သူဟာ အသက်သာ နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပေမယ့် အိမ်မှာတော့ ကလေးတစ်ယောက်လိုနေဆဲပါ။ ဒါပေမဲ့ ထိုကလေးဆန်မှုဟာ အလုပ်ခွင်ကို ရောက်ချိန်မှာတော့ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပြီး တည်ကြည်နို့သွားသောအသွင်နှင့် အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်၏ မာန်အပြည့်ဖြင့် ခြိုနေတတ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက် တစ်ခုတည်းကျတာ အဆင်ပြေတယ်နော်”

သူ့ဘေးနဲ့မှ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကောင်လေးက အပြုံးချိုလေးနှင့် ပြောလာခဲ့တာမို့ သူ ကောင်လေးကို သတိထားမိသွားသည်။

ချောလှချည်လား ဒီကောင်။

ယောက်ျားတန်းပဲ့ ဆွတ်ဆွတ်ဖွေးနေသော အသားရောင်ပေါ်မှာ အဝါနှစ်ရောင်လေး လဲ့လဲ့ပြေးနေသော အသားအရည်လေးက တော်တော်ကို ကောင်းလွန်းလှသည်။

ဆံပင်တိုတိုတွေကို Gel နှင့်ထောင်ထားကာ နားတစ်ဖက်တွင် နားကွင်းသေးသေးလေးနှင့် ကောင်လေးဟာ အလွန်ဆုံးအသက်ရှိလှမှ ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်ပေါ့။ ဖက်ဖူးစိမ်းရောင် T-shirt ကျပ်ကျပ်ကို အပေါ်က coat အင်္ကျီအတိုအကျပ်ကို ထပ်ဝတ်ထားတာ အင်္ကျီလက်ကို တံတောင်ဆင်နားအထိရောက်အောင် ပင့်တင်ထားပုံက လိုက်ဖက်လွန်းလှသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်ရောင်အကျပ် ဝတ်တတ်သော ယောက်ျားတော်တော်များများကို မြင်ဖူးပေမယ့် ကိုယ်တိုင်လည်း ဝတ်ဆင်တတ်ပေမယ့် ဒီကောင်လေး ဝတ်ထားတာလောက် ကြည့်မကောင်းဟု ထင်မိသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို smart ဖြစ်လှပြီ perfect ဖြစ်လှပြီဟုထင်ထားသမျှ သူ့ကိုယ်တိုင် ယောက်ျားတန်းပဲ့ မင်သက် ငေးနေမိရသည့်အဖြစ်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့ အစ်ကိုလည်း ကျေနပ်သွားတာ၊ ဘေးကလူသာ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ရင်

အရမ်းစိတ်ကျဉ်းကျပ်ရမှာလေ”

“အစ်ကို ဟုတ်လား ... ဟား ဟား ... ရယ်လိုက်ပြီနော်၊ ကျွန်တော့်တော့ ဘဝင်မြင့်ရတော့မယ်၊ ခင်ဗျားက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျွန်တော့်ထက် ကြီးတယ်လို့ ထင်လိုက်တာလားဗျ”

“အေးလေ ... မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နှစ်ဆယ်ကျော်မှာ လဲကွ”

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေသော ထိုကောင်လေးကို ဖျက်ခုံးတွန့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

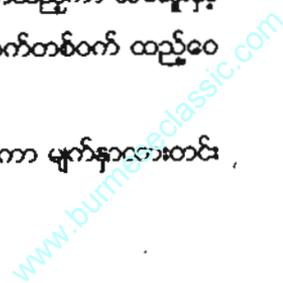
“ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်ထိရောက်ပြီဗျ”

“ဟေ ... ငါလည်း နှစ်ဆယ့်တစ်ပဲ”

တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ သူဟာ အိမ်မှာ ကလေးဆန်ပေမယ့် shopping mall ကြီးတစ်ခုလုံးကို ကိုယ်က တစ်ဝက်တိတိပိုင်ကာ အဆင့်မြင့်ဆုံးတာဝန်ကို ရယူထားတာမို့ အနေတည်ကြည်ရပါသည်။

သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် share လုပ်ပြီး ဖွင့်ထားသော shopping mall ကြီးဟာ သူက share တစ်ဝက်ထည့်ကာ သစ်ထူးနှင့် တေဧက ကျွန်ရှယ်ယာတစ်ဝက်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက် ထည့်ဝေကာ ဖွင့်လှစ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူကတော့ အလုပ်တွင် အနေတည်ကာ ဖျက်နာထားတင်

သလို စည်းကမ်းကိုလည်း တိကျပါသည်။ သူ့ကို တွေ့တဲ့လူတိုင်းက လည်း ရှိတဲ့ အသက်ထက် ပိုမှန်းတတ်ကြစမြို့။

Gel ဖြင့် သေသပ်စွာ ထောင်ထားသော ဆံပင်တိုတိတ်နှင့် အဝတ်အစားကို smart ကျကျ ဝတ်တတ်သော သူ့အသွင်က တည်ငြိမ်စွာနှင့် ကြည့်ကောင်းပါသည်။

“လေတိုက်တာ ကြိုက်ရဲ့လား၊ တံခါးပိတ်ပေးရမလား”

သူက ပြတင်းပေါက်ဘက်မှာမို့ တံခါးက ဖွင့်ထားသည်။ ရာသီဥတုက မိုးလေးတအုံ့အုံ့နှင့် မိုးသက်လေ ခပ်အေးအေးနှင့်မို့ ကားက ပြတင်းပေါက်တွေကိုသာ ဖွင့်ကာ aircon ကိုပိတ်ထားသည်။

“ရပါတယ်ဗျာ... ဖွင့်ထားပါ။ ခင်ဗျားက သဘာဝလေကို ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ကိုယ်က သဘာဝလေကို ပိုနှစ်သက်တယ် မတတ်သာတဲ့အခြေအနေမျိုးမှ aircon ဖွင့်တာကိုကြိုက်တာ”

သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြောတာကို ထိုင်တီလေးက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေပြန်သည်။ ပြီးမှ ...

“တူပြန်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း သဘာဝလေကို ကြိုက်တယ်ဗျ၊ ပြီးတော့ ဘဝကိုလည်း သဘာဝဆန်ဆန်ပဲ ဖြတ်ကျော်ချင်တာ၊ ဥပမာ-လသာတဲ့ညတွေဆိုရင် အိမ်ခန်းထဲနေတာထက် ခြံထဲ

ဆင်းပြီး လမ်းကြီးကိုမော့ကြည့်ပြီး ဂစ်တာတီးတာ၊ ခင်ဗျားကရော”
သူက ပြုံးလိုက်ကာ -

“ကိုယ်က မိုးရွာထဲ အကာအကွယ်မပါဘဲ လျှောက်သွားရတာကို ပိုသဘောကျတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်အသားကို မိုးစက်တွေ လာထိမှန်တာ အရမ်းသဘောကျတယ်ဗျ”

“ကားစထွက်ကတည်းက စကားပြောဖြစ်ကြတာ တစ်ယောက်နာမည်တောင် တစ်ယောက် မသိကြသေးဘူးကွနော်၊ ကိုယ့်နာမည်က ရှိက်ခတ်ညံ့၊ မင်းကရော”

ကောင်လေးက အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း -

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဝသုန်ပါ”

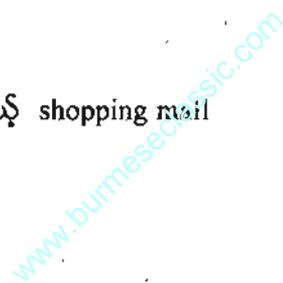
“အိုကေ... ဒါနဲ့ လားရှိုးကို ဘာကိစ္စနဲ့သွားမှာလဲ”

“ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ အလည်သွားမှာပါ”

“ဪ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကရော”

“ကိုယ်က ကိုယ် နောက်ထပ်ဖွင့်မယ့် shopping mall အတွက် မြေနေရာသွားကြည့်မှာ”

ကောင်လေးက သူ့ iPad လေးကိုထုတ်ကာ ဟိုပွတ် ဒီပွတ် ပွတ်ရင်း -

“ခင်ဗျားက shopping mall ပိုင်တာလား”

“choice ဆိုတဲ့ shopping mall က ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ share လုပ်ပြီး ဖွင့်ထားတာလေ”

“ဪ... ကျွန်တော်ကတော့ ကျောင်းပြီးကတည်းက ဘာအလုပ်မှမရှိဘဲ ထိုင်နေတာလေ။ ကျောင်းတောင် distance နဲ့ ပြီးတာ၊ အပေါင်းအသင်းလည်း သိပ်မရှိတူးဘူး။ ဆွေမျိုးထဲက cursin တွေနဲ့ shopping ထွက်တယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်တယ်။ Stage show တို့ ဘာတို့ ကြည့်ဖြစ်ပါတယ်”

သူလည်း ဖုန်းနှင့် internet သုံးရင်းမှ -

“ဒါဆို ... မင်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဘာလုပ်နေလဲကွ”

“video ရိုက်တယ်”

“ဘာ ... ဒါဆို မင်းက Model လား။ director လား”

သူ့စကားကြောင့် ငတီလေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ် သည်။

“ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်ကို တော်တော် အထင်ကြီးတာ ပဲဗျာ။ ကျွန်တော်က Model တစ်ယောက် မဟုတ်သလို director

တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် စိတ်ဝင် စားတတ်တဲ့အရာလေးတွေကို movie လေးတွေ ရိုက်တာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်တာသာကျွန်တော် ပြောချင်တဲ့စကားလေးတွေကို ပြောရင်း နဲ့လည်း ရိုက်တယ်။ အပျင်းပြေပေါ့ဗျာ”

ဒီငတီလေးမှာ တာဝန်ရယ်လို့ လေးလေးပင်ပင်ရှိပုံမရပေ။ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ တွေးထားပုံရသည်။

“မင်းဘဝက ရိုက်လှချည်လား။ ကိုယ် မင်းဘဝကို ခဏ တော့ ယူချင်တယ်”

“လူချင်းလဲရအောင်လေ”

သူက အိတ်ထဲမှာ အသင့်ပါလာသော visiting card ကို ထုတ်ပေးလိုက်ကာ -

“ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဆက်သွယ်လိုက်ပေါ့ကွာ”

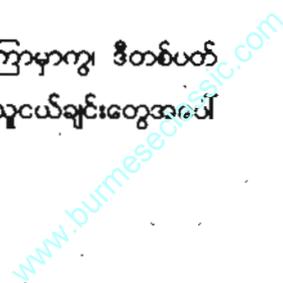
“အိုကေ ... ကျွန်တော့်မှာတော့ card မရှိဘူး။ ကျွန်တော်

ရန်ကုန်ရောက်မှ ဆက်သွယ်လိုက်မယ်”

သူက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရင်း -

“ကိုယ်က ဒီမှာ တစ်ပတ်လောက်ကြာမှာကွ။ ဒီတစ်ပတ်

တောင် တော်တော်အချိန်ခွဲပြီးလာရတာ။ သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် ဘာဝန်တွေ လွှဲပြီး ထွက်ခဲ့တာလေ”

“ကျွန်တော် share ဝင်လို့ရလား”

“လောလောဆယ် အရင်းအနှီးက သိပ်မလိုဘူးကွ၊ လိုရင် ပြောမယ်ကွာ နေ့?”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အရမ်းကိုခင်သွားပြီဗျာ”
အာ ဒီကောင်။

ယောက်ျားချင်း ငြိတွယ်ချင်နေတာလား။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ခင်လို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပွားလေး တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးမယ်”

ငတီလေးစကားကြောင့် သူ့မျက်ခုံး ပင့်တက်သွားရကား-

“ကိုယ်ပွားဆိုတာ ကိုယ်နဲ့မကွာရှိသင့်တဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး လား”

“တစ်စိတ်တစ်ဒေသတော့ မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ... အလုံးစုံတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့အရိပ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတစ်ယောက် တည်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုပေမယ့် ခင်ဗျားမပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ အချိန် ရှိတယ်။ ဥပမာ-မွန်းတည့်ချိန်ပေါ့၊ မွန်းတည့်ချိန်ဆိုရင် ခင်ဗျား အရိပ်ဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်ပွားလေးဟာ ခင်ဗျားဆီမှာ ရှိမနေခဲ့ဘူး လေ။ ဝန်ခံရရင်တော့ ကျွန်တော့်တဝက မွန်းတည့်နေတယ်ဗျ။ ကိုယ် ပွားလေးဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်ဘဝ မွန်းတည့်နေချိန်မှာ အရိပ်ပျောက်

နေချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ သိမ်းထားလိုက်ချင်တာ”
သူ့မျက်ခုံးထူထူလေးကို တွန့်ချိုးလိုက်ရင်းမှ -

“မင်းက ကိုယ့်ကိုယ့်တယ်ပေါ့၊ ကိုယ်က စည်းကမ်းမရှိလို့ ပျောက်သွားခဲ့ရင်ဗျော”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ယုံကြည်စိတ်နဲ့ လေးစားသွားလို့”

“ကိုယ်က သူ့များကိစ္စ စပ်စုတာ ဝါသနာမပါဘူးကွာ၊ ဘယ် သူ့အကြောင်းမှလည်း စိတ်မဝင်စားဘူးကွာ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းပစ္စည်းကို ကိုယ်မယူချင်ဘူး”

“အိုကေလေ၊ ခင်ဗျားဘက်က ခါးပြနေတော့လည်း နောက် ထပ် ကူညီမဲ့သူ ရှာရမှာပေါ့”

ငတီလေးဘက်က စကားသံတိတ်သွားတာမို့ သူလည်း နား ကျပ်လေးတပ်ကာ သီချင်းနားထောင်နေလိုက်သည်။ ငတီလေးဘက် တို့ မသိမသာ ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ iPad လေးနှင့် game ကစားနေ သော ငတီလေးကတော့ မျက်နှာသုန်မှုန်နေဆဲ။ သူ သက်ပြင်း လေးမသာ ကျိတ်ချလိုက်သည်။

သူ့သီချင်းနားထောင်ရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားကာ သိန္နဲခနဲ လှုပ်ခါသွားသောကြောင့် လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

“နိုးလာပြီလား။ ကား ဘီးပေါက်သွားတာပါ။ အောက်ဆင်းရင်း လမ်းလျှောက်ရအောင်လေ”

ကားဘီးလဲနေတုန်း လမ်းဆင်းလျှောက်ရင်း စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောဖြစ်ကြသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာတော့ ကားဘီးလဲလှယ်ခြင်း ပြီးစီးသွားပြီမို့ ကားပေါ်ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့လည်း စကားဆက်ပြောဖြစ်ကြပြန်သည်။

“ကျွန်တော်က လားရှိုးကပြန်ရင် လက်ထပ်ရတော့မှာဗျ”

“ဟုတ်လား။ congratulation ပါကွာ”

“ကျွန်တော်က မလိုချင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရော လက်ထပ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီလား”

ငတီလေး၏အမေးစကားကြောင့် သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်မိသည်။

“မရှိသေးပါဘူးကွာ”

“စိတ်ကြိုက် မတွေ့သေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မတွေ့သေးတာ”

“အဲဒါဆိုဗျာ... စိတ်ကြိုက်ဆိုတဲ့အဆင့်ကို ရောက်မလာဘဲနဲ့ ဖျတ်ခနဲလေး ချစ်မိသွားတာမျိုးရော”

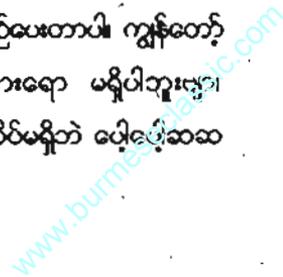
“ဟား ဟား ဟား... မရှိပါဘူးဆိုကွာ၊ ယောက်ျားချင်း ညာရာလားကွ၊ မင်းက ကိုယ့်ကိုမယ့်ဘူးလား”

“ဒါဆို... ခင်ဗျားကို လူကြီးတွေကလည်း မစီစဉ်ပေးကြဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ ဒီလောက်စပ်စုလာတော့ သူ နည်းနည်း စိတ်ပျက်လာတော့သည်။ ခဏခဏမှာ ရွယ်တူယောက်ျားလေး ခေါ်ဒါချင်း အပျင်းပြေစကားပြောချင်ပေမယ့် ဒီငတီလေးကတော့ တဆိတ် စကားများကာ စပ်စုလွန်းလှသည်။

သူ့အကြောင်းတွေကို ဖုံးကွယ်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တကယ်ကို သူ့မှာက ဘာမှကို မရှိခဲ့တာလေ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ သူ့ ဦးနှောက်ထဲ နှလုံးသားထဲဝင်လာဖို့အတွက် နေရာမပေးနိုင်သေးတာပါ။

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ လူကြီးတွေ စီစဉ်ပေးတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ငြင်းပိုင်ခွင့်ရော၊ ငြင်းပယ်နိုင်တဲ့ခွင့်အားရော မရှိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က လူ့လောကထဲကို အစွမ်းအစသိပ်မရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆ

ရောက်လာတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့လူတစ်ယောက်ပါ။”

မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်ခုခုကို ခံစားနေရသော ခံစားမှုနှင့် ပြောနေသော ငတိလေးကို သူ စိုက်ကြည့်ရင်းမှ -

“ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ။ လူတိုင်းမှာ အရည် အချင်းဆိုတာ ရှိကြတာပဲ။ မင်းက ကိုယ့်အရည်အချင်းကို ကိုယ် မထုတ်သုံးတတ်လို့ပါ။ တခြားလူမှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းမျိုး ကိုယ့်မှာ ရှိချင်မှရှိလိမ့်မယ်။ အဲ တခြားလူမှာလည်း ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အရည်အချင်း မျိုး ရှိချင်မှရှိမှာပေါ့။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ မတူဘူးလေ။”

ငတိလေးက iPad လေးကို Power off လုပ်လိုက်တာ။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီမှာ ကျွန်တော်က တော့ ညံ့တဲ့အမျိုးအစားထဲမှာ ပါမှာသေချာတယ်။ ကဲ ကဲ... ခင်ဗျား သီချင်းနားထောင်နေတာမဟုတ်လား။ ဆက်နားထောင်လေ။ ကျွန် တော်လည်း တစ်မှေးလောက် မှိန်းလိုက်ဦးမယ်ဗျာ။”

“ရပါတယ်ကွာ။ အိပ်ပျော်အောင်အိပ်ပါ။”

သူလည်း နားကျပ်လေး နားတွင် ပြန်တပ်ရင်း သီချင်းသံတွေ ထဲ စီးမျောနေလိုက်တော့သည်။

“အိပ်ထောင်ရေးမှာ အချစ်က အဓိကအကျဆုံးအရာ မဟုတ် နဲ့သာ။ အချစ်ပဲ ကိုးကွယ်မယ်ဆိုပြီး ဆင်ကန်းတောတိုး လုပ်လို့ မတူ။ ဒါပေမဲ့... အချစ်မပါပြန်တော့လည်း ဆားမပါတဲ့ဟင်းလို ဖြစ် နဲ့တတ်သေးတယ်။”

အခန်း (၃)

ဘူးအပြာနုလေးတွင် ဖဲကြီးကြီးနှင့် စည်းနှောင်ကာ ရောက်
လာသော ဘူးကြီးထက်တွင် -

“ဦးရိုက်ခတ်ညံ့အတွက်”

ဟု စာတန်းတိုးထားတာမို့ သူ မျက်ခုံးလေးပင့်ဒိသွားသည်။
အပေါ်ဆုံးထပ် ရုံးခန်းသို့ လက်ဆောင်ဘူးကြီးကိုကိုင်ကာ တက်ရောက်
လာတဲ့ ကောင်လေးကိုလည်း တအံ့တဩနှင့် သူ့ရော သူငယ်ချင်း
အိယောက်ပါ ကြည့်မိကြတော့သည်။

“ဒီလက်ဆောင်ဘူးကြီးက ဘယ်သူ့အတွက်”

တောဖေက စားပွဲမှ ခုန်ထလာကာ အခန်းဝတွင် ရပ်နေသော

ကောင်လေးဆီသို့ ရောက်သွားကာ မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးရိုက်ခတ်ညံအတွက်ပါ”

“ဘယ်သူက ပို့ခိုင်းတာလဲကွ”

သူနှင့် သစ်ထူး၏အသံက တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထွက်သွားရသည်။

“ကျွန်တော်က lion delivery ဆိုင်ကဝန်ထမ်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်လေးက customer တွေ ပို့ချင်တဲ့ ပို့ခိုင်းတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ပို့ပေးရမယ့်လိပ်စာအတိုင်း parking ထုပ်ပြီး ပို့ပေးရတာပါ”

“အိုကေကွာ ... ဒါဆို ဘယ်သူက ဒီဘူးကိုပို့ခိုင်းတာလဲ”

သစ်ထူး၏အမေးစကားကြောင့် ကောင်လေး ခေါင်းကုတ်သွားရကာ -

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူးဗျ၊ ဆိုင်ပိုင်ရှင်မမက ပို့ခိုင်းတာ၊ သူ့သူငယ်ချင်းလိုတော့ ပြောတာပဲ”

“သူ့ဖုန်းနံပါတ် ငါတို့ကိုပေးခဲ့နိုင်မလား”

ကောင်လေးက တေစေကားကြောင့် -

“ဟို အစ်ကိုပြောတာ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ပိုင်ရှင်မမရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြောတာလား။ ကျွန်တော့်မှာ ပေးခွင့်မရှိဘူးခင်ဗျ”

“ဟေ့ရောင်-ဖိုးညံ ... မင်းက လာမေးဦးလေကွာ၊ မင်းကတာယကံရှင်ပဲဟာ”

သူက စားပွဲမှထလာတာကို ထိုကောင်လေးက -

“ဦးရိုက်ခတ်ညံဆိုတာ အစ်ကိုလား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို လက်ခံရရှိကြောင်း လက်မှတ်လေးထိုးပေးပါ ခင်ဗျ”

“ပေး ... ဒါနဲ့ ဒီဘူးထဲ အန္တရာယ်ဖြစ်စေမယ့်အရာမပါတာတော့ သေချာရဲ့လားကွ”

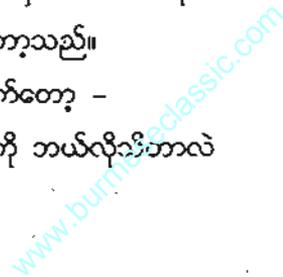
“ဟာ ... အဲဒါတော့ စိတ်ချပါအစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က အားလုံးစစ်ဆေးပြီးမှ parking ပိတ်ပြီး ပို့ပေးတာပါ ခင်ဗျာ”

သူက ကောင်လေးလှမ်းပေးနေသော လက်ခံဖြတ်ပိုင်းစာအုပ်ထဲတွင် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

လက်မှတ်ရတာနှင့် ကောင်လေးက လှစ်ခနဲနေအောင် ပြုံးတော့သည်။ ကောင်လေး မရှိတော့မှ ဘူးကြီးကို သူတို့သုံးယောက် နှင့်ကြည့်မိကြသည်။ ဘူးထဲတွင် သေသပ်လှပသော ခဲရောင်အနောက်တိုင်းဝတ်စုံတစ်စုံကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

သူက အင်္ကျီကို ကုတ်လျှိုကြည့်လိုက်တော့ -

“ဟာ ... ငါနဲ့အတော်ပဲ၊ ငါ့ဆိုက်ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ

၃၈ * ခေတ်ပိုမို

မသိဘူး။ ကွက်တိပဲကွံ”

“ဟုတ်တယ် ဟေ့ရော့၊ မင်းနဲ့ တော်တော်ကိုကြည့်ကောင်
တယ်ကွ၊ Brand ကလည်း မြင့်တယ်နော်”

“အေးကွ ... အထဲမှာလည်း ဘာကတ်မှမပါဘူး။ ဘယ်သူ
များ ပို့လိုက်တာလဲ မသိဘူးကွ”

တေတေ့ပြောသလို သူလည်း စဉ်းစားနေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
အဖြေကမထွက်။

“ဖိုးညံ့ ... မင်းကိုကြော့နေတဲ့ Lady တစ်ယောက်ယောက်
က ပို့လိုက်တာထင်တယ်”

“ဘယ်သူကပဲ ပို့ပို့ပါ သစ်ထူးရာ ... ငါ့ခါးဆိုက်နဲ့ book
က ကွက်တိတော်နေတာကိုတော့ တော်တော်အံ့သြမိတယ်ကွ”

ပေးပို့သူရဲ့နာမည်မပါဘဲ ရောက်လာတဲ့ဒီပစ္စည်းဟာ သူ့
အတွက် မဆန်းပေမယ့် သူနှင့်ကွက်တိတော်နေသော ဒီအင်္ကျီတစ်စုံ
လျှို့ဝှက်ချက်ကိုတော့ သူသိချင်ပါသည်။

အခုခေတ် မိန်းကလေးတွေဟာ ဟိုးအရင်ခေတ်က
မဟုတ်တော့ဘဲ ယောက်ျားလေးတွေနှင့်အပြိုင် ဝိုးတတ်လာကြတာ
ကောင်းလာတာလား။ ဆိုးလာတာလားဆိုတာကို သူ တကယ်
တွေးမိသွားရသည်။

ကြယ်တစ်စင်း၊ ၎င်းနုသက်သေ၊ ဂျိုဂျက်ချက်၊ အိမ်ပျက်ည * ၃၉

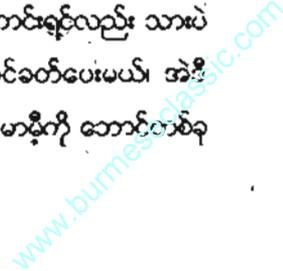
သူ့အိမ်ကိုလည်း မာမိတို့အရွယ် စုံတွဲတွေ လာလည်ကြပြီ
ဆိုရင် တောင်စကားပြော မြောက်စကားပြောနှင့် နောက်ဆုံးမှာတော့
သားတောင်းကြတာတွေချည်းပါပဲ။

မာမိနှင့်ဒယ်ဒီကတော့ ကြုံရပါများလွန်း၍ အငြင်းစကားကို
တောင် လှလှပပ ပရိယာယ်ကြွယ်ကြွယ် ပြောတတ်နေပြီလေ။ သား
လာတောင်းသမျှကို ဒယ်ဒီတို့က ဘယ်တော့မှ လက်မခံတတ်ပါ။
စကားကို တစ်ဖက်သားနားခံသာအောင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာပြောရင်း
အဓိကအကြောင်းအရာကတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးအတွက် သားကိုသာ
လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ခွင့်ပေးထားကြောင်းကိုပဲ ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုလည်း ခဏခဏပြောသည်။

“မာမိနဲ့ဒယ်ဒီတို့လည်း ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်ယူခဲ့တာပဲ
လေ။ အဲဒါကြောင့် သားကိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာရွေးချယ်ခွင့်ပေးချင်
တာပါ။ အဲဒီလို ရွေးချယ်နိုင်ဖို့အတွက်လည်း သားခေါင်းထဲမှာ မာမိက
ဦးနှောက်ထည့်ပြီး မွေးပေးခဲ့တာပဲ။ သားက သားရထားတဲ့ အခွင့်
အရေးကိုတော့ အလွဲသုံးစားမလုပ်ဖို့ လိုတာပေါ့ ... ။

ကောင်းရင်လည်း သားပဲ စံရမှာ။ မကောင်းရင်လည်း သားပဲ
ခံရမှာ။ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိက နည်းနည်းတော့ ဘောင်ခတ်ပေးမယ်။ အဲဒီ
ဘောင်ထဲက သားရွေးပေါ့။ သာသွားကလည်း မာမိကို ဘောင်တစ်ခု

ခတ်ပေးခဲ့တာပဲ။ မာမိက အဲဒီဘောင်ထဲက ရွေးချယ်ခဲ့သလို သားလည်း မာမိလိုပဲ ရွေးပေါ့။

တုံး၊ ပြီးတော့ လှပသော ဘောင်လေးတွေ ခတ်ပေးခဲ့သည်။ နံပါတ်တစ်က ... ကိုယ်ပြည့်စုံကြွယ်ဝတာကို မက်မောပြီး ပိုင်းလုံးလုပ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဖြစ်စေခဲ့တဲ့။ အဲဒီလိုပြောလိုလည်း သူ့ဌေးမမှ ယူရမယ်လို့ မဆိုလိုဘူး။ ဆင်းရဲတာ၊ ချမ်းသာတာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုမက်တာမဟုတ်ဘဲ ပစ္စည်းကိုမက်တာဆိုရင်တော့ သားဘဝက သွားပြီတဲ့။

နံပါတ်နှစ်ကတော့ ... အစွမ်းအစ ခပ်တုံးတုံးနဲ့ ကိုယ့်နောင်က တကောက်ကောက်လျှောက်လိုက်နေမယ့် မိန်းမမျိုးလည်း မဖြစ်စေခဲ့တဲ့။ ကိစ္စကြီးကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စသေးသေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ထက် မတော်ရင်တောင်မှ ကိုယ့်လောက်နီးနီး ဖြေရှင်းနိုင်ရမယ်တဲ့။

နံပါတ်သုံးကျတော့ ... သူဝင်ငွေဟာ သားဝင်ငွေထက် နည်းချင်နည်းမယ်။ ဒါမှမဟုတ် များချင်များမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နိုင်မာတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတစ်ခုကိုတော့ တစိုက်မတ်မတ် လုပ်နေတဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်။ ယောက်ျားလုပ်စာကို အိမ်မှာ အခန့်သားထိုင်စားပြီး သုံးဖြုန်းတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးကို မာမိတက်ကတော့ လုံးဝအဆင်သေးမှာတဲ့လေ။

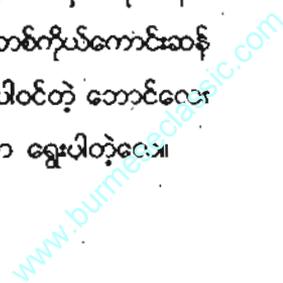
တကယ်တမ်းမှာလည်း မာမိက လမ်းမတော်မှာ စိန်တိုက်ကြီးတစ်တိုက် ပိုင်ဆိုင်ထားသူဆိုတော့ ပြောအားပိုရှိတာပေါ့။

နံပါတ်လေး ... ဘွဲ့လေးတစ်ခုတော့ရှိပါစေတဲ့။ သားကိုယ်တိုင်က ဘွဲ့ရထားတော့ ဘွဲ့လေးတစ်ခုမှမရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောရင်တောင် အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူစိတ်ဝင်စားတာတွေက နိမ့်ပြီး ကိုယ်ကမြင့်နေရင် အရမ်းကိုစိတ်ပျက်စရာကောင်းလာမှာ။ ဒါဆို ဘွဲ့မရတဲ့မိန်းကလေးတွေ ယောက်ျားမရတော့ဘူးလားလို့တော့ သားမေးချင်နေလိမ့်မယ်။ မာမိအဖြေကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ သားက ဘွဲ့ရမှီ ဘွဲ့ရပြီးသား မိန်းကလေးကိုပဲ ယူစေချင်တာ။ ဘွဲ့မရသေးတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ဘွဲ့မရသေးတဲ့ ယောက်ျားတွေ ယူဖို့ထားလိုက်တဲ့။

တွေ့လား သူ့မေမေက အဲဒီလိုမေမေလေ။

နံပါတ်ငါး ... ဒါကတော့ သူ့အတွက် ခတ်ပေးတဲ့ မာမိရဲ့ နောက်ဆုံးဘောင်ပါပဲ။

သားယူမယ့်မိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမဆို သနားကြင်နာညှာတာတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိရမယ်တဲ့။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆတ်တဲ့ မိန်းမမျိုး မဖြစ်စေရဘူးတဲ့။ အဲဒီငါးခုပါဝင်တဲ့ ဘောင်လေးတစ်ခုခတ်ပြီး အဲဒီထဲက ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုသာ ရွေးပါတဲ့လေ။

အိမ်ထောင်ရေးမှာ အချစ်က အဓိကအကျဆုံးအရာ မဟုတ်ဘူးသား။ အချစ်ပဲ ကိုးကွယ်မယ်ဆိုပြီး ဆင်ကန်းတောတိုး လုပ်လို့ မရဘူး ဒါပေမဲ့ အချစ်မပါပြန်တော့လည်း ဆားမပါတဲ့ဟင်းလို ဖြစ်သွားတတ်သေးတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန် သည်းခံကြင်နာစိတ်မရှိတဲ့ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ သားရဲ့ဦးနှောက်နဲ့ နှလုံး သားကို မာမိ စောင့်ကြည့်မယ်”

သူ ကြုံတွေ့ဖူးသော မိန်းကလေးတွေကို မာမိဘောင်ကလေး ထဲက စဉ်းစားကြည့်မိပေမယ့် တစ်ယောက်ကိုမှ ရင်မခုန်မိသေးပါ။ ဒါဟာ အချစ်မရှိလို့ပဲလား။ တကယ်လည်း သူ မချစ်ဘူးသေးပါ။

“ဟေ့ကောင် ... ငြိမ်းလှချည်လားကွ၊ ဘာလဲကွ မင်း action က”

သူ့ကိစ္စမှာ သူက ရုတ်တရက် ငြိမ်ငြု့သွားတာမို့ တေဇက သူပုခုံးကို လက်သီးနှင့် အသာပိတ်ထိုးရင်း မေးလာသည်။

သစ်ထူးနဲ့တေဇဟာ အလုပ်ကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ဒါမှမဟုတ် တခြားလူတွေရှေ့မှာဆိုရင် သူ့ကို တရိုတသေ ဆက်ဆံ ပေးကြပေမယ့် သုံးယောက်တည်းရှိပြီဆိုရင်တော့ ဝိုင်းဂျစ်တိုက်ကြ တော့သည်။

“ဒီ lady က မရိုက်ပါဘူးကွာ”

“ဘာလို့လဲကွ”

“လုံးဝ မလန်းတော့တဲ့ဖေမား ခင်းပြနေတာလေ”

“ဒီလက်ဆောင်ပို့တာ lady တစ်ယောက်လို့ မင်းက တပ် အပ်ပြောနိုင်လို့အား တေဇ”

တေဇနှင့် သစ်ထူးကတော့ အမည်မသိပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖို့လိုက်သော အိမ်စာကြောင့် တော်တော်လေး အလုပ်ရှုပ်နေကြပြန် သည်။ ဒါကြောင့် သူက ...

“ဟိတ်ရောင်တွေ ... အဲဒီအိမ်စာကို မေ့လိုက်စမ်းပါကွာ၊ ဦးနှောက်စားပါတယ်။ ဒါနဲ့ ... သစ်ထူး မင်းမနေ့က ဓာတ်ပုံပြပွဲသွား ဖြစ်သေးလား”

“အေး ... သွားဖြစ်တယ်ကွ၊ အစကတော့ မင်းကိုခေါ်ဦး ဖလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ့ညီတွေ ညီမတွေ ရောက်လာပြီး သူတို့ပါလိုက် ဖယ်ဆိုတော့ မျက်စိနှောက်မှာဖိုးလို့ မင်းကိုမခေါ်တော့တာ၊ ဓာတ်ပုံတွေ ကတော့ တော်တော်မှိုက်တယ်ကွာ၊ ငါ့ညီမတွေ ဆက်ဆော့လို့ အခု စာမည်ကြီးနေတဲ့ ဒါရိုက်တာ၊ ဖန်းကနတ်နဲ့တောင် ရင်းနှီးခဲ့သေးတယ်”

ဒါရိုက်တာဖန်းကနတ်ဆိုတာ မြန်မာပြည်မှာ အကျော်ကြား ဆုံး one to five စာရင်းဝင် မိန်းကလေးဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်ပါ။ ဆျော်ကြားပေမယ့် သူမကို ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ သေသေ

ချာချာ မမြင်ဖူးကြပေ။

အခုခေတ်လို facebook တွေပေါ်မှာ ဓာတ်ပုံတွေ ပလူပုံ နေကြတာတောင် သူမပုံတစ်ပုံတလေတောင် ယောင်၍ ပါမလာတူနဲ့ သူမနှင့်ရင်းနှီးတဲ့လူတချို့လောက်သာ သူမကိုမြင်နေကြပေမယ့် တခြား ဘယ်သူမှ ဒါရိုက်တာပန်းကနုတ်ကို 'သေသေချာချာ မမြင်ဘူးကြပေ။

“မင်း စိတ်ကြိုက်ပုံတွေ မဝယ်ခဲ့ဘူးလား”

တေဇေါ်အမေးစကားကြောင့် သူ့အတွေး ပျက်သွားရသည်။ သစ်ထူးက ဓာတ်ပုံတွေ ပန်းချီပန်းပုဝယ်ပြီး စုတာ ဝါသနာပါသူဖြစ်သည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရှိတာ သစ်ထူးအစ်မက နိုင်ငံခြားတွင် အိမ်ထောင်ကျကာ ချမ်းသာပြည့်စုံကြသည်။

သစ်ထူးအစ်မကို အမွေခွဲထားပြီးသားမို့ လက်ရှိဖြစ်တိုက်အပြင် မိဘတွေလုပ်ကိုင်နေသော စီးပွားရေးကို သစ်ထူးကပင် အရေးဆက်ခံရမှာ ဖြစ်သည်။ သူ shopping mall မှာ share နည်းနည်းထည့်ပြီး ဝင်လုပ်တာကလည်း အတွေ့အကြုံလည်းရ အပျင်းလည်းခံ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း ဆုံရတာဆိုတော့ သူ့ကိုအကြိုက်ပေါ့။

ပြီးတော့ သူ့ရတဲ့ share အမြတ်ကိုလည်း အိမ်ကိုပြန်ပေးစရာ မလိုဘဲ လက်နံ့ရက်မှ အပေးအတွက်လက်ဆောင်၊ အမွေအတွက်

ဆက်ဆောင်ဆိုပြီး ထိုင်ကန်တော့တတ်လိုက်ရုံနှင့် သားလိမ္မာဘွဲ့က အလိုလိုပိုင်ဆိုင်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

တေဇေါ်တစ်ယောက်လည်း ဒီလိုပင်။ သူငွေသားတစ်ယောက်ဆို အမြတ်ရလာတော့ အိမ်ပြန်အပ်စရာမလိုပေ။ တေဇနှင့်သစ်ထူးဟာ အလုပ်ကို အလုပ်နှင့်တူအောင် မလုပ်ဘဲ သူ့ခိုင်သူ့ကို စောင့်လုပ်ပေးအတ်ပြီး သူမခိုင်းရင် သူတို့တာသာ တစ်ခုမှ မဆုံးဖြတ်ကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်သေးသည်။

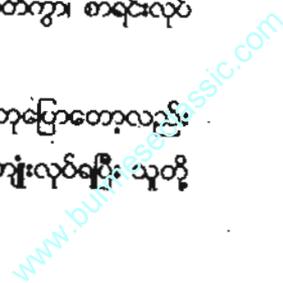
သူကတော့ ဒီအလုပ်ထဲမှာပဲ နစ်မြုပ်မတတ် လုပ်ကိုင်တတ်အာမို့ သစ်ထူးနှင့်တေဇက တစ်ခါတလေ သူ့ကိုကြည့်ပြီး မောနေကြပြန်သည်။

“မင်းက ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာတာလေကွာ၊ မိဘလုပ်စာကိုင်စားလို့ ရနေသေးတဲ့အရွယ်မှာ ဒီကောင်နဲ့ပေါင်းမိလို့”

ဟုလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြစ်တွေတင်ကာ ညည်းညူတတ်ကြပြန်သည်။

“ဒါဆိုလည်း မင်းတို့ share တွေ ပြန်ထုတ်ကွာ၊ စာရင်းလုပ်ဖောက်တောင် အာရုံနောက်သေးတယ်”

သူက တကယ်အတည်ဖြစ်ချင်တာကို ဘုပြောတော့လည်း ဆိုင်းခါကြပြန်သည်။ အလုပ်ဆိုရင် သူကသာ ကျုံးလုပ်ရပြီး သူတို့

နှစ်ယောက်ကတော့ ခိုင်းမှလုပ်တတ်ကြသည်။ သူက စိတ်တိုတိုနှင့် မညှာမတာ ခိုင်းရင်လည်း မည်ည်းညူဘဲ လုပ်ပေးကြပြန်သည်။

မခိုင်းသမျှကတော့ လက်နှင့်ပင်မဟုတ်၊ ခြေထောက်နှင့်ပင် ယောင်လို့တောင် မတို့ကြ။ ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်သမျှကိုလည်း သူကမဲ ချရတာ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်တော့မှ ဝင်မဆုံးဖြတ်ကြဘဲ-

“မဆုံးဖြတ်တတ်ဘူး”

ဆိုတဲ့စကားကိုသာ တွင်တွင်သုံးတတ်ကြသည်။

ဒါပေမဲ့ သူကျေနပ်ပါသည်။ ဟိုတလောက လားရှိုးမှာ ခြေ ကိစ္စသွားရတုန်းက သူတို့နှစ်ကောင်ကို ဒီမှာထားပစ်ခဲ့တော့လည်း စိတ်ချရသောလုပ်ငန်းရှင်တွေအဖြစ် ရပ်တည်နေကြပြန်သည်။

တကယ်တော့ ခိုလို့ရလို့ ခိုနေတာဖြစ်ပေမယ့် ဒီနှစ်ကောင် ဟာ ငတုံးတွေမှ မဟုတ်တာ။

“ဟေ့ရောင် ... အဲဒီ ဒါရိုက်တာမက သူ့မျက်နှာကို အမြဲ တမ်း ဖွက်ထားတာဆို ဟုတ်လား”

“ဒါဆို ... သူက လူတောမတိုးရဲလောက်အောင် ရွတ်တွေး လို့လား”

“နေစမ်းပါဦးကွာ ... မင်းတို့ကလည်း ငါပြောတာ သေချာ နားထောင်ပါဦး။ မင်းတို့ပြောသလို ငါလည်း အရင်က အဲဒီသတင်း

တွေ ကြားတာပဲကွာ၊ သူက ရိုက်ကွင်းတွေပေါ်မှာလည်း မျက်နှာကို မမြင်ရအောင် mask တပ်ပြီး အလုပ်လုပ်တာတဲ့ကွာ၊ အနုပညာအသိုင်း အဝိုင်းက လူတွေတောင် သူ့မျက်နှာကို မမြင်ဘူးတဲ့သူတွေ တစ်ပြုံကြီး မဲ သူ mark ချွတ်ပြီး အပြင်မှာနေရင်လည်း သူဟာ ဒါရိုက်တာမပါ ခိုသကဲ့ကို ဘယ်သူမှမသိကြဘူးလေကွာ”

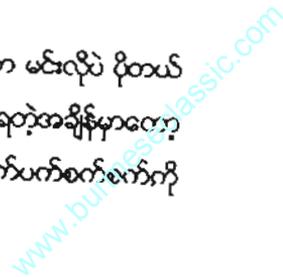
သစ်ထူးစကားတွေကို သူရော တေပေါ့ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ သည်။

“နေစမ်းပါဦးကွာ၊ သူက ဘာလို့ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ mask အပ်ထားရတာလဲ”

“ငါ့အသိ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာတချို့ ပြောတာကတော့ သူက အရမ်းလှလွန်းတော့ ရိုက်ကွင်းထဲက မင်းသားမင်းသမီးတွေ အရောင် နှိန်သွားတတ်လို့တဲ့ကွာ”

“နည်းနည်းတော့ ပိုတယ်ကွာ”
တေဇက သစ်ထူး၏ပခုံးကိုပုတ်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။

“ဟုတ်တယ် သစ်ထူး၊ ငါလည်း ကြားစက မင်းလိုပဲ ပိုတယ် ချို့ထင်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ကွာ မနေ့က ငါတွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာတော့ ဒါ တော်တော်ကို shock ဖြစ်သွားရတယ်ကွာ၊ ပက်ပက်စက်စက်ကို

၅၈ * ဆတ်ပြန်

လှလွန်းတယ်။ သူ့အနားရောက်သွားတာ လမင်းကြီးနားရောက်သွားရသလို ကိုယ့်အပေါ်ကိုတောင် ရောင်စုံတွေ ဖြာကျလာသလို ခံစားရတယ်။

“အောင်မာ ... မင်းက ပျော်ဝင်လာတာလား”

သူက မေးဆတ်၍ သစ်ထူးကိုမေးလိုက်တော့မှ ဒီကောင် ပြုံးပြုံးပြာပြာနှင့် -

“ဟေ့ကောင်တွေ ... အဲဒီအကြောင်းကို မနွေကို သွားမပြောနဲ့ ဦးနော်၊ သူ့သာသိသွားရင် ဖြေရှင်းမဆုံး ဖြစ်နေမယ်ကွ”

“အဲဒါဆို တစ်ဝိုင်းကျွေးကွာ”

“ကျွေးမယ်ကွာ ကျွေးမယ်”

“အိုကေ ... ဒီညတော့ ဒိုင်ဗင်ထိုးပြီသာမှတ်”

သစ်ထူးမှာ လူကြီးခြင်းသဘောတူထားသော နွေသစ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးရှိသည်။ ပညာရော အလုပ်အကိုင်ပါ အောင်မြင်သော သူတစ်ယောက်ပေမယ့် အသားနည်းနည်းညိုကာ ရွက်ကြမ်းရေချိုထက် နည်းနည်းလေးပိုသာသောရုပ်ရည်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူလေးမို့ သူမထက် အများကြီးပိုချောသော သစ်ထူးကို အရမ်းလည်းချစ်ရာက တွေ့ကရာလူနှင့်လည်း လိုက်သဝန်တိုတတ်သေးသည်။

မိဘတွေသဘောတူ၍ လက်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုပေမယ့်

ကြယ်တစ်စင်း ရင်ခုန်သက်သေ ဂျိုဂျက်ချက် အိပ်ပျက်ည * ၅၉

သစ်ထူးကိုယ်တိုင်ကလည်း သံယောဇဉ်တွယ်သွားခဲ့တာပါ။ ကောင်မလေးဘက်က ချစ်တာကို သိပေမယ့် ဒီကောင်က လွတ်လွတ်လင်လင် ချစ်ချင်သေးတာမို့ တစ်နှစ်လောက် ရွှေဆိုင်းထားတာကို သူမကို ချစ်လို့ အချိန်ရွှေတာဆိုပြီး အရာအားလုံးနှင့် သဝန်တွေ လိုက်တို ချောတော့တာဖြစ်သည်။

“ဆက်ပြောလေ ... အဲဒီ ဒါရိုက်တာမက ဘယ်လောက် ချာလဲ”

“ဖော်ဖော်ရွေရွေလည်းရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးတွေက ချည်ကြည်တယ်၊ ငြိမ်သက်တယ်၊ ငြီးတော့ သိပ်မွေ့တယ်၊ အရပ် ခြင်္သေ့တယ်၊ အသားဖြူတယ်ကွာ၊ အဲ ... ဖြူတယ်ဆိုတာထက် သူ့အသားရောင်လေးက အစိမ်းနုရောင်လေးပြေးပြီး စိမ်းနီလက်ဆတ်နေတာ မျက်နှာလေးကလည်း ကော်ပတ်စားထားလား ထင်ရလောက်အောင် အစက်အပျောက်ကင်းပြီး ချောမွတ်နေတာပဲကွ၊ ဆံပင်လေး ကွေ့ကလည်း ပျော့အိပြီး ပြောဝိုင်းအိတုန်နေတာပဲ”

“အရှည်ကရော”

“ဆံပင်လား”

“အေးလေ”

“ကျောလယ်လောက်ကွ၊ အပြစ်ပြောစရာမရှိလောက်အောင်

အရမ်းချောတယ်ကွာ”

သူက ရေခဲသေတ္တာ အသေးလေးထဲမှ ရေဘူးတစ်ဘူးကို ထုတ်ကာ parking ခွာပြီး မော့သောက်လိုက်သည်။

“အနုပညာသမားတချို့က အလှအပကို သိပ်ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်စလက်ခတ်နေတတ်ကြတယ်ကွာ အဲဒီ ဒါရိုက်တာမကရော ဘယ်လို မျိုး ဝတ်စားသလဲ”

“ငါတွေ့ခဲ့တာကတော့ကွာ ပိုးချိတ်ခေါ်မလား၊ ချိတ်သေး သေးလေးတွေပါတဲ့ ပိုးသားပျော့အိအိ အစိမ်းနုရောင်ထမီလေးကို လည်ထောင် ကော်လာသေးသေးလေးပါတဲ့ လက်ပြတ်ရင်ဖုံး အစိမ်းနု ရောင်လေးကို ချပ်ချပ်ကပ်ကပ်လေးဖြစ်အောင် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး ဝတ်ထားတာကွာ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ အရောင်အဝါတစ်ခုခု လင်းလက်နေ တာတော့ အမှန်ပဲ။ ကတ္တီပါအစိမ်းနုရောင်ဖိနပ်ပါးလေးစီးထားတဲ့ သူ့ခြေထောက်ဖွေးဖွေးလေးတွေ၊ ပြီးတော့ ခြေချောင်းလှလှလေးတွေ ပေါ်မှာ ရေညှိရောင် ခြေသည်းခိုးဆေး၊ မိုက်တယ်ကွာ အရမ်းပဲ”

“မင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါင်းအဝ ခြေအဆုံး သေသေချာချာ ထိုင် show ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား ငထူး”

“အေးလေ ... ဒါနဲ့ အဲဒီမိန်းမက ဘယ်အရွယ်လဲ အသက် ကို ပြောတာနော်၊ ပြီးတော့ ... သူက ဒီလောက်ချောတာကို ကာလို့

“မင်းသမီး မလုပ်တာလဲကွာ”

သူ့ပေးခွန်းကြောင့် တောထဲသစ်ထူးက အံ့သြသလို မျက်နှာ အေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်လာပြီး -

“မင်း မင်း ... သူ့စိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်းကို ခြံဝင်တစားမေးတယ်၊ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ကလဲ”

“ထားလိုက်ပါတော့၊ အဲဒီဒါရိုက်တာမမှာ မိသားစုပိုင် ရုပ်ရှင် အိတ်ထုတ်လုပ်ရေးအပြင် studio တစ်ခုလည်းပိုင်သေးတယ်တဲ့”

“ငါက အဲဒါကိုပြောတာပေါ့၊ ထုတ်လုပ်ရေးတွေ ဒီလောက် ခြံတာကို သူ မင်းသမီး လုပ်ဖို့ပဲကျန်တော့တယ်လို့”

သူက ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မေးလိုက်မိသည်။

“သူက မလုပ်ချင်ဘူးတဲ့ကွာ၊ အနုပညာကို ဝါသနာပါပေမယ့် သူ့ရွှေထွက်ဖို့ကြတော့ ဝန်လေးတယ်တဲ့၊ လူကြောက်လို့မဟုတ်ပေ မယ့် လူတွေနဲ့ တရင်းတနီး ပွတ်သီးပွတ်သပ်လည်း မနေချင်ဘူးတဲ့၊ အခု ... ဒါရိုက်တာအလုပ်က အနုပညာလည်းပြောကတယ်၊ ယိုသတ် သွယ်လည်း ထွက်ပြီစရာမလိုဘူးတဲ့လေ”

“ငါကတော့ အဲဒီမိန်းမကို အားကျတယ်ကွာ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဒီလိုလေကွာ ... လူဆိုတာ ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်မဟုတ်ဘူး။ လူတွေ တော်တော်များများဟာ ဝါသနာနဲ့ ကိုယ်လုပ်နေရတဲ့အလုပ်နဲ့ ထပ်တူ မကျတတ်ကြဘူးလေ။ အခု သူက သူ့လုပ်တဲ့အလုပ်ဟာ ဝါသနာဖြစ် သလို အောင်လည်းအောင်မြင်တယ်ဆိုတော့ အားကျစရာပဲပေါ့။”

သူ ဒီမိန်းမကို တကယ်ပင် အထင်ကြီးမိပါသည်။ အသက် ငယ်ရွယ်ပေမယ့် နေရာတစ်ခုမှာ အဆင့်အတန်းရှိရှိ ရပ်တည်နေနိုင် တာဟာ သူမ သိပ်ထက်မြက်နေလို့ပေါ့။

“ငါပြောခဲ့သေးတယ်ကွ သိလား။ မပန်းကနုတ်ကို ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်တယ်လို့လေ”

“ဟား ... ဇာတ်လမ်းက အခုမှ climax ကိုရောက်တာ”

“နောက်ကြိုရင် နှုတ်ဆက်ပါတဲ့ အလိမ္မာနဲ့ ရှောင်သွားသေး တယ်လေ”

ထိုစဉ် ရုံးခန်းတံခါးဝမှာ လူတစ်ယောက် လာရပ်တာနဲ့ သုံးယောက်လုံး လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် -

“အစ်ကို Men cosmetic ကောင်တာမှာ ရေမွှေးပုလင်း ကျကွဲလို့”

“ဟေ ... ဘယ်လိုကွဲရတာလဲကွ”

အရောင်းကောင်တာမှ ကောင်လေးက -

“ကိုင်ကြည့်ရင်း လွတ်ကျတာပါ အစ်ကို၊ ပြန်ကောက်တော့ အဖွဲ့သေးဘူးခင်ဗျ။ နည်းနည်းတော့ အက်ချင်အက်မှာပေါ့နော်။ အိပ်ပဲ ... ထပ်လွတ်ကျပြန်တယ်ဗျ”

“ဟေ ... နစ်ခါတောင်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“တမင်များ လွတ်ချတာလားကွာ”

တေဇက တီးတိုးရေရွတ်သည်။ သစ်ထူးကတော့ -

“ရေမွှေးက ဘာအမျိုးအစားလဲ”

“channal 5 ပါ အစ်ကို”

“chash ကိုသွားပြီး ပုလင်းကွဲပြ အရောင်းစာရင်းထဲ သွင်း ခိုက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

သူ့စကားအဆုံး ဝန်ထမ်းကောင်လေးထွက်သွားမှ တေဇက

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်မှ ဟုတ်ရဲ့လားမသိဘူး”

“ဟုတ်မှာပါကွာ၊ ဟို ... နာမည်ကြီးစာရေးဆရာမလေးရဲ့

အိတ်လမ်းထဲကလို ရေမွှေးပုလင်းလွှတ်ချပြီး သူ့ဌေးနဲ့တွေ့ဖို့ အကွက် ချင်တာလေကွာ”

၅၄ * ဆော်ပီပြု

“မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ အခု သူက သူ့ဌေးနဲ့မှ တွေ့မယ်လို့ မပြောတာ၊ မတော်တဆနေမှာပေါ့”

“နှစ်ခါတောင်ပဲ မတော်တဆ ဖြစ်ရတာလားကွာ”

ထိုနေ့ညက သစ်ထူးကျွေးသော ညဇာကိုစားရင်း သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ညညှို့နက်သွားကြရတော့သည်။

“ပေးဆပ်ချင်ပေမယ့် ချစ်သူကလက်မခံ။ ရယူချင်ပေမယ့် ချစ်သူက မပေးဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ခိုးထောက်ခွင့်လည်း မရှိတော့ ချစ်သူဆီက ဘယ်လိုအခွင့်အရေးကိုမှ မရခဲ့သလို ဆုံးရှုံး နှစ်မှာမှကိုလည်း မရခဲ့ပါဘူး”

အခန်း (၄)

“မနေ့က အကြံအဖန်လုပ်သွားတာလားဆိုတာကို မသိလိုက်
တာ နာတယ်ကွာ”

“လုပ်မနေပါနဲ့သစ်ထူးရာ၊ အကြံအဖန်ဆိုရင် မနေ့ကတည်း
ဆိုင်ပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့ပြီး ပြောရင်းမယ်လို့ ပြောမှာပေါ့၊ အခု သူ့တာသာ
အေးအေးဆေးဆေးပဲ လျော်သွားခဲ့တာကိုး”

သူနှင့်သစ်ထူး မကားပြောနေစဉ်မှာပဲ တောဖရောက်လာကာ

“မနေ့က ရေမွှေးပုလင်းခွဲသွားတာ မိန်းမတစ်ယောက်တဲ့၊
ထက် ပိုသေချာတာက အဲဒီမိန်းမဟာ အရမ်းချောတယ်တဲ့ကွ၊
အင်္ကျီမင်းသမီးတွေတောင် သူ့ကိုမိမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

တောစ ရုံးလာရင်း ကောင်တာမှာ ဝင်မေးခဲ့ပုံရသည်။ တောစက သံသရာကောင်းပြီး ပျော်ပျော်နေတတ်သူမို့ အရောင်းကောင်တာတွေမှ ကောင်လေးတွေ ကောင်မလေးတွေနှင့် သူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်းတတ်သူဖြစ်သည်။

တောစက သူ့အိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး aircon ကို အအေးပိုက်စေရန်အတွက် remote ကိုယူရန် မှန်ပြတင်းအနားကို အသွား-

“ဟာ ... lion delivrey ဆိုပါလား၊ ဘယ်တုန်းက ခွင့်လိုက်တာလဲကွ”

“ဘယ်မှာလဲ”

သူ့ရောသစ်ထူးပါ တောစ ဘေးရပ်ကာ ကြည့်မိကြသည်။

“အေးဟာ ... ငါတို့လည်း မသိလိုက်ဘူး”

“ဟေ့ရောင် မိုးညံ ... ဟိုနေ့က မင်းဆီကို parking ဘူးရောက်လာတာ အဲဒီဆိုင်က မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”

“ဟာ ... ဟိုကောင်မလေးတစ်ယောက်က ငါတို့အသစ်ဘက်ကို မော့ကြည့်နေတာကွ၊ ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

ဟုတ်ပါသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူတို့ shopping mall ၏ ဘေးတစ်ဖက်တွင်ရှိသောတိုက်၏ အောက်ရုံးထပ်တွင်

နေထိုင်နေသည်။

ဖွင့်ထားသော Lion Delivery ဆိုင်တွင် သူတို့အခန်းဘက်ကို မော့ကြည့်နေပါသည်။ ဒီမိန်းကလေးမျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတာမို့ သူ စားပွဲပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်ရင်း -

“မင်းတို့နှစ်ကောင်ကို လာကြည့်တာနေမှာပေါ့”

“ဟာ ... အဲလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ညည်းရာ၊ နွေသိသွားရင် ဒီကိစ္စမလွယ်ဘူးကွ၊ ငါ့ကိုတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးကွ၊ မင်းနဲ့ တောစ နှစ်ကောင်ထဲက တစ်နှောင်ပဲဖြစ်မှာ”

“ပုံသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ရတာတော့ ချောမယ့်ပုံပဲကွ”

“ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ အဲဒါ ... သစ်ထူး မင်းရဲ့နွေသင်္ကေတ မင်းကိုစိတ်မချလို့ လွှတ်ထားတဲ့ spy လားမသိဘူးနော်”

သူ့စကားကြောင့် သစ်ထူးရော တောပေါ့ တွေဝေသွားရသည်။ ပြီးမှ တောစက -

“ငါ စုံစမ်းကြည့်ပါမယ်ကွာ၊ ခုခေတ်မှာ ကောင်လေးတွေကို

ကောင်မလေးတွေ လိုက်စိတ်ဝင်စားကြတာ အဆန်းမှ မဟုတ်တော့တာ၊ သိပ်လည်း ရင်ခုန်စရာ မကောင်းပါဘူးကွာ”

သိပ်မကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာပဲ သူ့နာမည်နှင့် လက်မောင်း

ဘူး ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ လာဖို့သည့်ကောင်လေးက သူ့ရှေ့တွင် စက္ကူဘူးကို တစ်

တသေ ချပေးတာမို့ သူ ခေါင်းညိတ်ကြပြီး 'ယူထားလိုက်သည်။
ကောင်လေးပြန်သွားတော့ ဘူးကို ဟိုနှစ်ကောင် အလှအယက် ဖွင့်
ကြည့်ကြပြန်သည်။

“ဟာ ... ဖိနပ်က ဖိုက်လှချည်လား။ တော်တော်တော့
ပေးရမယ်ကွ၊ ရော့ ... ဖိုညံ မင်းအတွက်ဖိနပ်”

Brand မြင့်သောဖိနပ်တစ်စုံက သူထံသို့ လှပစွာရောက်ရှိ
လာခဲ့သည်။ သူစီးထားသည့်ဖိနပ်ကိုချွတ်၍ လျှိုကြည့်လိုက်တော့-

“ဟာ ... မင်းနဲ့အတော်ပဲကွ ဖိုညံ၊ အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ
မင်းဆိုက်ကို အလိုလိုသိပြီးသားဖြစ်နေတာတော့ အံ့ဩစရာပဲကွာ”

သူတို့သုံးယောက်ရဲ့ အတွေးတွေထဲမှာ ဒီလက်ဆောင်ဘူး
တွေကို ပို့တတ်သောပိုင်ရှင်၏အကြောင်းတွေကို တွေးနေမိတော့
သည်။

အိပ်ခါနီး စာအုပ်ဖတ်နေစဉ် ဖုန်းဝင်လာတာမို့ သူ ဖွင့်နား
ထောင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... အမိနဲ့ရှိပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ရိုက်ခတ်ည့်ပါ”
သူက တလေးတစား ထူးလိုက်ပေမယ့် တစ်ဖက်က
အသက်ရှူသံသဲ့သဲ့မှတစ်ပါး ဘာသံမှ ထပ်ထွက်မလာခဲ့တာမို့ -

“ဟယ်လို ဘယ်သူလဲမသိဘူးဗျာ”

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့စကားပြောချင်လို့ပါ”

သူ တစ်ခါမှ မကြားဘူးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏
အသံဖြစ်သည်။ အဲဒီအသံဟာ သူကြားနေကျအသံ မဟုတ်ပေမယ့်
တစ်ခါကြားလိုက်ရုံနှင့် နားထဲစွဲသွားစေရသောအသံမျိုးဖြစ်သည်။

အသံဟာ ပေါ့ပျက်ပျက်သံမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဟိုးနှလုံးသား၏
အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာကနေ လိုက်ခနဲတက်လာသော ချိုအေးငြိမ်းချမ်း
သောအသံမျိုး ဖြစ်သည်။

ဒီအသံကို နားထောင်လိုက်ရတာနှင့် နားထောင်လိုက်ရသူ
ထဲကယ်ကို အေးမြသွားစေတာအမှန်ပါ။

“ဟယ်လို”

“ဪ ... ကျွန်တော် နားထောင်နေတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မက ရှင်အတွက် လက်ဆောင်တွေပို့ပေးတဲ့

သူ နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ခနဲ ပြီးသွားရသည်။ သူနှုတ်ခမ်းက

ပြုံးမိပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု ခံစားလိုက်ရသလို ခံစားနေရသည်။

“ဟို ... ကျွန်မဘက်က ဘာကြောင့်မှမဟုတ်ပါဘူးနော်၊ လက်ဆောင်ပေးချင်ရုံ သက်သက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ချိုရွဲဆွဲဆောင်သော ဒီမိန်းကလေး၏အသံကိုပဲ သူ နားထောင်ချင်နေမိသည်။

“ကျွန်မ ရှင်တို့ shopping mall ကို ဖွဲ့စည်းလယ်ရင်း ရောက်လေ့ရှိပါတယ်။ ရှင်ကတော့ ကျွန်မကို သတိထားမိချင်မှ သတိထားမိမှာပါ။ ကျွန်မကတော့ ရှင်ကိုမြင်ဖူးတယ်။ မြင်မြင်ချင်းပဲ ခင်မိသွားတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ စမိတ်ဖွဲ့နဲ့ အတွက်ကလည်း သိပ်အဆင်မပြေဘူးလေ”

“ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တန်ဖိုးကြီးတဲ့လက်ဆောင်တွေကိုတော့ ထပ်မပို့ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အားနာလိုပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်ရှင်၊ ရှင်နဲ့စကားပြောခွင့်ရအောင် အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ good night”

သူမဘက်ကစပြီး ဖုန်းချသွားတော့သည်။

ဟာ ... သူ့နာမည်တောင် မမေးလိုက်မိဘူး။

သူမဘက်ကလည်း ပြောမသွားပေ။

ဟိုနေ့က lion ဆိုတဲ့ခရိုင်မှာ ရပ်ကြည့်နေတဲ့တစ်ယောက်ဟာ သူမလား။ မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေမယ့် ခပ်ချောချောထဲကပဲ ဆိုတာတော့ သေချာသည်။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ရည်အနေအထားက အသံသာကတောင် ရင်ခုန်စရာမရှိတာတော့ ပိုသေချာသည်။

လားရှိုးကို သွားခဲ့သောခရီးစဉ်ဟာ သူ့အတွက်တော့ မမေ့နိုင်ပါ။ သည် ခရီးစဉ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ လားရှိုးကိုသွားခဲ့ပေမယ့် သူ့အထိ မရောက်လိုက်ပါ။ ကား accident ဖြစ်ကာ ဆေးရုံသို့ ရောက်သွားခဲ့ရသည်။

ကံကြမ္မာနှင့် ကုသိုလ်ကံ။

ထိုနေ့ကအကြောင်း အခုပြန်တွေးရင် သူ ထိတ်လန့်မိခဲ့သည်။ မိုးတဖွဲဖွဲနှင့် အေးစိမ့်နေသောရာသီဥတုကို အံတုကာ ပြေးကားကြီးက အပြန်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ခြင်းနေသည်။ စိတ္တဝန်နေသောလမ်းပေါ်တွင် အရှိန်ပြင်းလွန်းသော

www.burmeseclassic.com

ကား slip ဖြစ်ကာ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လည်ထွက်သွားပြီး မှောက်ကာ လမ်းဘေးမြောင်းအောက်သို့ စိုက်ကျသွားတော့သည်။

ယာဉ်မောင်းလည်း ပွဲချင်းပြီးဆုံးကာ ကားတစ်ပတ်လည်စဉ် မှန်အကွဲပြုတင်းပေါက်များမှ ထွက်ကျသူတွေကျသည်။ ကားပိသွားလည်း ပိသည်။ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သူနှင့် သိပ်မပြင်းထန်သူသာကွာပြီး ဒဏ်ရာမရတဲ့သူဆိုတာ မရှိခဲ့ပေ။ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသူတွေလည်း ရှိသည်။

ဆေးရုံရောက်မှ သေဆုံးသော ကံဆိုးသူကတော့ သူ့ဘေးက ထိုင်ခုံမှ ဝသုန်ဖြစ်သည်။ သူ့မိဘတွေလိုက်လာကာ အလောင်းကို ရန်ကုန်သို့ ပြန်သယ်ယူသွားသည်ဆိုသော သတင်းကို ကြားလိုက်ရ တော့သည်။

ဒဏ်ရာရတဲ့သူတွေကို သယ်ယူနေစဉ်မှာ ဒဏ်ရာတွေနှင့် ဝသုန်က သူ့အနားထိ တရွေ့ရွေ့တိုးလာကာ သူ့လက်ထဲသို့ အရာတွေ လေးတစ်ခု ထည့်ပေးခဲ့သည်။ သူ့လည်း ကယောင်ကတမ်းနှင့် လှမ်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိချိန်မှာ ဝသုန်ကို ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့မှ ခေါ်ဆောင် သွားခဲ့သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူ့ကိုလည်း ကယ်ဆယ်ရေးနောက်တစ်ဖွဲ့ မှ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ သူ့ဒဏ်ရာတွေက သေလောက်သည်

ထိရာတွေ မဟုတ်တာမို့ သူ့လက်ထဲမှ ဝသုန်ထည့်ခဲ့သော နည်းလေးကို ကြည့်လိုက်မိတော့ Memory Stick ကလေးတစ်ခု။ ထို့နောက် သူ သတိလစ်သွားခဲ့တော့သည်။

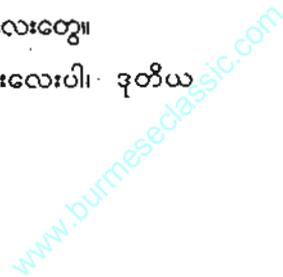
ဒီ stick ကလေးက ဝသုန်ရဲ့ကိုယ်ပွားလေးဆိုတာများလား။ သူ့မိမှာ ဒီ stick လေးရှိနေခဲ့တာ တော်တော်ကြာခဲ့ပေမယ့် သူများကိစ္စ မှီ မဝင်စုတတ်သောသူမို့ ဖွင့်လည်းမကြည့်မိခဲ့ပေ။

ဒီနေ့တော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဒီ memory stick လေးကို ကြည့်ချင်စိတ် ရင်ထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ အား မလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူ ဒီနေ့ နည်းနည်းဖျားနေတာမို့ အထုပ်မသွားတော့ဘဲ ဆေးသောက်ကာ အိမ်မှာနားနေလိုက်သည်။

ဒီကြားထဲ ချမ်းစိမ်းစိမ်းဖြစ်လာတာမို့ အနွေးထည်ကောက်စွပ် ထိကာ aircom ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ်သို့တက်ကာ သူ့ laptop လေးသွဲကာ memory stick လေးကို ထိုးလိုက်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

ပထမဆုံးပေါ်လာတာကတော့ ဝသုန်၏ မိန်းမချော ချော သော မျက်နှာလေး။ ပြီးတော့ စကားသံချိုချိုလေးတွေ။

"ဒါဟာ... ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်ပွားလေးပါ။ ဒုတိယ ဆျာန်ပေါ့ဗျာ"

ဝသုန်စကားအဆုံး သူပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီကောင် တော်
တော် ပေါတာပဲဟုလည်း စိတ်ထဲက ဝေဖန်လိုက်သည်။

ဝသုန်က သူ့ကိုယ်သူ့ချိန်ကာ ရိုက်ထားတာမို့ ရုပ်ပုံက သိပ်
မငြိမ်ချင်။

“ကျွန်တော်လေ မကို အရမ်းချစ်တာပဲဗျာ၊ ချစ်လွန်းလို့
မ၊ ဆီကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရှိရအောင် ပန်းလေးတွေ လက်ဆောင်ပေး
ခဲ့တာပါ။ မ၊ ရဲ့မျက်နှာတည်တင်းတင်းကို မြင်ပြီး ချစ်စကားတွေ မပြော
ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ထုထည်ကတော့ ကြီးမားပါတယ်ဗျာ”

ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒန်းပေါ်မှာထိုင်နေတာကို
နောက်ကျောမှရိုက်ထားတဲ့ movie တစ်ခု။

မိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာကို မမြင်ရပေမယ့် ကျောလယ်အထိ
ဖြောင့်စင်းကျနေသော ဆံပင်အိအိတုန်တုန်များကတော့ စွဲမက်စရာ
နောက်ထပ် ဝသုန်ပုံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဗျာ၊ ပေးဆပ်ခြင်းလား၊ ရယူခြင်း
လား၊ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ အဲဒါတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူးဗျာ
ပေးဆပ်ချင်ပေမယ့် ချစ်သူကလက်မခံ၊ ရယူချင်ပေမယ့် ချစ်သူက
မပေးဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ခူးထောက်ခွင့်လည်း မရှိတော့
ချစ်သူဆီက ဘယ်လိုအခွင့်အရေးကိုမှမရခဲ့သလို ဆုံးရှုံး နစ်နာမှုကို

လည်း မရခဲ့ပါဘူး။ အချစ်ဟာ အချစ်အဖြစ်သာ သီးသန့်တည်ရှိနေခဲ့
တာမို့ ကျွန်တော့်အဖို့တော့”

မျက်ရည်တွေကျရင်း ပြောနေသော ဝသုန်ကိုကြည့်ပြီး သူပါ
တစ်ခုခု ခံစားသွားရသည်။

ဒီကောင် မင်းသားလုပ်ရင် အခုခေတ်မင်းသားတွေ ထိုင်ခို
တာမှာပဲဟုလည်း တွေးလိုက်မိပြန်တော့သည်။

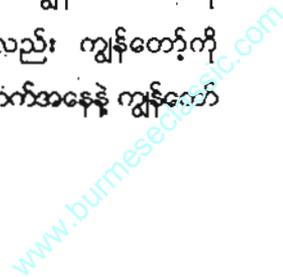

“မရဲ့ ရဲဝင်ခြင်းတွေ၊ ဇွဲနဲ့ ဝီရိယတွေကြောင့် မလက်က ထွက်
အားတဲ့ ကြယ်ပွင့်တိုင်းဟာ လူတွေငေးမောကြည့်ရတဲ့ တစ်နေရာမှာ
တောက်တောက်ပပနဲ့ လင်းလက်ခွင့်ရနေကြပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ မကတော့
သူတို့ကို ဘာကြီးနဲ့မှ ချည်နှောင်မထားခဲ့ဘူး”

အခန်း (၅)

ကျွန်တော်ရဲ့ဘဝအကြောင်းလေး ပြောပြချင်တယ်၊
တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ချစ်သူဟာ ကျွန်တော့်ထက် တစ်
နှစ်ပဲကြီးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ အနေတည်တဲ့ချစ်သူကို
တရိုတသေ မလို့ပဲ ခေါ်ခဲ့မိတယ်။

မနဲ့ တစ်နှစ်ပဲကွာတဲ့ကျွန်တော်ဟာ မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော
ညီမလေး ငုံးဥနဲ့မှ ရွယ်တူသွားဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က မကို
ဆေးလောက်အောင်ချစ်နေခဲ့သလို ငုံးဥကလည်း ကျွန်တော့်ကို
ဖျတ်ဖျတ်လူး ချစ်နေခဲ့တာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်
နိုင်မိခဲ့တာပေါ့။

ကျွန်တော်နဲ့ မတိုညီအစ်မဟာ သူငယ်ချင်းတွေလိုလည်း
ဆော့ခဲ့သလို မောင်နှမတွေလိုလည်း ကြင်နာခဲ့ကြတယ်။ လူကြီးချင်း
လည်း ရင်းနှီးခဲ့ကြတာဆိုတော့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့။

ကျွန်တော်မှာသာ ညီတစ်ယောက်ရှိခဲ့ရင် ငုံးဥက ညီလေး
အတွက်၊ မဟာ ကျွန်တော်အတွက်ဆိုပြီး ဝေစုခဲ့မိမှာအမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့
မေမေက ကျွန်တော်ကို တစ်ယောက်တည်းမွေးခဲ့တာဆိုတော့
အသက် အရွယ်ချင်းတူတဲ့ ငုံးဥဟာ ကျွန်တော်အတွက်တဲ့ဗျာ။

ပြီးတော့ ငုံးဥကလည်း ကျွန်တော်ကို သဘောကျနေခဲ့တာပဲ။
လူကြီးတွေရှေ့မှာ ဝန်ခံခဲ့သတဲ့လေ။

မ.မေမေကတော့ ကျွန်တော်မေမေကို သူ့သမီးနှစ်ယောက်
ထဲက ဘယ်သမီးကိုပဲရွေးရွေး ရွေးချင်တဲ့သမီးကိုသာရွေး ကျွန်တော်
ကို သမက်တော်ပြီးသားပဲ။ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလိုက်သလဲဗျာ။
ဒါပေမဲ့ မေမေက ငုံးဥကိုပဲ သက်တူရွယ်တူဆိုပြီး ရွေးလိက်တယ်ဗျာ။

မ.မေမေကလည်း ရယ်ရယ်မောမောပဲ ပြောရှာပါတယ်။
မေမေ စိတ်ကြိုက်ရွေးနိုင်အောင်သာ သမီးနှစ်ယောက်ကို ရွေးရောင်
သလို ဗန်းထဲ ထည့်ချပြီးရွေးခိုင်းရပေမယ့် သက်တူရွယ်တူဖြစ်ဖို့
ငုံးဥနဲ့ ကျွန်တော်ကိုပဲ သဘောတူထားတာပါတဲ့လေ။

မနဲ့ဆိုရင်ရော တစ်နှစ်ပဲကွာတာပဲလေ။ ဘာလို့ သဘောမကျ

ရတာလဲဗျာ။ ကျွန်တော်ဘက်မှာလည်း မေမေတို့ရဲ့သဘောထားကို
ငြင်းပယ်ခွင့်မရှိတဲ့ အကြောင်းတရားတွေ ရှိနေခဲ့တော့လည်း ရေငုံ
နှုတ်ပိတ်နေခဲ့ရတယ်။

မက ကျွန်တော်ရဲ့လမ်းပြကြယ်ပါ။ ငုံးဥကတော့ သူ့အိမ်မှာ
အငယ်မို့ ရတဲ့အခွင့်အရေးကို အကုန်ယူတတ်ပြီး မကိုလည်း နိုင်စား
တတ်တဲ့သူ။

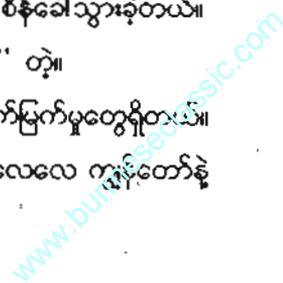
မရယ်... မအပေါ် တွယ်တာခဲ့တာဟာ ဟိုးကလေးဘဝ
ကတည်းကပါ။ ဒါကို မ မသိခဲ့တာလား။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့
တာလားဆိုတာ ကျွန်တော် အစကတော့ သေချာမသိခဲ့ပါဘူး။

ငုံးဥကိုတော့ ခင်လည်းခင်တယ်၊ ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ မောင်နှမ
တစ်ယောက်လိုလည်း ချစ်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ငုံးဥကို
ချစ်တဲ့အချစ်က ရိုးသားပါတယ်ဗျာ။ တကယ်ပါ။

ငုံးဥချစ်သလို ကျွန်တော်မချစ်နိုင်တာဟာ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ကံဆိုးဖို့ ဖြစ်ခဲ့တာလား။

ဒါပေမဲ့ ငုံးဥကတော့ ကျွန်တော်ကို စိန်ခေါ်သွားခဲ့တယ်။
“နင့်ကိုငါ ရအောင်လက်ထပ်ပြမယ်” တဲ့။

မမှာ တခြားမိန်းမတွေမှာမရှိတဲ့ ထက်မြက်မှုတွေရှိတယ်။
အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုတွေ မသိမှာ များလာလေလေ ကျွန်တော်နဲ့

ပိုဝေးသွားသလို ခံစားရလေလေပါပဲ ရယ်။ မ ပြောတောင်မြှောက်ပေးလိုက်လို့ လင်းလက်ပြီး နေရာရသွားတဲ့ ကြယ်ပွင့်လေးတွေ မှာ လာခဲ့သလို မ,ဟာလည်း လူတွေကြားထဲမှာ ဂုဏ်ရှိန်ဝင့်ထည်ပြီး ရပ်တည်နေနိုင်ခဲ့တယ်လေ။

မရဲ့ ရဲဝင့်ခြင်းတွေ၊ ဖွဲ့နွဲ့ပီရိယတွေကြောင့် မ,လက်က ထွက်သွားတဲ့ ကြယ်ပွင့်တိုင်းဟာ လူတွေငေးမောကြည့်ရတဲ့ တစ်နေရာမှ တောက်တောက်ပပနဲ့ လင်းလက်ခွင့်ရနေကြပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ မ,တော့ သူတို့ကို ဘာကြီးနဲ့မှ ချည်နှောင်မထားခဲ့ဘူးနော်။

ဒါဟာ မရဲ့ စိတ်ထားဖြူစင် မြင့်မြတ်လွန်းမှုထဲက တစ်ခုလေ။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် မရဲ့ကားဆက်ခန်းလေးထဲ ရောက်တယ်။ မ,တစ်ယောက်တည်း တည်းဖြတ်နေတဲ့ မ,နား ကျွန်တော် အသာကပ်ထိုင်တော့ မဆီကရလိုက်ရတဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကိုတွေ့ ကျွန်တော် ဒီတစ်သက်မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

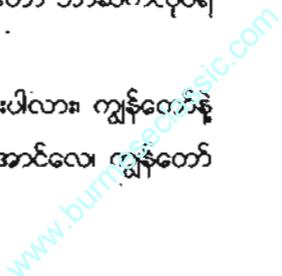
ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ မ,ကို ထွေးပွေ့ထားချင်လိုက်တာ။
“မောင်လေး လာလည်တာလား”
လို့မေးပြီး ကျွန်တော့်ဘေးနားက မသိမသာထသွားခဲ့တာ ကျွန်တော် မိပ်မိတာပေါ့။

“ကျွန်တော် ငုံ့ကို သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်တာ” လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော် မ,ကိုကြည့်လိုက်တဲ့အကြည့်တွေမှာ အနှုံးပေးခြင်းတွေ ရောနှောနေမှာကို မ,ခံစားနိုင်မှာပါ။

ငုံးဥဟာ မ,လောက် သဘောထားမကြီးတာ၊ ခံစားမှု တစ်အက်စွန်းရောက်တာ၊ အတ္တကြီးတာ၊ အောက်သက်မကျေတာ၊ အလိုလိုက်ခံ သမီးတစ်ယောက်မှာ ရှိတတ်တဲ့လက္ခဏာတွေကို မ,နဲ့ ယှဉ်ရင် ကျွန်တော် နားလည်မပေးနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။

“ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိတယ် မ”
လို့ပြောတော့ မ,က ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ထယ်။ ပြီးတော့ လောကကြီးမှာ စိတ်ကူးနဲ့ဘဝ တစ်ထပ်တည်း မကျနိုင်ဘူးလို့လည်း ပြောခဲ့သေးတယ်။ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရလဲ မ,ရယ်။

“မ... ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ကိုအချိန်ပေးပါလား။ ကျွန်တော်နဲ့ လျှောက်လည်ရအောင်၊ နေဝင်မှ လမ်းခွဲရအောင်လေ။ ကျွန်တော်

လည်း ကျွန်တော့်လမ်း ကျွန်တော်သွား မလည်း မလမ်း မလျှောက်ပေါ့”

လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မက ကျွန်တော့်ကို ပြန်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ငုံ့ခွဲခွဲခင်ပွန်းလောင်း ဖြစ်နေခဲ့ပြီမို့ မနဲ့ အတူ ရှိမနေသင့်ဘူးတဲ့။ ဒါဟာ မတို့ မြန်မာမိန်းကလေးတိုင်း ထိန်းသိမ်းရမယ့် သိက္ခာတရားပါတဲ့လေ။

မ၊ ကျွန်တော့်ကို မုန်းနေတာလားလို့ မေးလိုက်မိပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မက ကျွန်တော့်ကို မမုန်းခဲ့ပါဘူးတဲ့။ မောင်လေးတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်ခဲ့တာလို့ ထပ်ပြောပြန်တယ်။

ကျွန်တော်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ မရယ် ကျွန်တော် မကို အတိုင်း အဆမရှိ ချစ်မိပါတယ်။

Video file လေး မပြီးဆုံးသေးခင်မှာဘဲ သူ ရပ်ထားလိုက်သည်။ ထို Video file လေးတွေထဲတွင်ပါသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ရုပ်ပုံရိပ်တွေဟာ မသဲကွဲပေမယ့် ပုံသဏ္ဍာန်အရတော့

တော်တော်ကို ချောမုန်း သိသာစေသည်။

သူ laptop လေးကိုပိတ်ကာ stick လေးကိုဖြုတ်ပြီး သိမ်းလိုက်သည်။ ခေါင်းအုံးပေါ် ခေါင်းချပြီး ဝသုန်အကြောင်းကို ခေါင်းထဲမှ ထုတ်လိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့ဆို့ကြီးဖြစ်လာကာ အိပ်မပျော်တော့ပေ။

သူ အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်တော့သည်။

“ဝသုန်ရေ... မင်း ကောင်းရာဘုံဘဝ ရောက်ပါစေကွာ”

“ဒီမှာ ... ဒီအလုပ်တွေကို မင်းတစ်ယောက်တည်း တတ်တယ်
ဆင်နွှဲကွ၊ မင်းနဲ့ အသက်ရော ဘွဲ့ရော အတူတူရထားတာ၊ မင်း
အသလောက် ငါတို့သိတယ်”

အခန်း (၆)

“မနေ့က တစ်နေ့လုံး အလုပ်တွေရှုပ်တယ်ကွာ၊ ဘာလုပ်ရ
မကျွမ်းကျင်တော့ မင်းကိုပဲ တိုင်ကျိန်ဆဲနေကြတာ၊ တော်သေး
မင်း ဒီနေ့တက်လာလို့ မင်းသာ တစ်ပတ်လောက် ဆက်ဖျား
မိတို့နှစ်ယောက် ရူးနိုင်တယ်”

သူက နှစ်ကောင်ကို တဖောင်းဖောင်းနှုတ်ပြည်အောင် ဖိုင်တွေ
ခွိတ်လိုက်ရင်း -

“သိကြပြီလား၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း ကျုံးလုပ်နေရတုန်း
အယ်လောက်ပင်ပန်းမယ်ဆိုတာ”

“သိပါပြီကွာ၊ အလှူကုန်ကောင်တာမှလည်း တတ်လိုက်တဲ့

၈၂ * ဆော်ပိုပြု

ပြဿနာ အဲ... မင်းကို ပြောရဦးမယ်ကွ၊ မင်း ရုံးမတက်တဲ့နေ့
စပြီး ဟို lady လည်း မော်မလာဘူးကွာ၊ နှစ်ပတ်လောက် ဆက်
တိုက် လာမော့ကြည့်နေပြီးမှ ပျောက်သွားတာ၊ ဒီနေ့လည်းမလာဘူး

“အောင်မာ lion ကိုသာမလာတာ၊ အောက်ထပ်ကိုတွေ
ရောက်ပါ”

“တေဇကားကြောင့် သူတို့ စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

“မင်း... သူ့မျက်နှာ သေချာတွေ့လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား
သူက ဘာလာဝယ်တာလဲ၊ ရေမွှေးလာခွဲတာပဲလား”

“ရေမွှေးလာခွဲတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ နှုတ်ခမ်းနီလာချိုးတာ
“ဟေ”

“ဟုတ်တယ်၊ နှုတ်ခမ်းနီတောင့်ကို အဆုံးထိ လှည့်ထုတ်
ပြန်မချဘဲ ပိတ်ထည့်လိုက်တာ”

“ဟိုမိန်းကလေးပေါ့၊ ချောလား”

သစ်ထူးက အလောတကြီး ဝင်မေးသည်။

“ချောတယ်၊ အသားဖြူတယ်၊ အရပ်ရှည်တယ်၊ တော်တော်
ချောပါတယ်”

“လျော်ရော လျော်သွားရဲ့လား”

“လျော်သွားတာပေါ့ revlon လေ နှုတ်ခမ်းနီက”

ကြယ်တစ်စင်း၊ ရင်ခွန်သက်သေ၊ လျှို့ဝှက်ချက်၊ အိပ်ပျက်ည * ၈၃

သူကတော့ လုပ်စရာရှိတာတွေလုပ်ရန် laptop ကိုဖွင့်လိုက်

“အဲဒီမိန်းမနဲ့ ဒါရိုက်တာမ ဘယ်သူပိုချောလဲ”

“ပန်းကနတ်ကိုတော့ လုံးဝမမိပါဘူး”

ဒီကောင်တွေပြောသောစကားတွေကို မကြားချင်ယောင်

အင်ကာ အလုပ်လုပ်ရန် ပြင်နေတာမို့ တေဇက -

“အလုပ်တွေ လျှောက်ရှာမနေနဲ့၊ စာရင်းပါ အတိအကျ

လုပ်ထားတယ်၊ မင်းရုံးတက်လာရင် နားပါစေတော့လို့”

တွေ့လား။

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ငါ့သူငယ်ချင်းတွေက အားကိုးရသားပဲ

“ဒီမှာ... ဒီအလုပ်တွေကို မင်းတစ်ယောက်တည်း တတ်

အထင်နဲ့ကွ၊ မင်းနဲ့ အသက်ရော ဘွဲ့ရော အတူတူရထားတာ၊

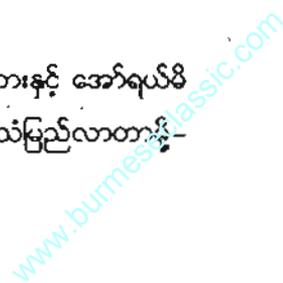
ဒီသလောက် ငါတို့သိတယ်၊ မင်းတတ်သလောက် ငါတို့တတ်

ရုံသာမဟုတ်ဘဲ အလုပ်တွေကို မင်းက တစ်ယောက်တည်း သိမ်းကုန်းလုပ်

အချောင်ခိုလို့ရလို့ ခိုနေတယ်မှတ်”

သစ်ထူး၏စကားကြောင့် သူ တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်မိ

သည်။ ထိုစဉ် တေဇ၏ note 2 လေး အသံမြည်လာတာနဲ့-

※ ကေတုပျို့ပြု

“ဟယ်လို ... အေး ဇေယျ ပြော”

“-----”

“အိုကေ ... ဒါပဲကွား ကျေးဇူး”

တေဇက ဖုန်းပိတ်လိုက်ကာ -

“lion ကနေ လာညော်နေတဲ့တစ်ယောက်အကြောင်းကို စုံစမ်းထားတာ သိရပြီကွာ နာမည်က မြတ်ပညာလင်းတဲ့၊ ပုဂံမှာ ယွန်းထည်တွေလုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းကြီးရှိတဲ့ ဘောစိမမတဲ့ကွာ”

သူကတော့ မြတ်ပညာလင်းဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုရဲ့နောက်မှာ ဖုန်းထဲက ချိုအေးမြသောအသံလေးတစ်ခုကို သတိတရ ဖြစ်နေတော့လေ၏။

ဆယ်နာရီအထိဆိုရင် သူမဘက်က ဖုန်းစခေါ်တတ်သည်။ သူမ၏အသံလေးတွေက သူ့နားထဲသို့ ပျားရည်ဖြစ်တစ်စင်း ဖောက်ပေးသလားလို့တောင် ထင်ရသည်။

သူ့အနေနှင့် သူမကို “မင်းက မြတ်ပညာလင်း” လာ

နှင့်မေးမြီကြတော့လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို အိိုက်သွားမှာစိုး၍ သူမဘက်က ဖွင့်ပြောလာမှသာ နားထောင်ပေး ဆိုက်တော့မည်ဟု တွေးထားမိတော့သည်။

တေဇပြောတဲ့ သူမကို သူ့မြင်ဖူးပြီးသွားပြီ။ မင်းသမီး တစ်ယောက်နီးပါး ချောမောသော မြတ်ပညာလင်းကို သူ ရင်မခုန်မိပါ။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာမမြင်ရသော ဖုန်းထဲမှ အသံချိုလေးကိုတော့ ညှို့ငင် ဟားသလို ရင်ခုန်နေမိသည်။ ညပိုင်းဆိုရင် သူမနဲ့ အချိန်တော်တော် ကြာအောင် ဖုန်းပြောဖြစ်ကြသည်။

သစ်ထူးနှင့်တေဇကလည်း လက်ဆောင်ဘူးတွေပို့နေသော မိန်းကလေးဟာ မြတ်ပညာလင်းပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု ထင်နေကြသည်။ သူလည်း ယုံကြည်နေမိသည်။ သူကတော့ မြတ်ပညာလင်းကို ရင်မခုန်ဘဲ အသံကိုသာ ရင်ခုန်မိပါသည်။ သစ်ထူးတို့တွေ့ကြသလို ဆက်ဆောင်တွေ့ပေးသူနှင့် ဖုန်းဆက်သူဟာ မြတ်ပညာလင်းပဲ ထားမိတော့။

လူတစ်ယောက်လုံးကို ရင်မခုန်ဘဲ အသံကိုသာ ရင်ခုန်မိသည်ဆိုတော့ တော်တော်ကို ကန့်လန့်ဖြစ်သော ပြဿနာဖြစ်သည်။

“ရှိက်ခတ်”

“ဗျာ”

“ရှင် နေမကောင်းဘူးဆို”

“ကျွန်တော် နေမကောင်းတာ သိတယ်ပေါ့”

သူမထံက ရယ်သံသဲ့သဲ့လေးထွက်လာသည်။

ရယ်သံလေးက စမ်းချောင်းလေးထဲ ပန်းလေးတွေ မွှေး

သလို နူးညံ့အိစက်နေသည်။

လုံးဝ အမိုက်စားပဲ။

“ကျွန်မပို့လိုက်တဲ့ တောင်ငူမုန့်ဟင်းခါးရော စားရဲ့လား”

အိုး... စတီးချိုင့်နဲ့ရောက်လာတဲ့ တောင်ငူမုန့်ဟင်းခါး

သူမ ပို့လိုက်တာတဲ့။ အဲဒီနေ့က မာမိက ပန်းကန်ထဲထည့်ပြီး သူမ

ထဲ ဝင်လာကာ ...

“သား... သူငယ်ချင်းက ပို့ခိုင်းလိုက်တာတဲ့ကွယ်”

သူငယ်ချင်းပို့လိုက်တာပါဆိုပြီး ရောက်လာသော မုန့်ဟင်း

ကို တေနေ့သစ်ထူး တစ်ယောက်ယောက်က ပို့ခိုင်းလိုက်တာဟု

ကာ ဒင်းတို့ကိုတောင် မာမိက ကျေးဇူးတွေတင်နေသေး၏။

မုန့်တစ်စွန်း ခပ်စားချိန်မှာ မသိစိတ်က လှုပ်ခနဲခနဲသွား

နလုံးသားကို သူ သတိထားလိုက်မိသည်။ သူကတော့ ရင်

သက်သေကြောင့် ဒီတောင်ငူမုန့်ဟင်းခါးဟာ ဒီကောင်တွေ့ခို

မဟုတ်မှန်း ခိုင်မြဲစွာသိလေသည်။

ဒီမုန့်ဟင်းခါးဟာ သူ့စားဖူးသော မုန့်ဟင်းခါးတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ကောင်းလိုက်တာဟုပြောနေတာမို့ မာမိက တစ်စွန်းဝင်မြည်းကာ -

“ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်၊ အရမ်းကြီးတော့ မကောင်း ခါဘူးသားရယ်”

ဟု ပြောသေးသည်။

တောင်ငူမုန့်ဟင်းခါးကို သူမ ပို့လိုက်တာဆိုတာကို သူမ နှင့်မပြောလည်း ရင်ခုန်သက်သေနှင့်ပင် သူ့သိပြီးသား ဖြစ်နေတော့ သည်။

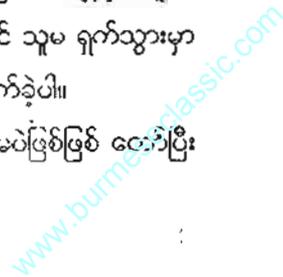
“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ မိတ်ဆွေအရမ်းဖြစ်ချင်ခဲ့တာ”

“အခုလည်း ဖြစ်နေတာပဲလေ”

“ကျွန်မလုပ်ပုံက ကလေးဆန်နေမှာပဲနော်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အတော့ ပျော်စာမယ်၊ ရှင်က ကျွန်မကို မမြင်ဖူးဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ အမည်ကိုလည်း ရှင်မသိဘူးလေ၊ ဟုတ်တယ် မှတ်လား”

သူမကိုယ်သူမ အပိုင်တွက်ထားပုံရသည်။ ဒီအချိန်မှာ သူက သာ သူမကို မြတ်ပညာလင်းလို့သာ ခေါ်လိုက်ရင် သူမ ရှက်သွားမှာ ထားမသိပေမယ့် သူကတော့ အဲဒီလို မလုပ်ရက်ခဲ့ပါ။

“ကျွန်မက ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် တော်ပြီး

ထက်မြက်တဲ့သူတွေကိုဆိုရင် ခင်မင်လေးစားတယ်၊ ရင်းနှီးချင်တာပဲ။
ဒီလောက်ပါပဲ။ ရှင့်ကိုလည်း အခမ်းခင်သွားတာလေ။”

“ကျွန်တော်ဘက်ကလည်း လက်ခံပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်
ရုံးခန်းကိုလည်း လာလည်နိုင်ပါတယ်။ စီးပွားရေးကိစ္စလည်း ဆွေးနွေး
နိုင်တယ်။ ဒါနဲ့ မင်းက ဘာစီးပွားရေးလုပ်လဲ၊ ကျွန်တော် ဘာ
ပေးရမလဲ။”

“ကျွန်မက ကျွန်မလည်း ဝါသနာပါတဲ့ ကျွန်မရဲ့မိဘ
ပိုင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ပါတယ်။”

သူမလေး၏စကားကြောင့် သူ တိုးဖွံ့ဖြယ်လိုက်မိသည့်
သူမဘာအလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာကို ရေရေရာရာ ဖြေမသွားဘဲ
ပိုက်ကာ ပညာသားပါပဲ၊ တိမ်းရှောင်ပုံက ညက်လှသည်။

အခုလို စကားပြောဖြစ်ခြင်းကပင် သူမနှင့် သူ၏ရင်းနှီး
တစ်ခုကို အတိုင်းအတာတစ်ခုဆီ ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူမ
စကားပြောသည့်အခါ သူက သူမ၏ရယ်သံလေးတွေကို ကြားရင်း
မို့ ဟာသလေးတွေ ထည့်ပြောလိုက်လျှင် သူမက သူ့ကြားချင်း
ရယ်သံချိုလေးနှင့် ရယ်မောတတ်ပါသေးသည်။

ဟာသတွေပြောတတ်တာကတော့ သူ့ ကိုယ်ပိုင်
လိုအပ်လာရင်တော့ တိကျကျစ်လစ်သော စကားလုံးတွေနှင့် ထပ်

လူနားထဲမှတစ်ဆင့် ရင်ထဲကို တန်းခနဲရောက်သွားအောင် မျက်နှာထား
တည်တည်နှင့် ပြောတတ်သေးသည်။

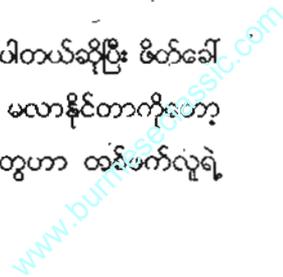
သူ သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩတာတစ်ခုတော့ရှိသေး၏။ အဲဒါက
တော့ လက်ဆောင်တွေနှင့် ဖုန်းသံမှာ ရင်ခုန်ငြိတွယ်မိပြီး လူတစ်
ယောက်လုံးကို တွေ့တာတော့ ရင်မခုန်မိခြင်းကိုပါ။ လက်ဆောင်ရယ်၊
ဖုန်းသံရယ်၊ နေ့တိုင်း lion ကနေ လာ show တာရယ်ဟာ တစ်
ယောက်တည်းဆိုတာတော့ သေချာသလောက် ရှိသွားပြီ။

လက်ဆောင်နှင့် ဖုန်းသံကတော့ ကာယကံရှင်က ဝန်ခံပြီးပြီ။
Lion မှာ လာရပ်ကြည့်ပြီး မော့ကြည့်တာကတော့ သူမပါပဲဟု ဝန်ခံ
သေးပါ။ ဝန်ခံပေမယ့် သေချာသလောက်တော့ရှိသည်။

သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့အနားအနီးကို တစ်နေ့တစ်ခေါက်
လောက်တော့ လာဖြစ်တယ်ဟု ပြောထားသည်။ သူ မေးလိုက်ရင်
ကောင်းမလား။ မမေးတော့ပါဘူးလေ။

တော်ကြာ သူမ အရှက်သည်းသွားပြီး ဖုန်းထပ်မဆက်တော့
ရင် ဒုက္ခ။

“ကျွန်မကို ရှင်က ရုံးခန်းကို လာနိုင်ပါတယ်ဆိုပြီး ဖိတ်ခေါ်
ပေးမယ့် ကျွန်မရဲ့အားနည်းချက်တချို့ကြောင့် မလာနိုင်တာကိုတော့
ခွင့်လွှတ်ပေးပါရင်၊ သဘောထားကြီးတဲ့သူတွေဟာ ထင်မက်လှရဲ့

အားနည်းချက်ကို ခွင့်လွှတ်တတ်ကြတယ်လို့ပေးမယ် ကျွန်မ လူလုံး ထွက်မပြတာကိုတော့ နားလည်ပေးပါနော်”

“ကောင်းပြီလေ... မင်းရဲ့အားနည်းချက်က ဘာလဲဆိုတာ မသိပေမယ့် ကျွန်တော် နားလည်ပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ ကိုတော့ လက်ဆောင်တွေ ပို့မပေးပါနဲ့တော့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ကျွန်တော့် friend list ထဲ မင်းရောက်သွားပြီလေ၊ လက်ဆောင်တွေ မလိုတော့ပါဘူး”

“အိုကေ... ကျွန်မ ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မယ်နော်”

သူမဘက်က ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့ပေမယ့် call list ထဲမှာ သူမ ဖုန်းနံပါတ်လေးကို သူ သေသေချာချာ မှတ်ထားလိုက်တော့သည်။

“သူ့အမေက သူ့သမီးကို အိမ်ထောင်ရေးလွှတ်လပ်ခွင့် အပြည့် ဆေးထားတာတဲ့ ကြိုက်တာယူ ကြိုက်တဲ့သူခေါ်လာ သားလို့ ဆီးခေါ်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲတဲ့”

အခန်း (၇)

သူ့ အလုပ်ကိစ္စတွေပြီးတော့ chat box ဖွင့်လိုက်စဉ် email
အိတ်စောင် ရောက်နေတာမို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရိုက်ခတ် ...

ကျွန်မ 'စ' လုံးကိုရောက်နေတာ။ ရှင့်ကို အသိ
ပေးပြန်တာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။ ကျွန်မ အရမ်းကို busy ဖြစ်နေလို့ပါ။
အိတ်ထဲကတော့ အရမ်းကို သူတီရနေပါတယ်။

ရှင်ရော ...

ကျွန်မကို သတိရရဲ့လား?
ဖုန်းဆက်ချင်ပေမယ့် ကျွန်မဘက်က မအားတာရယ်။ ရှင့်

ဘက်က မအားမှာတွေ့ရယ်ကို စိုးရိမ်ပြီး မဆက်ဖြစ်တော့တာ။ ကျွန်မ အားရင် အားသလို mail ပို့ထားပါမယ်။ ရှင်လည်း အားရင် ဒီလိပ်စာ အတိုင်း mail ပို့ပေးနော်။

ဒါပါပဲ

(၁)

မြတ်ပညာလင်း မင်းပဲလားကွာ။

မင်းသာဆိုရင်တော့ ငါ လုံးဝ ရင်မခုန်ဘူး။

နောက်ရက်တွေမှာ email မှန်မှန်ရောက်လာပေမယ့် သူ ဘက်က ပြန်မပို့ဖြစ်ခဲ့။ ကိုယ်မချစ်နိုင်သည့်မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ မတုတ်နှောင်ချင်ပါ။ မျှော်လင့်ချက်တွေလည်း မပေးချင်ပါ။

ဒီကိစ္စ ဟိုကောင်တွေကိုတော့ ပြောသင့်ပြီ။

“လက်ဆောင်တွေ ထပ်ရောက်မလာတော့ဘူးနော်”

“အေးလေ”

သစ်ထူးနှင့်တေဇေါ်စကားကြောင့် -

“ငါ တားလိုက်လို့ပါ”

“ဟေ... လက်ဆောင်လာဖို့တိုင်း ငါတို့ရှိတာပဲကွာ၊ မင်းက ဘယ်လိုတားလိုက်တာလဲ၊ Telepathy နည်းနဲ့များလား”

“ဖုန်းထဲမှာကွာ”

“အလို ဗုဒ္ဓေါ”

နှစ်ကောင်စလုံး သူ့စားပွဲနား ပြေးကပ်လာကာ -

“မင်းဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်”

“အေး”

“မြတ်ပညာလင်းကလား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးကွာ၊ ငါက မင်းက မြတ်ပညာလင်း

ဘေးလို့ ဒဲ့ကြီး မေးလို့မကောင်းဘူးလေ”

“မင်းက ငါတို့ကိုတောင် ဖွင့်မပြောဘူးပေါ့”

“အရေးမှမပါတာကွာ”

သူ့ရဲ့ မပွင့်တပွင့်စကားသံကြောင့် သစ်ထူးက ရူးရူးရဲရဲ

ဖြစ်လာသည်။

“မင်းတို့ကိုပြောရတာ ပျင်းနေလို့ပါကွာ”

ဖုန်းဆက်တဲ့တစ်ယောက်နဲ့ လက်ဆောင်ပို့သူဟာ တစ်

ဘက်တည်းဆိုတာရယ်။ နောက်ထပ် email ပို့သူပါ တိုးလာတာ

၉၆ * ခေတ်ပျိုပြုံး

ရယ်။ အဲဒီသူတွေဟာ မြတ်ပညာလင်း ဟုတ်လား မဟုတ်ဘူးလား ဆိုတာတော့ သူ သေချာမသိဘူးဆိုတာတွေ အားလုံး ပြောပြလိုက် တော့သည်။

“ဟေ့ ဟေ့... မြတ်ပညာလင်းအကြောင်း ငါ ထပ်သိထား တာ ပြောရဦးမယ်။ မြတ်ပညာလင်းက မှက်က ယွန်းလုပ်ငန်းသူတွေ အပြင် ယောက်ျားတွေနဲ့လည်း ကင်းရှင်းတယ်တဲ့ကွ။ သဘောလည်း ကောင်း ပြီး... လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်လည်း အပြည့်ရှိတယ်တဲ့ သွားလေရာလည်း လူချစ်လူခင် ပေါတယ်ဆိုပဲ”

သစ်ထူး စကားဆုံးတော့ တေဇက -

“ဒီလောက် ပစ်မျိုးပဲ့မထင် ဖြစ်နေမှတော့ သားရှင်တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပေါ့ကွ”

“သူ့အမေက သူ့သမီးကို အိမ်ထောင်ရေးလွတ်လပ်ခွင့် အပြည့်ပေးထားတာတဲ့၊ ကြိုက်တာယူ ကြိုက်တဲ့သူခေါ်လာ သားလို့ ဆီးခေါ်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲတဲ့၊ သူ့သမီးကို ယုံကြည်လွန်းတာလည်း ပါမှာပေါ့ကွာ”

“မင်းသတင်းက စုံလှချည်လား”

သူက ဝင်မေးတော့ -

“စုံတာပေါ့ကွ၊ ငါ့ညီတွေ ညီမတွေက ကမ္ဘာပတ်နေကြတာ

ကြယ်တစ်စင်း ရင်ခုန်သက်သေ၊ ဂျီတက်ချက်၊ အိပ်ပျက်ည * ၉၇

တွေလေ၊ သူက တို့တွေထက် ကြီးရင် တစ်နှစ်၊ အလွန်ဆုံး နှစ်နှစ် ဆိုကွာ”

ထိုစဉ် -

“အစ်ကို shopping mall မှာ ပစ္စည်းတင်ချင်လို့တဲ့ တွေ့ခွင့် မထားနေတယ်”

“ချိန်းထားတဲ့သူလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကို၊ အခုမှလာတဲ့သူပါတဲ့”

သူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်ဖြစ် သူက -

“အိုကေဗျာ... လွှတ်လိုက်ပါ”

Lift နှင့်တက်လာရတာမို့ ချက်ချင်းဆိုသလို ရောက်လာပါ သည်။ ပထမဝင်လာသူက မန်နေဂျာ ကိုအေးမင်းဖြစ်ပြီး နောက်မှ ဝင်လာသူကတော့ -

သူတို့သုံးယောက်လုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ မြတ်ပညာလင်း။

မာနီသုဇယ်ချင်းတစ်ယောက် နိုင်ငံခြားတွင် အခြေချနေပြီး မြန်မာပြည်ကိုပြန်လာကာ စီးပွားရေးလုပ်ချင်ပါသည်ဟုဆိုကာ ရောက်လာတာမို့ သူတို့တစ်ယောက်စီလုံး မအားလပ်ရလောက်အောင် ကူညီပေးရတော့သည်။

ထိုအန်တီလုပ်ချင်တဲ့ စီးပွားရေးကလည်း ရုပ်ရှင်နှင့်အတူ ထုတ်လုပ်ရေးတဲ့။

ကြည့်ပါဦး။ ဒီမှာ ခိုးကူးတွေပေါ့လို့ ထိုင်ခိုနေရတဲ့ producer တွေ တစ်ပုံကြီးရှိနေတာကို။ ငွေအင်အားတောင့်တင်းတဲ့ ဝါသနာပါတာကို လုပ်ချင်တာလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ သူတို့ဘဝကလည်း ကူညီပေးဖို့အသင့်ပါပဲ။

တစ်နေ့ သူတို့နဲ့ စကားပြောနေစဉ်မှာ အန်တီက -

“အန်တီကို နာမည်ကြီး director တစ်ယောက်ယောက် ချိတ်ပေးဦးလေကွယ်၊ အန်တီ အလုပ်စလုပ်ချင်ပြီ”

အန်တီလင်းမှာက ပစ္စည်းတွေအားလုံးက နိုင်ငံခြားက လာတာမို့ အားလုံး ပြည့်စုံနေသည်။ သူတို့အဆက်အသွယ်နှင့် ပတ်သက် တွေလည်း ရထားပြီးပြီ။

ဒီလိုနှင့် -

“သစ်ထူးရေ... မင်း ပန်းကနတ်နဲ့တွေ့ဖို့ ပေးနိုင်မလား”

“ငါ ချိန်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်ကွာ”

သစ်ထူးက ချက်ချင်း contact လုပ်လိုက်သည်။

“မှတ်မိမလားမသိဘူး။ ကျွန်တော်သစ်ထူးပါ။ ဓာတ်ပုံပြပွဲမှာ ချိန်းတယ်လေ”

“ဪ... မှတ်မိပါတယ်ရှင်”

သစ်ထူးက အန်တီလင်းအကြောင်းကို အကြောင်းစုံရှင်းပြ ချက်တော့ သူမဘက်က ဝမ်းသာအားရနှင့် -

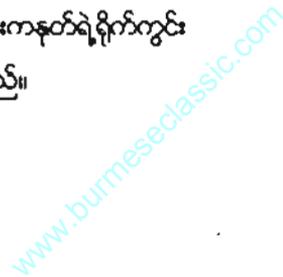
“ကူညီပေးရမှာပေါ့ရှင်၊ အစစအရာရာ အားလုံး ကူညီပေး မယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်မ အခု sedona မှာ ကြော်ငြာတစ်ခု ရှိနေတယ်၊ ရှင်တို့လာရင်လာခဲ့လေ၊ အန်တီလင်းလည်း အတွေ့အကြုံရတာပေါ့”

“အိုကေလေ”

Shopping mall ကို မန်နေဂျာနှင့်သာ လွှဲထားခဲ့ပြီး Sedona မှာ ချိန်း ပြင်ရပြန်သည်။

Sedona ကိုရောက်တော့ ဒါရိုက်တာပန်းကနတ်ရဲ့ရိုက်ကွင်း မှာက ရိုက်ကွင်းရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဟော တွေ့ပါပြီရိုက်ကွင်း။

နာမည်ကြီး model တစ်ယောက်က အချိန်ရည်တူးကြော်
ရိုက်နေတာဖြစ်ပြီး အရပ်မြင့်မြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကြမ်း
ပေးနေသည်။

“ဟိုးက ခုံမှာထိုင်နေတဲ့ အဝါနုရောင်ပိုးချိတ်လေးနဲ့
တပ်ထားတာ ပန်းကနုတ်ပဲ”

သစ်ထူးက ရှေ့ကသွားကာ သူ့ရယ်၊ တေဇရယ်၊ အနီ
လင်းရယ်က နောက်မှလိုက်ခဲ့သည်။

“ပန်းကနုတ်... ကျွန်တော်သစ်ထူးပါ”

သူမက တပ်ထားသော mask ကိုဖြုတ်လိုက်သည်။

ဟာ ချောလိုက်တာ။ သစ်ထူးပြောတုန်းက ပိုတယ်လို့ထင်
ခဲ့တာ။ အခုတော့ တကယ်ကို နတ်သမီးတမျှ ချောတာပါပဲ။
သူ့ရော တေဇပါ ငေးသွားရသည်။ အနီတီလင်းက

လက်ကလေးကို သွားဆွဲကိုင်ကာ -

“သမီးလေးက ချောလိုက်တာကွယ်၊ ပြီးတော့ ငယ်
ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ နာမည်ကြီး director ဖြစ်နေတာ အံ့ကြချီးကျူး

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မလည်း အနီတီတို့ကို
နေတာပါ။ Lunch သွားစားရအောင်လေး ကျွန်မလည်း share
ပြီးပါပြီ”

သူမက သူ့ကိုကြည့်ကာ အပြုံးချိုချိုလေးနှင့် ခေါင်းညှိတ်ပြ
သို့ သူ ဘာဆက်လုပ်ရမုန်းမသိ ဖြစ်သွားရသည်။

မင်သက်ငေးမိက ယောင်ယမ်းနေသောသူ့ကို သစ်ထူးက
မိစ္ဆာ တံတောင်နှင့် မသိမသာတွက်ရင်း -

“မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်၊ ဒီက ကျွန်တော်တို့ choice shop-
ing mall ကို တစ်ဝက်တိတိပိုင်တဲ့ ဘော့(စ်) ဦးရိုက်ခတ်ညံ့၊ သူက

ညည်း share ရှင် ဦးတေဇ၊ သူကတော့ ဒေါ်လင်းလက် pro-
ducer လုပ်မယ့်သူပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ခင်မင်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

သူတို့အားလုံးကို သူမကပဲ lunch လိုက်ကျွေးပါသည်။

အနီတီလင်း၏အလုပ်ကိစ္စအဝဝကို သူမကပဲ ရှင်းပြပေးကာ အစွမ်း
ကူညီမည်ဟု ကတိပေးသည်။

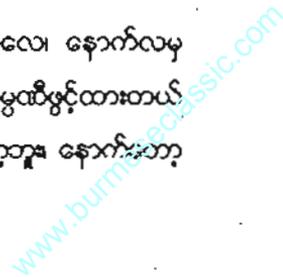
သူက မနေနိုင်စွာနှင့် -

“ပန်းကနုတ်နဲ့မိဘတွေကရောဗျာ”

ဟု မေးမိလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မေမေက မိမိသာဝင်နေတယ်လေ၊ နောက်လမှ
ချောက်မှာ၊ မေမေကတော့ နိုင်ငံခြားမှာပါ၊ ကုမ္ပဏီဖွင့်ထားတယ်

ဟိုမှာ အဆင်ပြေနေတော့ ဒီကိုပြန်မလာတော့ဘူး၊ နောက်ဘာ

ဟိုမှာ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ဒီကပိုင်ဆိုင်မှုအား
က ကျွန်မနာမည်နဲ့ လွှဲခဲ့တာဆိုတော့ ကျွန်မအတွက် ပိုတာဝန်ကြီး
ပိုကြီးစားရပါတယ်၊ ပြီးတော့ မေမေနားမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်
တော့ သမီးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်လည်း ကြိုးစားနေရပါ
တယ်”

“Sorry ပါဗျာ၊ အားနာလိုက်တာ”

သူက တောင်းပန်တော့ သူမက လှပလွန်းသော အပြုံး
နှင့် -

“ဘာဖြစ်လဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ မြန်မာလူမျိုးတွေက ခင်မင်ကြ
ဆိုရင် မိသားစုအကြောင်းတွေ အပြန်အလှန် အသိပေးကြတာပဲ
ကျွန်မ ရှင့်ကိုခင်ပါတယ်”

ဟိုနှစ်ကောင်က မချီမချင်ပျက်နာပေးတွေနှင့် သူ့ကို
ချင်နေကြသည်။

သူကတော့ မသိချင်ယောင်ဘဲဆောင်နေလိုက်တော့သည်။

“ဘေးလူကို ဗိုလ်ကျအနိုင်ယူပြီး သည်းခံစိတ်မရှိတဲ့ မိန်းမမျိုး
သားအပေါ်မှာလည်း တစ်နေ့တော့ ဆိုးလာမှာပဲ”

အခန်း (၈)

တစ်ရက်တော့ သစ်တူးဆီသို့ သူမ ဖုန်းလှမ်းဆက်လာသည်။

မေမေ တရားစခန်းမှ ထွက်လာပြီမို့ အန်တီသင်းနှင့်တကွ သူတို့

ယောက်ကို သူမတို့အိမ်တွင် ထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်လို့တဲ့။

သူတို့အားလုံး မငြင်းဘဲ သွားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သူမပိုလိုက်သော

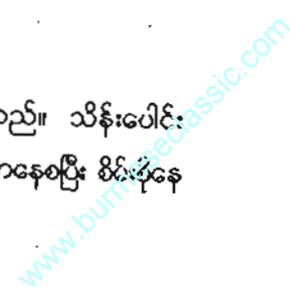
message ထဲမှ လိပ်စာအတိုင်း ခုနစ်မိုင်ဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့တော့

မို့ ခိုး ခြံကြီးက အကျယ်ကြီးပဲ။

“နှစ်ဧကလောက်တော့ ရှိမယ်နော်”

တေဧက မျက်ခုံးပင့်ရင် လှမ်းပြောသည်။ သိန်းပေါင်း

တင်ချီတန်မှာတော့ အသေအချာပဲ။ ခြံလမ်းကနေစပြီး စိမ်းပိုနေ

သော သစ်ပင်ကြီးတွေ အုပ်ဆိုင်းနေတာကို စမြင်ရသည်။ ခြံဝက အစောင့်အိမ်လေးတွင် အစောင့်တစ်ယောက်နို့ပြီး သူတို့ကားကိုမြင်တာ နှင့် အပြေးတံခါးလာဖွင့်ပေး၏။ အဝင်လမ်းတစ်လျှောက်သည် သစ်ပင် စိမ်းအုပ်ကြီးတွေအောက်မှာ ပတ္တမြားရောင်ပြေးနေတာမို့ romance ဆန်နေသည်။

ကွန်ကရစ်လမ်းမဟုတ်ဘဲ ဂဝံကျောက်တွေကို ညီညာချောမွေ့အောင် ပြုလုပ်ထားပြီး ခင်းထားသော အနီရောင်လမ်းကလေး "မိုက်တယ်ကွာ"

သစ်ထူးကတော့ အသံထွက်ကာ ချိုးကျူးသည်။ အန်တီလင်းကတော့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ သဘောအကျကြီးကျနေသည်။ တချို့နေရာများတွင် အောက်သို့ဖြာဝေဆာစွာ ဖွင့်တတ်သော ပန်းနှုတ်တစ်မျိုးကို ပန်းအိုးတွေထဲထည့်စိုက်ထားတာကြောင့် ပန်းခက်တွေဖြာကျနေပုံက ကဗျာဆန်လှသည်။

"အဲဒါ ဘာပန်းလဲ အန်တီလင်း"

မိန်းကလေးဖြစ်သော အန်တီလင်းကိုမေးတော့မှ -

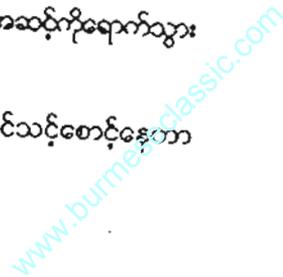
"ခွာဖြူတွေလေ သားရဲ့၊ အမှန်က စင်တင်ပေးရတာပဲ။ စင်မတင်ဘဲ အမြင့်ကနေ ဒီတိုင်းချထားတော့ ကိုင်းတွေအောက်ဆုံး ပြီး ပန်းပုံကြီးလိုဖြစ်သွားတာ၊ စိတ်ကူးအရမ်းကောင်းလွန်းတယ်ကွာ"

စန်းကနတ်ဟာ တကယ့် art သမားစစ်စစ်ပဲ" နေပူတဲ့နေရာတွေမှာလည်း ပန်းတွေအစုံရှိသည်။ သူက ယောက်ျားလေးမို့ ဘာပန်းဟူ၍သာ မသိတာပါ။ နေရောင်ထဲမှာလည်း သစ်ခွစင်တွေ ဟိန်းထနေသည်။

ထိုသစ်ခွကြီးတွေ၏ရှေ့မှာတော့ ရောမတိုက်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ နှစ်ထပ်ခွဲလား သုံးထပ်လား split level ဆောက်ထားသော တိုက်ကြီးက လှပလွန်းနေသည်။ မျက်စိရှေ့မှာပင် တိုက်ကြီးက ဟိုနေရာက လျှောခနဲထွက်လာ ဒီနေရာက လျှောခနဲထွက်လာနှင့် ပြင်ညီဆောက်ထားသော တိုက်ကြီး၏ သစ်လွင်တောက်ပမှုက အံ့သြမှုဆွဲကို ပေးစွမ်းနိုင်သည်။

ကားရင်လိုက်တာနှင့် ဒေါနရောင်ပိုးချိုတ်လေးကို ချပ်ချပ်ကပ်ကပ်လေး ဝတ်ထားသော သူမက တံခါးကိုသာ ဖွင့်ပေးပါသည်။ သူမ၏ခန်းထဲရောက်တော့လည်း ဧည့်ခန်းက သားနားလွန်းနေပြန်သည်။ သူမ အိမ်ဟာ ဘယ်နှစ်ထပ်ပါလို့ ပြောရခက်လှသည်။ သူမ၏ကို သူမအိမ်နှင့်ယှဉ်လိုက်လျှင် တဲသာသာအဆင့်ကိုရောက်သွားတာမှာအမှန်။

"မေမေက ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အဆင်သင့်စောင့်နေတာပဲ"

သူတို့ခေါင်းညိတ်ရင်း၊ သူမနောက်မှ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် သူမနှင့် တော်တော်တူသော အန်တီကြီးကို -

“မေမေ ... ဧည့်သည်တွေရောက်ပါပြီ”

ဟုပြောပြီး သူတို့အားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးတော့သည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ သမီးလေးပြောပြတာနဲ့ တင် ရင်းနှီးနေပါပြီ။ သုံးဆောင်ကြပါဦးရှင်၊ ဒါတွေအားလုံး သမီးကိုယ် တိုင် ချက်ပြုတ်ထားတာပါ”

သူမ မေမေကလည်း သူမလို ချောမောကာ သဘောကောင်း ပါသည်။ ဟင်းတွေကလည်း အခုပါပဲ။ ဘဲပေါင်းစွန်(လ်)တန်ဟင်း ပုစွန်ကပ်၊ ငါးရံအူအစပ်ဟင်း၊ ငါးသလောက်ကင်၊ ပြီးတော့ သခွားသီး သုပ်၊ ငါးရံခြောက်မီးဖုတ်၊ ငါးဖယ်ကြော်ကို ပြန်နှပ်ထားသောဟင်း အစုံ အရမ်းကို လက်ရာကောင်းပြီး စားလို့ကောင်းပါသည်။

သူတို့အားလုံး စားကောင်းကောင်းနှင့် စလှိုက်ကြတာ ထမင်း နှစ်ပန်းကန် အသာလေးကုန်သွားသည်။ ဘယ်သူမှ ဟန်မဆောင်ဘဲ စားကြတာကို သူမနှင့် သူမမေမေကတော့ တပြုံးပြီးနှင့် ကျေနပ်နေ ကြသည့်ပုံပင်။

“ကျွန်တော်တို့ စားဖူးတဲ့ Dinner တွေထဲမှာ အကောင်းဆုံး”

“... ဒီပိုင်ကလည်း ကောင်းလိုက်တာ”

သူ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်စွာ ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

ဒီပိုင်ဟာ သူမတို့ မက်မန်နိုဗိုဗေးသော မက်မန်သီးများကို မေမေကိုယ်တိုင် ဧည့်သည့်တွေကို ဧည့်ခံရန်အတွက် ထည့်ထားသော နိုင်ငံဖြစ်ကြောင်း ဝင်ပြောပြသည်။

သူမမေမေအကြောင်း ပြောပြနေချိန်မှာ သူမမျက်နှာလေး ပေါ်မှာ ခံစားချက်တွေ ဖြတ်ပြေးနေသည်။ သူ သူမကို သနားနေမိ သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ သူမနှင့် အတူတူရှိနေသေးချင်မိသည်။

ထိုနေ့ညက သူ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း ရေချိုးကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

ဒီနေ့ သူမ ဖုန်းမဆက်ပါလား၊ ဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူများ ထဲ၊ ဟာ ... သိပြီ သူ သစ်ထူးထဲ ဖုန်းခေါ်လိုက်မိသည်။

“အေး ... ဖိုးညံ့ပြော”

“ငါ တစ်ခုသိချင်လို့ကွ၊ ညတိုင်း ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်တဲ့ တစ် သောက်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ငါ့ဆီမှာရှိတယ်လေ၊ အဲဒါ ငါ့ရွတ်ပြမယ်၊ ခင်မိလား။ အဲဒီနံပါတ်ကို”

သူက နံပါတ်ရွတ်ပြလိုက်သည်။

“မသိဘူးကွ”

“ငါတို့ကို မြတ်ပညာလင်းပေးခဲ့တာ အဲဒီနံပါတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ဖိုးညံ့၊ ဒါပေမဲ့ ... ပညာက ဘောဇိမ်း ဖုန်း ဘယ်နှစ်လုံးရှိမှန်းမှ မသိတာ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါပဲကွာ good night”

သူ မျက်စိမှိတ်လိုက်သည်။

သူမရဲ့စိတ်ထားလေးက နူးညံ့ပုံရသည်။ တစ်ဖက်သာ အပေါ်တွင်လည်း သနားကြင်နာထားတတ်သူဆိုတာ မျက်နှာလေးဆီမှာ ပေါ်နေသည်။ သူ့နားထဲမှာ မာဗီစကားလေးတစ်ခွန်းကို သတိပေးသည်။

“သားရှေးတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ဟာ သားတစ်ယောက်တည်း အပေါ် ကောင်းနေရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးလေ၊ တကယ်ကောင်းတဲ့သူဟာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ကောင်းရမယ်၊ အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးက တစ်သက်လုံး ကြင်နာတတ်မှာ ...”

သားအပေါ်တော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဘေးလူကို ဗိုလ်ကျအနိုင်ယူပြီး သည်းခံစိတ်မရှိတဲ့ မိန်းမမျိုးဟာ သားအပေါ်မှာလည်း တစ်ခုတော့ ဆိုးလာမှာပဲ၊ သားဘက်ကလည်း ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ဖွန်နေတုန်းတော့ သည်းခံနိုင်မှာပေါ့၊ နောက်အချိန်တွေ ကြာလာတော့ သားခံစားရမှာ ...”

လင်ကုန်ရှုံးရင် တစ်သက်လုံးမှောက်ဆိုတာ မိန်းကလေးတွေ အတွက်ပဲ ရည်ရွယ်ထားတာမဟုတ်ဘူး သား၊ သားတို့ယောက်ျားလေးတွေအတွက်လည်း ပါတယ်”

တဲ့လေ။

အသားအရေရော၊ အရပ်အမောင်းရော၊ ဆံပင်၊ ရုပ်ရည် တစ်ကွက်ဆို တစ်ကွက်မှ ပြောစရာမရှိလောက်အောင် ချောမောလွန်းသော သူမဟာ အမေနှင့်တူတာလား၊ အဖေနှင့်တူတာလား။

အမေနှင့်တူတာပဲဖြစ်မှာပါ။ သူမ မေမေဟာလည်း အရမ်းကို ချောမောလွန်းလှသူပါပဲ။ ဒီလောက်လှတဲ့မိန်းမ ဒီလောက် အေးဆေး ငြိမ်သက်တဲ့မိန်းမကို ဘာကြောင့်များ သူမဖေဖေက ပစ်ပယ်ခဲ့တာပါလိမ့်နဲ့။ သူ့တက်က လျော်ကြေးပေးသွားသော အတိုင်းအတာဟာလည်း ဆက်တော်ကြီးကိုများပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတော်တော်ကြီးများသော ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်းတွေဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝနဲ့လဲလှယ်ပြီးမှ ရတာဆိုတော့ တန်ရဲ့လား။

အဲဒီညက သူ အိပ်ရေပျက်ခဲ့ပါသည်။

မြတ်ပညာလင်းရဲ့အသံနဲ့ ဖုန်းဆက်တဲ့ တစ်ယောက်ရဲ့အသံက ဘာလို့များ ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်နေရတာလဲ။

မြတ်ပညာလင်း သူတို့ထံရောက်လာခဲ့တာ မထူးဆန်းပါ။

သူမရောက်လာပုံက ရိုးသားလွန်းတာမို့ သူမသာ lion ကနေ မော့မော့ကြည့် မနေဘူးဆိုရင် တကယ့်ကို ရိုးရိုးသားသားဟု ထင်မိမှာပင်။ သူမတို့ ယွန်းထည်မစွည်းတွေကို သူတို့ shopping mall မှာ ထင်ချင်လို့တဲ့။

အဲဒီလိုနှင့်ပင် မြတ်ပညာလင်းနှင့် သူတို့သုံးယောက်ခင်မကြပါပြီ။ သူမက မျှော်တတ်သလို သဘောလည်းကောင်းသည်။ သူတို့နှင့်ပါမက အောက်ထပ်မှ ဝန်ထမ်းတွေနှင့်ပါ ခင်နေတော့သည်။

“ရေမွှေးပုလင်းက တကယ်ကျကွဲတာပါဟယ်၊ ရှင်တို့ပညာကို ပုံလာပြောနေတယ်ထင်လို့လား။ နှုတ်ခမ်းနီကတော့ တစ်ချိုးလိုက်တာလေ၊ ရှင်တို့နဲ့ အလုပ်သဘော ဆက်ဆံဖြစ်မှာဆိုတော့ ရှင်တို့ သဘော ကောင်း မကောင်း သိချင်လို့လေ”

Cometic ပစ္စည်းတွေကိုလည်း မကြာခဏ ဝယ်တတ်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ မျက်လုံးတွေရိုးသားပြီး သဘောကောင်းသော သူမဟာ သူတို့သူငယ်ချင်းအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

ဒီရက်ပိုင်းမှာ သူပန်းကနုတ်ကို သတိရနေခဲ့သည်။ သူမ နှိုက်ကွင်းကိုစုံစမ်းပြီး တောဇာတိမသိအောင် သွားချောင်းမိသည်။ သူမ တာတော့ mask ကလေးတစ်ကား ရိုက်ကွင်းတွင် ညွှန်ကြားနေသည်။

သူ ခဏငေးပြီး လှည့်ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ ခြေလှမ်းတွေပျက်နေတာကို ဟိုကောင်တွေကတော့

သိပ်မိ။

“ပန်းကနုတ်က တော်တော်ချောတယ်နော်”

တောဇာတိနှုတ်မှ ထွက်လာသောစကား -

“ပန်းကနုတ်အမေကလည်း ချောတာကိုးကွ”

“ဒါတောင် အပစ်ခံရတယ်နော်”

“သူ့ဘက်က ကွာပေးလိုက်တာတဲ့ကွာ”

တောနှင့်သစ်ထူး၏စကားကို သူ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမိသည်။

“ပန်းကနုတ်အဖေက ရှိသမျှပစ္စည်းတွေ အကုန်ထားခဲ့ပြီး အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ပြန်ထွက်သွားတာတဲ့”

“စီးပွားရေး ပြန်ဖြစ်ရဲ့လားကွာ”

“အဲဒီဘိုးတော်က စီးပွားရေးလည်း လာဘ်မြင်ပြီး သိပ်တော်တဲ့သူဆိုတော့ ပြန်ဖြစ်တာပဲတဲ့ ...။

ပန်းကနုတ်ခမျာလည်း မအားရှာပါဘူးကွာ၊ ဥပုသ်နေ့တိုင် ဘုရားပို့ပေးတယ်၊ ပြီးတော့ shooting တွေကလည်း ဆက်နေတော့ ကားတစ်စီးနဲ့ run နေရတာပဲလေ၊ သူက လူချစ်လူခင်ပေါတယ်တဲ့ ပြီးတော့ သူတို့သားအမိက စိတ်ဓာတ်လည်း သိပ်ကောင်းတယ်တဲ့ လူတိုင်းချီးကျူးတယ်ကွာ”

“သူမှာ ချစ်သူရှိလား”

သူ သတိမထားမိလိုက်ဘဲ သူ့နှုတ်ဖျားမှ မေးခွန်းတစ်ခု ပေးသေးသောအခါဆိုတော့ သူ့ပစ္စည်းတွေ ရောင်းရအောင် မျက်နှာလုပ် လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ တေဇရော သစ်ထူးပါ သူ့ကို အကြည့်မပါကွာ” တစ်မျိုးနှင့်ကြည့်လာခဲ့သည်။ ပြီးမှ -

“လာတောင်းတဲ့သူတွေရှိပေမယ့် ပန်းကနုတ်က ငြင်းမာလှလား”

ချည်းပဲတဲ့”

“သူ့အဖေနေ့ပတ်သက်ပြီး ယောက်ျားတွေကို စိတ်နာနေတာ လား”

“အဲဒါတော့ ငါတို့လည်း မသိဘူးကွာ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး... ချည်း”

မင်းက ပန်းကနုတ်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာလား” တေဇက ဒဲ့ပဲမေးလာသည်။ သူ ပြုံးမိမိနှင့် ခေါင်းကုတ်ထုတ်ကာ -

“နည်းနည်းပါကွာ”

“ဝန်မခံဘူး”

“မင်းကိုမေးရဦးမယ် ဖိုးညံ့ ... မနေ့က မြတ်ပညာလင်း ငါတို့အိမ်ကို လာသွားတယ်ဆို၊ အန်တီအတွက် ရက်ကန်းချိတ်တွေ ဆက်ဆောင်ပေးသွားတာဆို၊ ဘယ်လိုခြေလှမ်းတွေလဲ”

သစ်ထူးက သတင်းအတိအကျနှင့်မေးလာသည်။

“ငါတို့အိမ်ကို လမ်းကြိုလို့တဲ့... ပြောတာပဲကွာ၊ ပညာက

... ရောင်းရအောင် မျက်နှာလုပ်

“ငါတို့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်းပါကွာ၊ မင်း ပညာကို ရင်မခုန်

“မခုန်ပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ကလည်း”

“ဒါဆို မင်းက ဘယ်သူ့ကိုခုန်တာလဲ”

မျက်နှာလေးတစ်ခုက သူ့မျက်ဝန်းထဲသို့ ဒိုင်းခနဲရောက်လာ ရင်မှာလည်း ဝန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားရသည်။

သေချာတယ်။

ဒါ အချစ်ပဲ။

ကြယ်တစ်စင်း၊ ရင်ချက်ကံသေ၊ လျှို့ဝှက်ချက်၊ အိပ်ပျက်ည။ * ၁၁၇

“ငုံးရယ် . . . ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ညီအစ်မနှစ်

ယောက် စိတ်ဝမ်းမကွဲချင်ဘူး။ ငါ ထုန်ကိုမချစ်ဘူး။”

အခန်း (၉)

ဒီနေ့ သူ အနားယူတာမို့ ဝသုန် memory stick လေးကို
ဆပ်ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။

ဝသုန်ရဲ့မျက်နှာချောချော ပေါ်လာပြန်သည်။

“မရယ်... ကျွန်တော် မကို အရမ်းချစ်တာပဲဗျာ၊ ဒါပေမဲ့
မိဘတော့ ကျွန်တော်ကို လှည့်တောင်မကြည့်တော့ဘူး”

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော် မတို့အိမ်ဘက် ကျွန်တော်ထွက်
လာတော့ မနဲ့ငုံ့ညွန့် ပြောနေတဲ့စကားတွေကို မထင်မှတ်ဘဲ ကြား
နိုင်ရတယ်။

“မမ ... ဝသုန်က ငုံးကို လက်မထပ်ချင်တာ ဘာလို့

ထင်လဲ”

“သူက ညည်းလေးကို မချစ်လို့နေမှာပေါ့ဟယ်”

“ငုံးမှာ သူ မချစ်စရာ ဘာရှိလို့လဲ”

“အဲဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူးလေ ငုံးရဲ့”

“ဝသုန်က မမကို ချစ်နေတာလား”

“မဟုတ်တာပဲဟယ်။ ငါက သူ့ကို မောင်လေးတစ်ယောက် လိုပဲချစ်တာပါ”

အရင်တုန်းကတော့ ညီမအတွက် မ,က အနစ်နာခံလိုက်တာ လားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးစိတ်နဲ့ တွေးခဲ့မိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ -

“ငုံးရယ်... ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ညီအစ်မ နှစ်ယောက် စိတ်ဝမ်းမကွဲချင်ဘူး။ ငါ ဝသုန်ကို လုံးဝမချစ်ဘူး”

မရယ်၊ နှလုံးသားတည့်တည့်ကို တားနဲ့ဆောင့်ထိုးလိုက်သလို ပါပဲ။ ရက်စက်လိုက်တာများ။ မ,ဆီမှာ ရက်စက်နိုင်တဲ့နှလုံးသား ရှိပါလား။

“ဒါပေမဲ့ မမရယ်... ဝသုန် ငုံးကို စိတ်မဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး။ သူချစ်နေလို့ပဲလို့ ထင်တယ်”

“ဟဲ့... အဲဒါ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူးလေ။ ငါ့ဘက်က လုံးဝရှင်တာပဲ”

မောင်တစ်ယောက်ထက် သဲတစ်ပွင့်တောင်မရှိဘူး။ ငါ့မှာ ငါ့ချစ်နေတဲ့ သူရှိတယ်”

ဒုတိယအကြိမ် ထိခိုက်မှုပိုပြင်းထန်တယ် မရယ်။ ကျွန်တော့် ခင်ထဲ အောင်မြင်သွားရသည်။ မျက်ရည်တစ်စက် ပေါက်ခဲနေ ကျသွားသည်။ အဲဒါ မအတွက်။

“မမမှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ ဟုတ်လား ဘယ်သူလဲ”

“ငါ့ဘက်က ချစ်နေတဲ့သူပါဟာ။ သူကတော့ သိမယ်မထင်ဘူး”

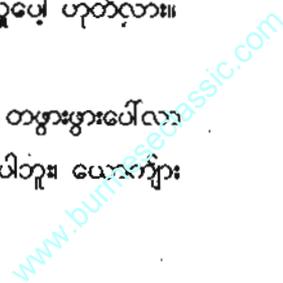
“ငုံးကိုလိုက်ပြီ”

အေးဆေးတည်ငြိမ်သော မ,နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်အေးစိတ်စရာ ဘယ်ကောင်လဲ။ ကျွန်တော် မနာလိုဖြစ်လိုက်တာများ။

မက ငုံးဥကို မရဲ့ချစ်သူကို ဘယ်လိုပြခဲ့သလဲဆိုတာကို မသိပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ငုံးဥကို အပိုင်ချုပ်ပြီး မရဲ့ချစ်သူကို ချစ်ပြန်ခဲ့တယ်။

ဟာ ဒါဟာ မရဲ့ တစ်ဖက်သတ်ချစ်ရသူပေါ့ ဟုတ်လား။ ကံကောင်းလိုက်တာ။

ဒီလူ့ကို ကျွန်တော် သတ်ပစ်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာမယ့် မရဲ့ချစ်တဲ့သူမို့ ကျွန်တော် မလုပ်ရက်ခဲ့ပါဘူး။ ယောက်ျား

ချင်း မနာလိုဖြစ်ရလောက်အောင် ချောမောတဲ့ ဒီဘဲကြီးဟာ ကျွန်တော်အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်ရလောက်အောင် ချောမောလွန်း နေခဲ့တာလေ။

ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိလွန်းတဲ့ မ.လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲကို ယောက်ျားတစ်ယောက် ဝင်ရောက်နေပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရ ချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခုလုံး အဓိပ္ပာယ်မဲ့ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒီစိတ်ဒုက္ခတွေအတွက် ကျွန်တော် အခုသေ သွားခဲ့ရင်တောင် ကျွန်တော့်ရဲ့သေခြင်းဟာ အဲဒီစိတ်ဒုက္ခတွေကို သေဆောင်သွားဦးမှာလေ မရယ်။

ကျွန်တော် မရဲ့ တစ်ဖက်သတ်ချစ်ရတဲ့သူဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ကို မြင်ဖူးပြီးကတည်းက ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ယှဉ်ပြိုင်လို့မရတော့ဘူးဆိုတာကို နားလည်လိုက်ပြီး အရှုံးမပေးချင်သေးပေမယ့် စိတ်တစ်ကတော့ အလိုလိုကျသွားခဲ့ပြီ။

မရဲ့ချစ်သူဟာ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံလွန်းလို့ ကျွန်တော် လိုက်မိနိုင်ဖို့ဝေးလို့ ယှဉ်တောင်မယှဉ်သာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် သူ့အကြောင်းတွေကို စုံစမ်းလိုက်တော့လည်း တည်ပြီး သိက္ခာတရားကို လက်ကိုင်ထားသော အမျိုးကောင်တစ်ယောက်အပေါ် ကျွန်တော် မုဒိတာ ပွားလိုက်ပါပြီ။

မရယ်... ချစ်ရသူနဲ့ဝေးကွာခြင်းဆိုတဲ့ ဆင်းရဲမှုကို ခံစားဖူးတဲ့ ကျွန်တော်၊ မကိုလည်း ကျွန်တော့်လို မခံစားစေချင်တာမို့ မရဲ့ မရဲ့ ချစ်ရသူ ပေါင်းဖက်ဖို့အတွက် အစွမ်းကုန်ကူညီပေးပါ့မယ် မရယ်။ အရမ်း အရမ်းကို ချစ်ပါတယ်။

ဝသုန်... ဒါဆို ဝသုန်က သူ့ချစ်ရတဲ့မကို မကူညီပေးနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ အိမ်ကနေ အသက်နဲ့ဆင်းသွားပြီး အိမ်ကို အသက်မဲ့စွာ ဖြန်တက်ရတဲ့ကောင်လေး။ သူ ချစ်ခင်ရသော မမကိုတော့ ချစ်ရှာသားပဲ။

ဝသုန် မမကို သူ့ကတော့ ပန်းကနုတ်ကိုပဲ မြင်နေမိတော့သည်။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။

သူမက တစ်ဦးတည်းသမီးပဲ။

ပန်းကနုတ်။

နာမည်လေးလှသလို ရုပ်ရည်လည်း ပက်ပက်စက်စက် ချောမွန်းသည်။ သဘောကောင်းပြီး သိက္ခာရှိသည်။

※ ခေတ်ပျိုပြီ

သူတွေ့ရင်းနှင့်ပင် ဝသုန်၏မနာမည်ကို သိချင်မိသွားရသည်။

ဝသုန်၏မမနှင့် ပန်းကနုတ်ကို ဘာကြောင့်များ ယှဉ်တွဲပြီး မြင်ယောင်နေမိပါလိမ့်။

ပန်းကနုတ်ကို တစ်ရက်တော့ ကော်ဖီလိုက်တိုက်ဦးမယ်ဟု တွေးလိုက်မိသေးသည်။

“ဟေ့၊ ပညာပုံစံကို ကြည့်ရတာတော့ စီးပွားရေးသမား သက်သက် ပုံပဲနော်။ သူ့ကြည့်ရတာ လူမှုရေးလည်း သိပ်စိတ်ဝင်စားပုံ မရဘူးကွ။ အလှူအတန်းရော ရက်ရောရဲ့လား”

တေဇ၏စကားကို သစ်ထူးက စဉ်းစားရင်း -

“မကြားမိဘူးကွ။ အလှူအတန်းရက်ရောတာ ပန်းကနုတ်က တော့ အရမ်းရက်ရောတာကွ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်။ အဲဒါတော့ ငါ့လည်း ကြားတယ်။ သူက ဘိုးဘွားရိပ်သာတွေ့ မိတာမဲ့ဂေဟာတွေ AIDS ရောဂါ သည်တွေကို လတိုင်းလှူတတ်သလို NLD ကဖွင့်ထားတဲ့ သင်တန်းက ကလေးတွေကိုလည်း အားရင်အားသလို စာသွားသင်တတ်သေးတယ်တဲ့”

“ဟေ့ကောင် တေဇ... အဲဒီသင်တန်းအကြောင်းကို ငါ

တစ်စွန်းတစ်စတော့ ကြားမိတယ်ကွ။ သေချာတော့မသိဘူး။ ရှင်းပြပါဦး”

တေဇက စားပွဲပေါ်မှ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို တစ်ငုံဖျှံ သောက်လိုက်ပြီး -

“ဒီလိုလေကွာ... ရပ်ကွက်တွေမှာ ရေသန့်ဘူးတွေ၊ ကော်တွေ လိုက်ကောက်တဲ့ကလေးတွေကို မင်းမြင်ဖူးတယ်မှလား။ အဲဒီကလေးတွေက အရမ်းဆင်းရဲတော့ ကျောင်းမတက်နိုင်ကြဘူးလေ။ အဲဒီလို ကလေးတွေအတွက် စာ အလကားသင်ပေးတဲ့ကျောင်းလေး NLD က ဖွင့်ထားတယ်ကွ။ အဲဒီကျောင်းကကလေးတွေက မနက်ပိုင်း ရေသန့်ဘူးကောက်၊ ပြီးတော့ ခဏနား ထမင်းစားပြီး အဲဒီကျောင်းမှာ စာလာသင်ပေါ့ကွာ။ အဲဒီကျောင်းက နေ့တိုင်း ကလေးတွေကို ခွားနို့နဲ့ ပေါင်မုန့်ကို နေ့ခင်းစာအဖြစ် ကျွေးသေးတယ်”

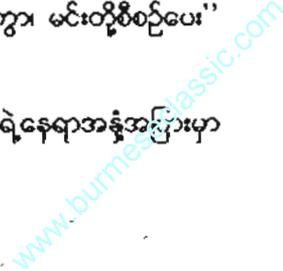
“ကောင်းလိုက်တဲ့ကျောင်းလေးကွာ။ ပန်းကနုတ်က အဲဒီဆရာမ ဝင်လုပ်ပေးသေးတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါ အဲဒီကျောင်းလေးကို လှူမယ်ကွာ။ မင်းတို့စီစဉ်ပေး”

“အိုကေ... ငါစီစဉ်ပေးမယ်”

ဒီလိုကျောင်းလေးတွေ မြန်မာပြည်ရဲ့နေရာအနှံ့အပြားမှာ

၁၂၆ * ဆတ်ပျံ့

ဖွင့်နိုင်ပါစေလို့ သူ ဆုတောင်းမိသည်။

အနာဂတ်ပျောက်နေသော ကလေးတွေအတွက် ဒီလို
ကျောင်းလေးတွေ တကယ်ပဲလိုအပ်ပါသည်။ သူလည်း ဒီလိုကျောင်း
လေးတစ်ကျောင်း ဖွင့်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်။

ကြယ်တစ်စင်း၊ ရင်ခုန်သက်သေ၊ ဂျုံစွက်ချက်၊ အိပ်ပျက်ည * ၁၂၇

“ကျွန်မ ဘယ်သူကို လာကြည့်တယ်ဆိုတာကိုတော့ မပြော
နိုင်တော့။ ဒါပေမဲ့ . . . မကောင်းတဲ့ရည်ရွယ်ချက်တော့ မပါတော့။”

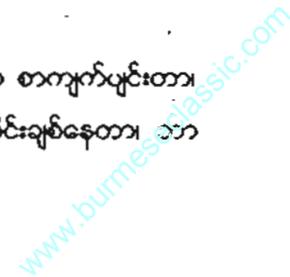
အခန်း (၁၀)

လက်ဆောင်ဘူးတွေ ရောက်မလာတော့ပေမယ့် သုံးရက်
တစ်ခါလောက်တော့ သူမနှင့် ဖုန်းပြောမိပါသည်။ တစ်ခါတလေ
သူ့ဘက်က သူမဖုန်းလေးကို ပြန်ဆက်ပေမယ့် သူမကတော့ မကိုင်
တော့ပါ။ သူမဘက်ကသာ စခေါ်တတ်ပါသည်။

တောဇကတော့ လက်ဆောင်ဘူးဖို့သူနှင့် ဖုန်းဆက်သူဟာ
မြတ်ပညာလင်းဟု အတိအကျပြောသည်။ သူတို့က မြတ်ပညာလင်းနှင့်
သူ့ကို ကြိုတ်သဘောတူနေကြသည်။ မြတ်ပညာလင်းကလည်း
ဆက်ဆံရေးညက်သည်။ စီးပွားရေးသမား၊ ပညာတတ်ဆိုတော့ လူ
တို့ယောက်ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံပေါင်းသင်းရမလဲဆိုတာကို ပြောရာ

မရှိအောင် ကျွမ်းကျင်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြတ်ပညာလင်းကို ပြောရင်းဆိုရင်းက
 သူတို့ ခင်မင်သွားခဲ့သည်။
 "မြတ်ပညာလင်းက မင်းအမေပြောတဲ့ဘောင်ထဲ ဝင်ပါတယ်
 ကွာ"
 ဟု သစ်ထူးက ပြောသည်။
 ဘောင်ထဲဝင်ပေမယ့် သူ့ချစ်မိနေတာက တစ်ယောက်တည်း
 အရာရာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လုပ်ဆောင်တတ်ပေမယ့် ဒီကိစ္စကိုတော့
 မပြောရဲဖြစ်နေသည်။
 ဒါကလည်း အနေတည်သော သူမ၏သိက္ခာတရားကြောင့်
 ဖြစ်မည်။
 "ဒါပေမဲ့ ... ပညာမျက်နှာမှာ ဖိုးညံ့ကိုချစ်နေတဲ့ အ
 အယောင် လုံးဝမတွေ့ရတာ ထူးဆန်းမနေဘူးလား"
 "အသိသာကြီးပါကွာ၊ မိန်းမကြိုက်တော့ စိုက်စိုက်
 ဆိုတာလေကွာ"
 "သူ့သိက္ခာကျသွားပါ့မယ်ကွာ၊ သူ့ဘက်က ငိုးရိုးခင်
 တာဆိုရင် မကောင်းဘူး"
 ဒီနေ့မနက်မှ မေမေပြောလိုက်သောစကားကို သူ ဒီ

တွေကို ပြန်ပြောသင့် မသင့် စဉ်းစားနေသည်။
 "ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ"
 "မနက်က မေမေကပြောတယ်၊ သားအသက်လည်း နှစ်
 ဆယ်နှစ်ထဲရောက်နေပြီတဲ့၊ ချစ်သူမရှိသေးဘူးလားလို့ မေးတယ်၊
 ပြီးတော့ ... ဘေးအိမ်က မဆလားမလေး အမေကလည်း သားလာ
 ဆောင်းလို့တဲ့လေ"
 မဆလားမလေးဆိုတာ သူ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်ပေးထားတဲ့
 စာမည်။ သူမနာမည်ရင်းက မေမြန်မာကျော်စော။ နာမည်က စီးပိုး
 ခွန်းတာမို့ သူက အမြင်ကတ်ကာ မဆလားမဟုခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။
 သို့မဆလားမက သူတို့နှင့်ခြံချင်းကပ်လျက်တိုက်က အိမ်နီးခြင်းဖြစ်
 သည်။
 တစ်ဦးတည်းသမီးမဟုတ်ဘဲ အစ်ကိုလေးယောက်ရှိပြီး
 အငယ်ဆုံးမို့ တစ်အိမ်လုံးက သမီးလေးတစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး ဝိုင်း
 အလိုလိုက်ထားကြတာဖြစ်သည်။
 အစ်ကိုတွေက သူထက်ကြီးကာ သူမက သူနှင့်မှ ရွယ်တူ
 ဖြစ်သည်။
 "အဲဒီမဆလားမက ငယ်ငယ်တည်းက စာကျက်ပျင်းတာ၊
 နှုတ်ကထိုင်းတာမဟုတ်ဘဲ တစ်အိမ်လုံးက ဝိုင်းချစ်နေတာ၊ သာ

အလုပ်မှလည်း မလုပ်တတ်၊ လုပ်လည်း မလုပ်ချင်၊ ငါကတော့ သူ့ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြည့်မရတာကွ”

မေမြန်မာကျော်စောဟာ နာမည်ကပိုက်ပေမယ့် ရုပ်ရည်ကတော့ ရွက်ကြမ်းရေကျိုအဆင့်လောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့... မာနကတော့ သူ့ဌေးသမီးပီပီ ခေါင်ခိုက်နေသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ သူမက ပိုက်ဆံသုံးခွင့် အများဆုံးရထားသူမို့ သူမကို ကပ်မြှောက်ပြီး စားသောက်ဆွဲကြသူတွေလည်း ရှိသည်။

သူမ ကားကိုကပ်စီး၊ သူမပိုက်ဆံကို ပိုင်းသုံး၊ သူမအဆင်အစားတွေယူဝတ်နှင့် သူမကို မှီခိုပြီးကပ်စားနေတာမို့ သူငယ်ချင်းတွေက သူမကို ဘုရင်မတစ်ပါးလို မြှောက်ပင့်ထားကသည်။

“အဲဒီမဆလောမ၊က သိပ်မောက်မာတာ၊ သူ့ဘေးကဟာတွေကို စွန့်ကြဲပေးမယ့် သိပ်တင်စီးတာ၊ ဘေးလူ အမြင်ကတ်စရာပါကွာ၊ သူ့ဘေးကဟာတွေကတော့ ကပ်စားရလို့ ငြိမ်တာပဲ၊ စိတ်ဓာတ်တွေ မကောင်းဘူး၊ တစ်ခါကလည်း valentine day ကြီး chocolate တွေ၊ cadbury တွေထင်တယ်၊ ငါ့အတွက်ဆိုပြီး သူ့ရံရွှေဖော် တစ်သိုက်နဲ့ ယူလာတာ၊ ငါက မစားဘူးဆိုတော့ ဘာလုပ်တယ်မှတ်တလော့ကောင်မတွေ ညံညံက မစားဘူးတဲ့၊ နင်တို့ကတော့ ငါကျွေးစားဖူးကြမှာမဟုတ်လား၊ ရော့ ... စားလိုက်ကြဆိုပြီး ပစ်ကျွေးတာ

ကွာ၊ ကျွေးပုံကို ပြောတာပါ။ စားတဲ့သူတွေကဘည်း ဘာပြောခံရခံရ စားရရင် ပြီးရော အပြောခံတာပဲ အံ့ဩတယ်”

“ဆယ်တန်းလည်း မအောင်ဘူးမဟုတ်လား”

“အေးကွ ... ကိုးတန်းတောင် ကျောင်းစစ်မို့ position ချိတ်ချေးက အောင်တာ၊ ဆရာမတွေကို ဘာတွေပေးပြီး modulation ဘယ်နှဘာသာနဲ့ အောင်ခဲ့တာလဲ မသိဘူး၊ ဆယ်တန်းကျတော့ မရတော့ဘူးလေကွာ”

“မင်းဆိုမားက အခုကိစ္စ မငြင်းလိုက်အူးလားကွ”

“ငြင်းထားပါတယ်ကွာ၊ အဲဒါကို မပြီးဘူး၊ အခု ငါ ရုံးကို သွက်လာတော့ အဲဒီ မဆလောမ အမေက ငါ့ကားကို ခြံရှေ့မှာထားပြီး သူတို့ပိုင်တဲ့ကုမ္ပဏီဟာ မေမြန်မာလေးအပိုင်ပါ၊ သူတို့မှာ ခြံတွေ ဆိုက်တွေ လေးငါးခုရှိတော့ သားတွေကို အမွေခွဲပြီးသား၊ ကျန်တာ အားလုံးက မေမြန်မာအပိုင်တွေပါဆိုပြီး စည်းရုံးတယ်ကွာ၊ ငါက အပြတ်ငြင်းလိုက်တယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကို မာမိုဆီ ငါ့ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ပြောပြလိုက်တော့ မာမိက စိတ်ပူနေတယ်၊ မဆလောမရဲ့အစ်ကို ကွာက လူခိုက်တွေလေ၊ သူတို့ညီမကို ငြင်းလို့ ငါ့ကို အပြုထားပြီး ခြံလုပ်မှာကို မာမိက စိုးရိမ်နေတာ”

“အေးကွ ... မင်း တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ထား လော့ရောင်၊

သူတို့ဘက်က အုပ်စုတောင့်တယ်”

“မာမိကတော့ ငါ တကယ်ချစ်တဲ့သူကို ရွေးတော့တဲ့”

“မင်းက ဘယ်သူကို ချစ်နေတာလဲ”

သူ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ -

“ငါ ငါ ပန်းကနတ်ကို ချစ်နေခဲ့တာ”

“ဟေ”

တေဇနှင့်သစ်ထူး၏ ဟေဆိုသည့်အသံကြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖုန်းထဲက အသံချို့လေးကို စွဲလမ်းမိပေမယ့် ဒီအသံပိုင်ရှင်အား မြတ်ပညာလင်းဆိုရင်တော့ သူ လုံးဝ ချစ်မိမှာမဟုတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူ ဖုန်းသံလေးကိုတော့ ကြားချင်နေမိသည်။

“ဖုန်းဆက်တဲ့သူဟာ မြတ်ပညာလင်းဆိုရင်ရော”

“ပညာဟာ ရှုပ်ရှည်၊ ပညာ၊ အဆင့်အတန်း၊ စီးပွားဥစ္စာလှူမှုရေး... ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပညာပတ်သက်ရင် ငါ့ရင်ထဲမှာ ဗလာဖြစ်နေတယ်”

ထိုစဉ်မှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မြတ်ပညာလင်း ရောက်ခဲ့သည်။

“ရှင်တို့အတွက် ကြေးဒိုးဝယ်လာတယ်၊ ဝိုက်ဆာတယ်တယ် မဟုတ်လား”

ချိုင်ကြီးနဲ့ထည့်လာတဲ့ ကြေးဒိုးနံ့က သူတို့ကို ဆွဲဆောင်နေပါသည်။ Lunch စားချိန်မို့ သူတို့ဦးစီးတွေ ဆာနေခဲ့တာလည်းအမှန်။

“ဟာ... ပညာက တော်တယ်ကွာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း

ဦးစီးဆာနေကြတာ၊ စားမယ်... စားမယ်”

သစ်ထူးက ချိုင်ကို ဆွဲယူရင်း ပြောသည်။

“အယ်... ဟန်မဆောင်ဘူးတော့”

သူမက တရင်းတနှီးဆိုလာသည်။

ရုတ်တရက် တေဇက-

“ပညာရေ... ကျွန်တော်ကတော့ သိချင်တာမမေးရရင် အသည်းတယားယားနဲ့ဖြစ်နေလို့ မေးမယ်ဗျာ”

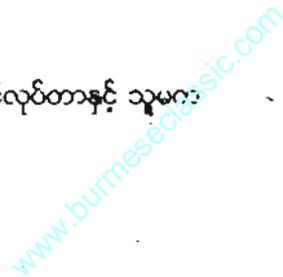
တေဇကကားကြောင့် ကျွန်တော်ရော သစ်ထူးပါ မျက်လုံးပြုံးသွားရသည်။ သစ်ထူးက တေဇကို မသိမသာ တံတောင်နှင့်တွက်ရင်း

ဘားစဉ်...

“ဟာ... ဘာဖြစ်လို့ တံတောင်နှင့်လာတွတ်တာလဲ၊ နာလိုက်တာကွာ”

“သေဟ”

မသိအောင်တားပါတယ်ဆိုမှ ဒီကောင်လုပ်တာနှင့် သူမက အိမ်သွားကာ ရယ်တော့သည်။

“မေးချင်တာ မေးပါရှင်၊ ရပါတယ် ... ကျွန်မလည်း ရှင်တို့ကို မေးချင်လို့လာတာပါ”

သူမက အရယ်တစ်ဝက်နှင့် ပြောလာသည်။

“ဒါဆို ... ပညာကပဲ အရင်ပြောပါ”

“ဒီလိုပါ ... ဒီလကုန်ရင် ယွန်းထည်ပစ္စည်းတွေကို နည်းနည်းတိုးချင်တယ်၊ ဆေးတွေ ဈေးတက်သွားလို့ပါ။ အဲဒါနဲ့ မလား၊ ရှင်တို့နဲ့ မညီဘဲ ဈေးမဖြတ်ချင်လို့ပါ”

“ဪ အဲဒါလား ... ခင်ဗျား တင်ချင်သလောက်တင်ပေး ဒါပေမဲ့ တခြားဆိုင်တွေထက်တော့ ငါးရာလောက်လျော့မှ ဖြစ်မလားနော်”

“အဲဒါတော့ စိတ်ချပါ”

“ဪ ... သူ့ပစ္စည်းဈေးတင်ချင်တာနဲ့ ကြေးအိုးနဲ့လာပြီး လာဘ်လာထိုးတာကိုး”

သစ်ထူးက ကြေးအိုးတွေကို ပန်းကန်လုံးတွေထဲ ထည့်ရင် ပြောသည်။ ဒါကို သူမက ပြုံးရင်းမှ -

“အဲဒါ စီးပွားရေးသမားတွေရဲ့ အမူအကျင့်ပဲ ... မှတ်တမ်းနော်”

“ခင်ဗျားဆီကရတဲ့ ပညာတွေ တော်တော်များနေပါပြီနော်”

သူမနှင့်သူတို့ အဲဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးနေခဲ့ကြပြီလေ။

“ကဲ တောဖ ... မေးလေ ဘာမေးမှာလဲ”

“မေးမယ်နော် ... မရှက်နဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လို သဘောထားလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“မေးပါရှင်”

တောဖက တံတွေးတစ်ချက်မြို့ချကာ သူတို့ကိုလည်း ကြည့်သေးသည်။ ပြီးမှ ပြုံးစိစိနှင့် -

“ဟိုးလတွေတုန်းက ခင်ဗျား lion ဆိုင်ကနေ ဒီ shopping mall ကို လာလာမော့ကြည့်တာလေ၊ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ နော် သိချင်တယ်”

သူမက တောဖ၏မေးခွန်းအဆုံး တစ်ခွဲနှင့်ရယ်သည်။

“အဲဒါ ... ကျွန်မ personal ပါ”

“ဘယ်သူ့ကို လာကြည့်တာလဲ”

တောဖက ထပ်မေးသည်။ သူမက ပြုံးပြီးပြီးနှင့် -

“ရှင်တို့ shopping mall ထဲမှာ တွေ့ချင်တဲ့သူရှိလို့ လာကြည့်တာ”

“တွေ့လား”

“တွေ့တယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ သစ်ထူးက ဝင်မေးလိုက်တာပါ။

“no... ဒါတော့ ကျွန်မ မဖြေချင်ဘူး”

သူမမျက်နှာ ရုတ်တရက် တည်သွားကာ မြေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုလာကြည့်တယ်ဆိုတာကိုတော့ မဖြေ နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... မကောင်းတဲ့ရည်ရွယ်ချက်တော့ မပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလှုပ်ရှားမှုဟာ ရှင်တို့အမြင်မှာ ရိုးသားချင်း ရိုးသားလိမ့်မယ်။ အထင်လည်း လွဲရင်လွဲနေလိမ့်မယ်။ ကျွန်မတစ် ကတော့ ဖြေရှင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက် ထိခိုက်နစ်နာ ပါစေဆိုတဲ့ဆန္ဒတော့ လုံးဝမပါပါဘူး”

“ကဲပါ အရေးမပါတာတွေ မပြောကြပါနဲ့ ကဲ ... ကြော်ငြာ သောက်ရအောင်”

သူကပဲစပြီး စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်ပါသည်။ သူမက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့လိုက်ပြီး -

“ကျွန်မ ဒီနေ့ ကံမကောင်းဘူး”

ဟု ညည်းရှာသည်။

“ကဲ ... ကျွန်မပြန်တော့မယ်၊ ငြောက် ... ပြောရဦး”

ကျွန်မ ပုဂံက ကိစ္စလေးတွေရှိလို့ ပြန်မှာ၊ ဆယ်ရက်လောက်တော့ ကြာမယ်၊ ဘာမှာကြာဦးမလဲ”

“တော်ပါပြီဗျာ ... မမှာတော့ပါဘူး”

သူမက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားသည်။

“သေချာမဖြေဘူး”

“ဟာ ... ဖြေမလားကွ၊ သူက မိန်းကလေးလေး၊ မင်းက အရှက်မရှိမေးတိုင်း သူက အရှက်မရှိ ဖြေမလား”

သူက တေဇကို နှိပ်ကွပ်လိုက်သည်။

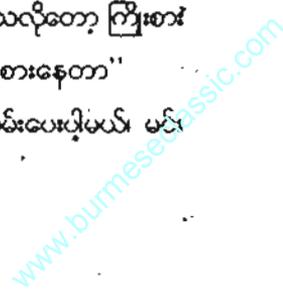
“ကဲပါ ... အခုနက မြတ်ပညာလင်းရောက်လာလို့ စကားစ ဖြတ်သွားတာ၊ မင်း ပန်းကနတ်ကို ချစ်သွားတယ်ဆိုတာ တကယ် သား”

“ညာစရာလားကွာ၊ တကယ်ပေါ့”

“ဟာ ... ဖိုက်တယ်ကွာ၊ မင်း ပြန်ပြန်ကြိုးစားတော့လေ” သစ်ထူးက မြှောက်ပေးသည်။

“ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတွေ ကြိုးစားသလိုတော့ ကြိုးစား ခို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဲဒါကိုပဲ ငါလည်း စဉ်းစားနေတာ”

“သူ ဘယ်မှာရှိတတ်လဲဆိုတာ ငါတို့စုံစမ်းပေးပါ့မယ်၊ မင်း သက်ကသာ အားပေးထား”

“အေးပါကွာ”

ထို့နောက်ပိုင်း သူမရှိတတ်မည့်နေရာတွေကို သူတို့ စုံစမ်းခဲ့ပေမယ့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန်အတွက် အမေရိကားကိုသွားနေတဲ့သတင်းကို ကြားလိုက်ရတာမို့ သူ တော်တော် ဟာသွားရတော့သည်။

“ငါက ထတီဝတ်ထားရင် ပြီးရော မိန်းမဆို အကုန်ကြိုက် ဘယ်လိုများ မင်းက ထင်နေတာလား။ မိန်းမတစ်ယောက်က ဖုန်းဆက် ခြားတိုင်း ပြန်ကြိုတတ်တဲ့ယောက်ျားထဲမှာ ငါ မပါဘူးကွ”

အခန်း (၁၁)

ညဘက်လာတတ်တဲ့ ဖုန်းလေးကတော့ သုံးရက်ခြားတစ်ခါ
အလာမပျက်။ မြတ်ပညာလင်းက ပုဂံပြန်သွားသလို ပန်းကနုတ်
ဘလည်း အမေ့မိကားမှ ပြန်မရောက်သေး။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်တွေ ကြည့်စမ်း ဒီမှာ”

သစ်ထူးက ပြောလည်းပြော သတင်းစာလည်း ယူလာကာ
ပြသသည်။

“မြတ်ပညာလင်း စေ့စပ်လိုက်ပြီ ဆိုပါလား”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သူက ဖိုညံကို ကြွနေတာ မဟုတ်

ဘူး”

ခုန်ထ၍မေးသူက တောဖြစ်သည်။ သူက မြတ်ပညာလင်းဟာ သူ့ကိုသဘောကျနေတာမို့ နည်းမျိုးစုံနှင့် လာပတ်သက်နေပါသည်ဟု အတိအကျ ခွင့်ခွဲထားသူ။ လက်ဆောင်တွေ ပို့ပေးခဲ့တာနဲ့ညည ဖုန်းဆက်နေတာတွေဟာ မြတ်ပညာလင်းပဲဟု ခိုင်မာစွာ ယုံကြည်ထားသူ။ သူ့နှင့်သစ်ထူးလည်း ဘာထူးတာမို့လဲ။ တောလောက်မဟုတ်တောင် သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်တော့ ထင်ထားခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။

“ဟုတ်ပါကွာ၊ တကယ်ပဲ သူ စေ့စပ်သွားတာပါလား။”

“မျက်စိနောက် သက်သာသွားတာပေါ့ကွာ။ ငါတို့ဆီက ချောင်းပေါက်အောင် မလာတော့ဘူးပေါ့။”

“တော်သေးတယ်ကွာ၊ မင်း သူ့ကို မချစ်မိသွားလို့”

သူက ဝေဖာကို လှမ်းဖက်လိုက်ရင်း -

“ချစ်မိသွားစရာလားကွာ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ပန်းက နေရာယူထားပြီးသားပဲကွာ၊ မင်းတို့ရောလက်ခံပြီလား။ သူ့လုပ်နေသမျှတိုင်း စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တွေပါလို့ ငါ

ခွဲဘူးလား။ သူ့ပစ္စည်းတွေ ဒီမှာတင်ချင်လို့ လာရောတယ်။ အခုတော့ သူ့မြတ်တယ်။ ငါတို့ကို မျက်နှာလုပ်တယ်။ ဒါဟာ စီးပွားရေးသမားတိုင်း လျှောက်တတ်တဲ့ လမ်းကြောင်းမျိုးပါပဲ။ ငါ သူ့ကိုချစ်မိလို့ပေါ့ကွာ။ ချစ်များသာ ချစ်ခဲ့မိရင် ကွဲလိုက်မယ့်အသည်း”

“လူကြီးတွေ ဇွတ်စီစဉ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သေးတာပဲကွ”

“မင်းက မလျှော့သေးဘူးလား၊ တော”

သူက တောကို ဘုတောဖြစ်လိုက်သည်။

“ပုဂံသွားတဲ့ရက်တွေမှာလည်း မင်းဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်ဆို”

“အဲဒါ... မြတ်ပညာလင်းလို့ မင်းကို ဘယ်သူကပြောလဲ”

“မင်းပဲ အသံတူတယ်ဆို”

သစ်ထူးကပါ ဝင်ပြောလာသည်။

“သူက ပုဂံထိတောင်ပြန်ပြီး စေ့စပ်တာဆိုတော့ သူ့သဘောအတိုင်းပဲ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“သွားဖျက်တာလားမှ မသိတာ”

တောကတော့ လေ လုံးဝမလျှော့ပေ။

“ကဲ... မင်းပြောသလို လိုက်ဖျက်တယ်ပဲထားဦး။ မျက်လို့ မင်းတထဲပါလာပြီလေ”

“သူပဲပြောခဲ့တာလေ။ Shopping mall ကို မော့ကြည့်တာနဲ့ ဝန်ခံတယ်။ ဇွင့်ပြောလို့မရတဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတဲ့”

“အေးပါကွာ... ထားလိုက်ပါတော့၊ ကဲ ကဲ... စာရင်းထပ်ရအောင်”

သူကပဲစပြီး လူစုခွဲလိုက်ရသည်။ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး မြတ်ပညာလင်းအကြောင်းကို ပြောနေတာမဟုတ်ပေမယ့် စကားတစ်ခုပြောလိုက်တိုင်း မြတ်ပညာလင်းအကြောင်းက အလိုလိုပါလာသည်။ နောက်ထပ် စကားခေါင်းစဉ်ပြောင်းတော့လည်း မြတ်ပညာလင်းအကြောင်းပဲ ပါလာလိုက်နှင့် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဟူး... သတိရလိုက်တာကွာ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ မြတ်ပညာလင်းကိုလား”

“အာ... ပန်းကိုကွ၊ လွမ်းနေတာ၊ ဘယ်တော့ပြန်လာမလား”

ဆိုတာ စုံစမ်းပေးကြည့်ဦးကွာ”

“ရောဂါကလည်း မသေးပါလား”

တကယ်ကို သူ သတိရနေခဲ့တာပါ။ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရတာ

mask တစ်ထားသည့်မျက်နှာလေးကို သူ လွမ်းနေခဲ့မိတာပါ။

“ဟယ်လို”

“ရှိက်ခတ်”

ကြားရပါပြီ။ ချိုရှုအေးမြသောအသံလေး။ ထိုအသံက တစ်ဘက်သားကို ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းပါသည်။ သူမ ဖုန်းဆက်ရင် သူ့နာမည်တန်းခေါ်တတ်တာများသည်။

“ပြောပါ”

“ကျွန်မ... ဒီနေ့ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်လား”

စေ့စပ်လမ်းကြောင်းသတင်း ကြော်ငြာပါလာတော့ သတို့

တစ်ယောက်အနေနှင့် ပျော်နေမှာပေါ့။

“ပျော်နေတာလေ”

တွေ့လား၊ သူ့အထင်နှင့်ကွက်တိုင်း။

“ဟုတ်လား”

ဟု သူက စကားထောက်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မလေ... ရှင့်ကို အပြင်မှာတွေ့ပြီး အကြာကြီး

ပြောချင်တယ် သိလား”

အာ ဘာလဲ ဒီမိန်းမ။

သူ့ကို လာညှိနေတာလား။ လက်ထပ်မယ့်သူရှိနေလျက်နဲ့

အဲဒါက ပျော်စင်ခဲ့တူးသော ထိုအသံဟာ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ နားခါး

ဆွဲခဲ့သည်။

သူ့ကို ကြာကူလိမ့်ဖြစ်စေချင်နေတာလား။

ချိုသာအေးမြသောအသံဟာ သူ့နားထဲတွင်တော့ လာသေးတာပဲ။

သော မိန်းမတစ်ယောက်၏အသံအဖြစ်သို့ ချက်ချင်း ပြောင်းသွားတာပဲ။

သူ ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ့ကို သိက္ခာမဲ့သော မိန်းမမြင်တိုင်း ငမ်းငမ်းတက်လာတာပဲ။

ယောက်ျားအဖြစ် ဒီမိန်းမဘက်က မြင်နေတာလား။ ကွယ်ပျောက်သွားတာပဲ။

သော နဂိုဦးမော့နက ခေါင်းထောင်လာခဲ့ကာ -

“မင်းက ငါ့ကို စော်ကားနေတာလား”

“ဘာလဲဟင် ရိုက်ခတ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ဘာစော်ကားခဲ့တာလဲ”

အပြင်မှာ နှစ်ယောက်အတူ စကားပြောချင်မိတာ စော်ကားတာပဲ။

“မင်း စေ့စပ်တဲ့သတင်း ငါဖတ်ပြီးပြီ”

“ရှင် ... အာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ”

သူက သူမကို စကားဆက်ပြောခွင့်မပေးဘဲ ဖြတ်ပြောခဲ့တာပဲ။

သည်။

“မင်းဆန္ဒမပါဘဲ လူကြီးတွေစီစဉ်တာလို့ ပြောဦးမယ်”

မင်းက ကလေးမှမဟုတ်တာ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်တာပဲ။

သူ့ မင်းမိဘတွေကလည်း မင်းကို အိမ်ထောင်ရေးလွှာပေးတာပဲ။

ပေးထားတယ်၊ မင်းသဘောမင်းဆန္ဒမပါဘဲ မင်းလိုမိန်းမတွေကို

ယုံ စေ့စပ်လို့ရမလား၊ တခြားယောက်ျားနဲ့ စေ့စပ်ထားပြီး ငါ့ကို

အိမ်ထဲမိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါက ဘယ်လိုဆက်ဆံရမှာလဲ၊

တောက်”

ပြောရင်း ဒေါသထွက်လာတာမို့ ဆက်ပြော၍မရတော့။

သူမပဲ ပြောရပါဦးမည်။

“ငါက ထမိတ်ထားရင် ပြီးရော မိန်းမဆို အကုန်ကြိုက်

သလိုများ မင်းကထင်နေတာလား၊ မိန်းမတစ်ယောက်က ဖုန်းဆက်

ပြောတိုင်း ပြန်ကြိုတတ်တဲ့ယောက်ျားထဲမှာ ငါ မပါဘူးကွ”

သူတစ်ပါးနှင့် စေ့စပ်ထားပြီးကာမှ ကိုယ့်ကိုလာကြည့်နေတာ

ကဲ့သို့ သူ့သိက္ခာတရားကို စော်ကားလွန်းသည်။

“ရိုက်ခတ် ... ဘာလို့ ဒီလောက်ဒေါသထွက်နေလဲဆိုတာ

မင်း သဘောမပေါက်ဘူး၊ ကျွန်မ စေ့စပ်တဲ့သတင်း သတင်းစာမှာ

ဖော်ပြထားသလို ရှင်ပြောတယ်နော်၊ ရှင်က ကျွန်မကို သိလို့လား၊ တစ်ခုခု

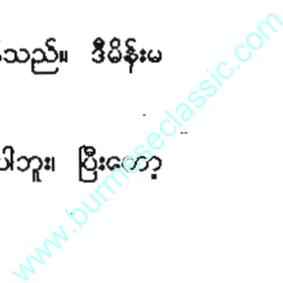
ပြောနေတယ်ထင်တယ်”

“တောက်”

သူ တောက်တစ်ချက် ခေါက်မိသွားပြန်သည်။ ဒီမိန်းမ

ကဲ့သို့ စကားနင်းနေတာပဲ။

“ကျွန်မ ... ဘယ်သူနဲ့မှ စေ့စပ်မထားပါဘူး၊ ပြီးတော့

ကျွန်မဟာ အချိန်တွေအားနေလို့ ရှင့်ဆီ ဆက်နေတာလည်း မဟာ...
ဘူ။ မလောက်တဲ့အချိန်တွေထဲက ရှင့်ဆီကို ဆက်သွယ်ခဲ့တာ...
ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ရှင် အခုပြောတဲ့ စေ့စပ်သွားတယ်ဆိုတဲ့...
ယောက်ကို သိသွားပါပြီ ...။

ကျွန်မအရင်ကတည်းက ရှင့်ကို အပြင်မှာ ဆုံချင်ခဲ့တာ...
ဒါပေမဲ့... ကျွန်မမှာရှိတဲ့ အားနည်းချက်ကို ရှင့်ဘက်က နားလည်...
နိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ မဆုံဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ...
လက်ခံစကားပြောပေးတဲ့အတွက်လည်း ဝမ်းသာခဲ့ရတယ် ...။

ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလက်ခံစကားပြောနေတာဟာ ကျွန်မကို...
တစ်ယောက်နဲ့ မှားနေတာဆိုတာကို သိလိုက်ရတော့ ဝမ်းနည်းမိတာ...
တကယ်ပါ။

မှားနေတယ်၊ မှားနေတယ်ဆိုပါလား။ ဒါဆို သူမဟာ မြတ်...
ပညာလင်း မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဟား ... ဝမ်းသာလိုက်တာ။ သူရင်...
တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ခုန်လာခဲ့ပါ။

သူမဘက်ကတော့ ရှိုက်သံတစ်ဝက်နှင့် ရှင်းပြနေဆဲ။
“ရိုက်ခတ်က ကျွန်မကို ဘယ်သူနဲ့မှားနေလဲဆိုတာ ကျွန်မ...
ရိပ်မိပါပြီ။ ကျွန်မကို အဲဒီတစ်ယောက်ထင်ပြီး လက်ခံစကားပြော...
တာဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းရပြီပေါ့။ ရှင်က ကျွန်မကို ကျွန်မ...
ဆီ”

အပြစ်နဲ့ပဲ လက်ခံစကားပြောတဲ့အပြစ်ကိုပဲ ကျွန်မ မက်မောတာပါ။
ကျွန်မဟာ ကျွန်မ ဘယ်သူပါလို့ မပြောနိုင်တဲ့အားနည်းချက်နှစ်ချက်...
တယ်။ ပထမတစ်ချက်ကတော့ ရှင့်နဲ့ ရှင့်မိသားစု အထင်သေးမယ့်...
တစ်ခု ကျွန်မမှာရှိနေတယ်။ ဒုတိယကတော့ ကျွန်မ ဘယ်သူပါလို့...
ပြောရမှာရှက်လို့၊ နောက်ဆုံးပြောချင်တာကတော့ ကျွန်မဟာ မြတ်...
ပညာလင်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာပါပဲ။ ကျွန်မ ဖုန်းပိတ်တော့မယ်”

“ဟိတ် ... နေဦး”

သူ တားလိုက်မိသည်။

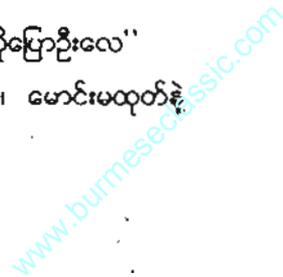
“ပြောပါ ရိုက်ခတ်”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မြတ်ပညာလင်းနဲ့ မှားနေပါတယ်လို့...
ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ပြောနိုင်ရတာလဲ”

“မြတ်ပညာလင်းဟာ ရှင်တို့သုံးယောက်နားမှာ ရောက်နေတဲ့...
အပျိုတစ်ယောက်ပဲ။ ရှင်တို့ သိပ်ရင်းနှီးတာကိုလည်း ကျွန်မသိတယ်...
သေ၊ ဒီနေ့ စေ့စပ်တဲ့သတင်းပါလာတော့ ရှင်တို့နဲ့သူ ဘာမှမပတ်သက်...
ဘူးဆိုတာကို ကျွန်မသိလိုက်ရတယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုပြောဦးလေ”

“ကျွန်မ မနက်ဖြန်ရှင်တို့ဆီလာခဲ့မှာပါ။ မောင်းမထုတ်နဲ့...
ဆီ”

“ဟေ့...ဟေ့”

သူမဘက်က ဖုန်းချသွားသည်။ သူမဟာ မြတ်ပညာလင် မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။ မျက်နှာလေးတစ်ခုကို မြင် ယောင်မိပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။

ဒီညလည်း သူ့အတွက် အိပ်ပျက်ညဖြစ်ရဦးမည်မှာအမှန်

“ကျွန်မ အပြစ်မပါခဲ့ပေမယ့် အမှားလုပ်တဲ့သူက ကျွန်မ မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်မအသည်း တကယ်ကို ကွဲရပါတယ်။ သွေးတွေ စီးကျနေပေမယ့် ကျွန်မ အသည်းကွဲရပါတယ် ကိုသွေးနေ”

အခန်း (၁၂)

သူတို့သုံးယောက် စာရင်းစစ်နေစဉ် ရုံးခန်းတွင်းမှ ဖုန်းက
ထပြည်လာသည်။ သူပဲ ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“အစ်ကို... အောက်မှာ ညှို့သည်တစ်ယောက် ရောက်နေ
တယ်၊ အစ်ကိုကို တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ လွှတ်လိုက်ရမလား”

“ဘယ်သူလဲကွ”

“သူ့နာမည်ပြောရင် မသိပါဘူးတဲ့ အလုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးချင်
လို့လို့ ပြောတယ်”

“အေးကွာ ... လွှတ်လိုက် လွှတ်လိုက်”

ထိုစဉ် သူ့ဖုန်းလေး မြည်လာပြန်သည်။

※ ခေါ်ပျိုပြန်

“ဟယ်လို”

“ရိုက်ခတ် ကျွန်မပါ”

ဥပမာဆက်တတ်သည့် သူမက သူ့ကို ဆက်သွယ်လာတာပါ

လား။

“ဪ... ပြောလေ၊ လာမယ်ဆို”

“ကျွန်မ လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲဗျ”

“ခုနက တွေ့ခွင့်တောင်းခိုင်းလိုက်တာ ကျွန်မပါ။ စောင့်နေမှာမို့လို့ မလာတော့ဘူးလို့ပြောတာ၊ ကျွန်မ မလာရဲဘူး။ ရှင့် သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ နေတတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူမ၏ ရှက်သံဝဲဝဲစကားကြောင့် သူ သဲ့သဲ့ရယ်လိုက်သည်။

“အာ... သူတို့က မနောက်တတ်ပါဘူးဗျ ခင်တတ်ပါတယ်

ရောက်တဲ့လက်စနဲ့ တက်လာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် လာခေါ်ရမလား”

“ကဲ... လာခဲ့မယ်ရှင်”

သူမ တကယ်ပဲ ရှက်နေတာထင်ပါရဲ့။ သူ့မျက်နှာကတော့

ပြုံးပြုံးကြီးကြီးဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်... ဘယ်သူမို့ ဒီလောက်ပြုံးနေတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းပါ။ လာရင်တွေ့ရမှာပေါ့”

Lift နှင့်တက်လာတာမို့ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူတို့အခန်းရှေ့ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟင်”

“ပန်း”

“ပန်းကနတ်”

သူတို့သုံးယောက်ထံမှ အာမေဇိုတ်သံတစ်ပြိုင်တည်း ထွက်သွားရသည်။ နက်ပြာရောင်ပိုးချိတ်လေးနှင့် ကျော့ရှင်းစွာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သော သူမကတော့ တောက်ပနေသောကြယ်တစ်စင်း သူတို့အခန်းထဲသို့ ကြွဆင်းခဲ့သလို ခဏအတွင်း လင်းထိန်သွားတော့သည်။

မိတ်တွေတစ်ယောက် dinner တွင် ရိုက်ခတ်ညံဆိုသည့် ယောက်ျားကို စတင်တွေ့ဖူးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိခဲ့သော သူမဟာ သူ့ကို ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။ မျက်တောင်လေးတစ်ချက်မျှ မခတ်နိုင်ခဲ့သလို မျက်ဝန်း

လည်း မလွဲနိုင်ခဲ့ပဲ ဣန္ဒြေတွေ မျက်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

သူ့ဘက်ကတော့ လုံးဝမသိချေ။ သူ့ကိုမြင်လိုက်ရတဲ့ခဏမှာ သူ့မအတွက် လက်တွဲဖော်တွေ့ပြီဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့သည်။ သူ့ကို အရမ်းကို ချစ်မိသွားခဲ့တာပါ။

သူ့မရယ် မေမေရယ်က ညဇာကို အတူစားနေစဉ် မေမေ သူငယ်ချင်းအန်တီဝေဝေက ခပ်ချောချောအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေခဲ့သည်။

ဒါကို သူမက -

“မေမေ ... အန်တီဝေဝေစကားပြောနေတဲ့ မမက ဘယ်သူလဲဟင်၊ အရမ်းချောတာပဲ”

ဟု မေးလိုက်မိသည်။

မေမေက သူမအမေးကို ရယ်မောနေခဲ့သည်။ ပြီးမှ -

“ဘယ်က မမရမှာလဲ သမီးရယ် ... အန်တီလို့ ခေါ်ရမှာကွဲ့ ဒေါ်လဲ့လဲ့ချိုတဲ့၊ ဝေခွဲတော့ သူငယ်ချင်းထင်တယ်၊ မေမေခွဲတော့ လူချင်းမသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြင်ဖူး သိဖူးထားပါတယ်၊ သမီးက မမလို့ ခေါ်ရလောက်အောင်ကို အရွယ်တင်တာ၊ သူ့မှာ သားချောချောလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်လေ ...။

သူ့သားလေးနာမည်က ရိုက်ခတ်ညံ့တဲ့ ခုနကတောင် တွေ့လိုက်သေးတယ်၊ ဒီကလေး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

ဒေါ်လဲ့လဲ့ချိုဟာ သူမချစ်မိသွားသော ရိုက်ခတ်ညံ့ရဲ့ မေမေဆိုပါလား။

“ဒါနဲ့ ... သမီးက လဲ့လဲ့ချိုကို ဘာစိတ်ဝင်စားသွားလို့ မေးတာလဲ”

“တော်တော်လေး ချောလို့ပါ။ ပြီးတော့ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆင်တဲ့ မေမေပြောတဲ့ရိုက်ခတ်ညံ့ပေါ့၊ သူ့ကိုတွေ့ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်က မျက်နှာချင်းဆင်တော့ မောင်နှမတွေလားလို့”

“သမီးက ရိုက်ခတ်ညံ့ကို စိတ်ဝင်စားတာလား”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်”

သူမက ဘယ်လိုပဲ မဟုတ်ပါဘူးပြောပြော မေမေကတော့ သူမ မေမေဝီသစ္စာ ရိပ်မိပါသည်။

“မေမေသမီးအသည်းက ကျောက်တုံးမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ အခု လှုပ်ခတ်လာခဲ့ပြီပေါ့၊ အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝေကတစ်ဆင့် မေမေ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးပါမယ်”

“အာ ... မေမေကလည်း”

မေမေက ပြုံးရင်း တခြားမိတ်ဆွေတွေနှင့် စကားပြော

နေချိန်မှာ သူမကတော့ ဒေါ်လဲ့လဲ့ချိုနှင့် အန်တီဝေတို့နား မသိမသာ ကပ်လာခဲ့သည်။ ပထမဆုံးကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် သူမ တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“ဘမျိုးဘိုးတို့ပဲ၊ အဲဒီကလေးမနဲ့တော့ မပြန်ဘူးထင်တာပဲ ဝေရယ်”

အန်တီဝေက အောင်သွယ်အလုပ်ကို အလွန်ဝါသနာပါနေ ဖြစ်သည်။ အခကြေးငွေမယူဘဲ သူ့အိတ်ထဲကစိုက်ပြီးတော့တောင် သူ့အိမ်မှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဆင့်ကြဲစွာ ထမင်းပိုင်းကြီး ကျင်းပပေးဖို့လည်း ဝန်မလေးသူတစ်ယောက်။ သူမကိုဆိုလည်း အဲဒီလို စပ်ဟပ်နေထေ လေ။

သူမကိုပဲ မျက်စိထဲမတွေ့တာလား။ သူ့ကိုပဲ မတွေ့တာလား ဒီနှစ်ယောက်ကိုကျတော့ မေ့နေပုံရသည်။ သူ့ကိုတော့ မတွေ့တာ ဟုတ်ပုံမရ။ အခုပဲ သူ့အတွက် ဘယ်သူ့ကိုတောင်းပေးနေသည်ဆို ဒေါ်လဲ့လဲ့ချိုကတော့ ငြင်းနေပုံရသည်။

“ဘာဆိုလဲ လဲ့ရယ်... ခြေညှိုးမကောင်း ခြေညှိုး ခြေမကောင်း ခြေမဆိုသလို သူ့အဖေနဲ့ သူ့သမီးက တစ်ကဏ္ဍပီပီကွယ်”

“သူ့အဖေက အရမ်းမြာပွေတဲ့သူ၊ အရမ်းရှုပ်တယ်လို့လည်း

သတင်းကြားထားတယ်၊ သူ့အမေလည်း ဒီလိုပဲတဲ့၊ ဒီလိုမိတာတွေဆိုက ဆိုက်ဖွားလာတဲ့ မိန်းကလေးမှာ သူ့မိတာတွေရဲ့အကျင့် ပါလာမှာတော့ ကြောက်တယ်ဝေရယ်၊ ပြီးတော့ သူ့မိတာတွေရဲ့အကျင့်တွေ ဒီမိန်းကလေးဆိုမှာ ပါမလာဘူးပဲထားဦး၊ အဲဒီလိုအကျင့်စရိုက်ရှိတဲ့သူတွေနဲ့ ချည်းခမက် မတော်ချင်ပါဘူးဝေရယ်”

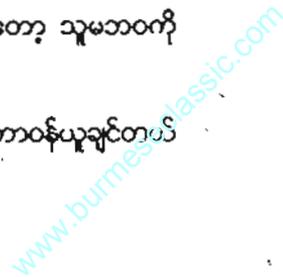
ဒီစကားတွေကို ဖိသိပ်သလို ကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ သူမ ခင်ထဲ အောင်မျက်သွားရသည်။

“ဒီမိန်းကလေးရဲ့အဖေဟာ ဒီလောက်ချောလွန်းတဲ့ မိန်းမကို မိပြီး သမီးနဲ့မှ ရွယ်တူမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ထပ်ယူထားတာ၊ သူ့အဖေအကျင့်တွေ သူ့သမီးဆီ ပါမလာဘူးလို့ ပြောနိုင်လား။ လာဘူးပဲ ထားဦး၊ ဒီလိုအိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့လူမျိုးနဲ့ ချည်းခမက် မတော်ချင်ဘူး”

ဟု သူမရှေ့ ဒဲ့လာမပြောပေမယ့် ဒီစကားသံတွေကတော့ ခင်ထဲ ခေါင်းလောင်းတီးသလို ဆူညံစွာ ဝဲပျံ့နေတော့သည်။

သူမရဲ့အားနည်းချက်က ထိုအရာပင်၊ ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်၍ အခြား ဘာမှပြောစရာမရှိပေမယ့် ဒီပြဿနာကတော့ သူမဘဝကို ပြောင်းလဲသွားစေသည်။

“မမျှော်လင့်ဘဲ မှားသွားခဲ့တော့ မောင် တာဝန်ယူချင်တယ်”

စိမ်းရယ်၊ ဟိုကလေးမလေးက ငယ်ကလည်း ငယ်တော့လေး သူ့အလေး မောင့်ကြောင့် ဖျက်ရတာဆိုတော့ကွယ်”

နိုင်ငံခြားမှာသာ အနေများပြီး တစ်နှစ်တွင် တစ်လလောက်သာ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတတ်သော ဖေဖေက အလုပ်အကိုင်လည်း ကြိုးစားသလို စီးပွားရေးလည်း အရှာကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ စီးပွားရှာနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မိသားစုနှင့် ခွဲနေရချိန်မှာ အထီးကျန်စွာ ပင်ပန်းမှုများနှင့် ခံစားနေမည်ဆိုတာကို သူမကတော့ ဖခင်ဖြစ်သူကို ခံစားနားလည်နေရသည်။

ဒါပေမဲ့ မေမေ့အတွက် ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ဆိုပြီး လာတာကိုတော့ မကြိုက်ချင်ပေ။ ဖေဖေသာ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကျေနပ်ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံပေးမိမှာအမှန်။ ဖေဖေကို သူမသမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် နားလည်လက်ခံပေးနိုင်ပါသည်။

“သမီး ဖေဖေကို အပြစ်မတင်တော့ဘူးလားကွာ”

ဖေဖေက သူမပခုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ရင်း လာခဲ့သည်။ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်အနေနှင့် နေရထိုင်ရ အပြစ်ဝန်ခံနေသော ဖေဖေကို သူမ တကယ်လည်း သနားမိပါသည်။ သူမနှင့်မှ ရွယ်တူပါလို့ ပြောရလောက်အောင် ငယ်ရွယ်သော

လေးတစ်ယောက် သူမအဖေကြောင့် ဘဝဖျက်ရတာကိုလည်း သက်ခုပ်ဆိုတာ တစ်ဖက်တည်းတီးလို့ မမြည်ဘူးလို့လည်း မဝေဖန်ရက်ပါ။ သနားတော့ သနားမိပါသည်။

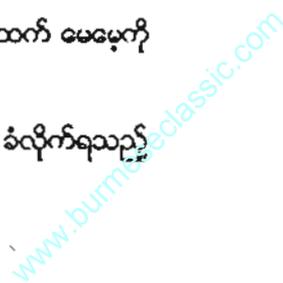
ဖေဖေ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာလိုက်တာကို မကျေနပ် ဖြစ်မိပေမယ့် ဖြစ်ခဲ့ပြီးမှတော့ ဖေဖေမှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ပဲ သူမဆလိုက်ပါသည်။ အားလုံးထဲမှာ သနားကရုဏာအသက်ရဆုံးတော့ ဖျက်ရည်လဲ့သောမျက်ဝန်းတွေနှင့် ကျောက်ရှုပ်တစ်ရှုပ်လို ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေခဲ့သော မေမေ့ကိုပါပဲ။

ဘာအပြစ်မှမရှိရပါဘဲ စိတ်ဆင်းရဲရဲဖို့အတွက် မထိုက်တန်ဘူးဟု ထင်မိသည်။ အရမ်းလှ၊ အရမ်းကျက်သရေရှိပြီး သဘောထားပြီးလွန်းလှသည့်မေမေ။

ယောက်ျားအပေါ်မှာလည်း ချစ်ခင်လေးစားလွန်းသည့်မေမေ။

အိမ်ထောင့်တာဝန် လူမှုရေးအစရှိတဲ့ ကိစ္စတွေဘက်မှာလည်း မလစ်ဟင်းစေရဘဲ ထောင့်စေ့အောင်လုပ်တတ်တဲ့ မေမေ။ ဖေဖေ့အမျိုးတွေကိုယ်တိုင်ကတောင် ဖေဖေထက် မေမေ့ကို ချစ်နိုးခင်မင်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတဲ့ မေမေ။

ဘာအပြစ်မှ မကျူးလွန်ရပါဘဲနှင့် မေမေ ခံလိုက်ရသည့်

လောကခံ၏ထိုးနှက်ချက်က ရက်စက်လွန်းလှသည်။

သူမကတော့ အဖက်ဖက်မှ ဝင်ရောက်ခံစားပေးကာ -

“ဖေဖေကို သမီး အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး ဖေဖေ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ဖေဖေဟာ သမီးရဲ့ဖေဖေပဲလေ”

“စိတ်ချပါ သမီးရယ်၊ ဖေဖေဟာ သမီးရဲ့ဖေဖေ စိမ်းရဲ့ ခင်ပွန်းနေရာကနေ တစ်လက်မလေးမှ မရွေ့စေရပါဘူး။ ဖေဖေ ကတိပေးပါတယ်”

ဖေဖေဘက်ကတော့ ခါတိုင်းလို နိုင်ငံခြားကဇနီးနှင့် ဆယ်လ ကျော်နေပြီး ရန်ကုန်ကဇနီးနှင့် တစ်လကျော် လာနေမည်ဟု စိတ်ကူး ထားပုံရသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ် ကိုသွေးနေ”

မေမေစကားအဆုံး ဖေဖေမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ ရုပ်ကလေးက ချောသလို တက္ကသိုလ်တွင် ကွင်းဖြစ်ခဲ့သော မေမေကို ဖေဖေက သုံးနှစ်တိတိ လိုက်ခဲ့ရပါသည်။ ဇွဲကောင်းလွန်းသော ဖေဖေ ကို နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်မှ ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့ပြီး စောင့်ကြည့်ခဲ့သော တာ ဖြစ်သည်။

သုံးနှစ်လောက် ချစ်သူသက်တမ်းကြာမှ လက်ထပ်ခဲ့သော နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းသည့်မေမေသည် ဖေဖေကို မောင်လို့ ချစ်စနိုးနှင့်

ခေါ်ခဲ့တာပါ။

“မောင် စိမ်းကလေး” ဟု အမြဲပြောတတ်သော မေမေက ကိုသွေးနေ၊ ကျွန်မ ဆိုတဲ့အသုံးအနှုန်းက မေမေဘက်က ဆုံးဖြတ်ချက် ကို ပြသခဲ့ပါပြီ။

“စိမ်းကိုပဲ မောင်ချစ်ခဲ့တာပါ။ ယုံပါ စိမ်းရယ်”

ဖေဖေက မျှက်နှာငယ်လေးနှင့် မေမေဘက်ကို လှည့်ရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်မယုံမိတယ် ကိုသွေးနေ၊ သမီးဝေးရှေ့မှာပဲ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေက အချစ်စစ် တကုန်နေရာ၊ သာယာမှုက တစ်နေရာဆိုပြီး နှစ်နေရာခွဲပြီး ချစ်နိုင်ကြ ပေမယ့် ကျွန်မတို့မိန်းမသားတွေမှာတော့ အဲဒီလို မရှိခဲ့ကြဘူး။ ရှင် အပြစ်ကို ကျွန်မ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ။ ရှင်က ယောက်ျားပဲ ဒီနိုင်ငံမှာ သမီးကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့နိုင် လို့ နိုင်ငံခြားကို မလိုက်နိုင်တဲ့ ကျွန်မရဲ့လုပ်ရပ်ကိုလည်း ကျွန်မ နောင်တမရပါဘူး။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ခြောက်နှစ်တိတိ စောင့် ကြည့်ပြီး လေ့လာခဲ့တာတောင် ဆုံးဖြတ်ချက်မှားယွင်းမိလေခြင်းရယ်လို့ ဆည်း ကျွန်မ မပြောပါဘူး။ ကျွန်မ ဒီအချိန်မှာ လင်ပစ်ခံရဖို့ကံက

ပါလာတာပဲ၊ ကံကြမ္မာကိုပဲ ယိုးမယ်ဖွဲ့ပါတယ်”

“မောင် ... စိမ်းကို မပစ်ပါဘူးကွာ”

“ရှင့်ဘက်က မပစ်ပေမယ့် ကျွန်မဘက်က ရုန်းထွက်လာတယ်၊ တရားဝင်ကွာရှင်းပေးပါမယ်”

“အဲဒီလို မဖြစ်ချင်ဘူးစိမ်း၊ မောင် ကွာမပေးနိုင်ဘူး”

“အခုကိစ္စမှာ ကျွန်မအပြစ် ကျွန်မအမှား တစ်ခုခုပါခဲ့လို့လားဟင်”

“စိမ်းအပြစ် လုံးဝမပါပါဘူး၊ မဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ မောင်အပြစ်တွေပါကွာ”

“ကျွန်မအပြစ်မပါခဲ့ပေမယ့် အမှားလုပ်တဲ့သူဟာ ကျွန်မမဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်မအသည်း တကယ်ကို ကွဲရပါတယ်၊ သွေးစေးစီးကျမနေပေမယ့် ကျွန်မအသည်း ကွဲရပါတယ် ကိုသွေးနေ၊ ရှင့်ကဲ့သို့ ကျွန်မဘက်က နားလည်ပေးသလို ရှင့်ဘက်ကလည်း ကျွန်မအား နားလည်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ကွာရှင်းပေးပါ။

သမီးဟာ တစ်သက်လုံး ရှင့်သမီးပါပဲ၊ ရှင့်ဟာလည်း သမီးအပေးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မခင်ပွန်းတွေ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဒီတော့ ရှင့်သမီးကို တွေ့ချင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ကိုလာခဲ့တာဖြစ်ဖြစ် ရှင် တစ်နေရာရာမှာတည်းပြီး သမီးနဲ့တွေ့နိုင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်

ကျွန်မကတော့ ခုချိန်ကစပြီး ရှင်နဲ့ မျက်နှာချင်း လုံးဝမဆိုင်ချင်တော့ပါဘူး”

ပြောပြီးပြီးချင်းမှာပဲ မေမေက ထရပ်သည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ စိမ်းရယ်”

ဖေဖေသည်းတွားမှုကြောင့် မေမေက ဖေဖေကို တစ်ချက်ငဲ့

ကြည့်ကာ -

“ရက်စက်တယ်ဆိုတဲ့စကားလုံး ရှင့်မှာ သုံးခွင့်မရှိတူးလေ၊ ကျွန်မဘက်က ရှင့်ကို မတွေ့ချင်ဘူးဆိုတာက မုန်းလို့မှ မဟုတ်တာ၊ ရှင့်နဲ့ကျွန်မက မုန်းလို့ ခွဲခွာတာမှ မဟုတ်တာ၊ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့တာဆိုတော့ ရှင့်နဲ့တွေ့လို့ ရှင့်မျက်နှာကိုမြင်ရရင် ရှင့်အပေါ် ကြင်နာသနားစိတ် ဖြစ်သွားခဲ့ရင် မကောင်းဘူးလေ။

ကျွန်မဘက်က ငါးပါးသီလလုံအောင် ထိန်းတာပါ၊ ရှင့်ဟာ သူများရဲ့ယောက်ျား ဖြစ်နေတော့ ရှင့်အပေါ် ကြင်နာစိတ်ဝင်မိသွားရင်လည်း မကောင်းဘူးလေ၊ ကျွန်မ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရက် ထိုက်မှာစိုးလို့ပါ”

မေမေလက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဖေဖေက -

“စိမ်းပြောတဲ့ကံကို ထိုက်နေတာက မောင်နဲ့ ဟိုတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မပဲ ဝေဖန်ပြီး ကောင်းအောင်နေပါတယ်။ တစ်ဖက်သားကို အပြစ်တင်တဲ့အပြင်မျိုးနဲ့ ကျွန်မ မကြည့်တတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကိစ္စမဟုတ်ဘူးလို့လည်း ထင်ပါတယ်”

ဖေဖေဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ဖြုတ်ချရင်း အေးစင်စွာ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေတက်က ဒီလောက်အထိ သွေးလေး လိမ့်မည်ဟု သူမ မတွေးမိခဲ့။

ဘယ်လိုမှ ပြောမရတဲ့အခါမှာတော့ ဖေဖေက ရှိသမျှပစ္စည်း အကုန်လွှဲကာ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် နိုင်ငံခြားသို့ ပြန်သွားပါသည်။ ဂျပန်ကပြားမလေး မိချီကိုကလည်း ကံပဲထင်ပါရဲ့။ အခေအရွယ် ဖေဖေကို ချစ်ရှာသည်ဆိုတော့ အိမ်ထောင်ရေးသာယာပုံရင် သည်။

ဖေဖေက သူမထံတော့ ဖုန်းအမြဲတက်ကာ မေမေအကြောင်း မေး တတ်သည်။

“မေမေ အရမ်းကို ငြိမ်သက်သွားတာ ဖေဖေရဲ့ တရားနဲ့ မွေ့လျော်နေတဲ့ပုံ ဖြစ်နေတယ်။ သမီးက မေမေ တရားရတာစောလွန်း တယ်လို့ပြောတော့ မေမေက ပြုံးတယ်သိလား။ တရားဆိုတာ စောစောတွေ့လေ ကောင်းလေပေါ့ သမီးရယ်တဲ့”

“စိမ်းက ဘဝကူးကောင်းမှာပါ။ လောဘနည်းတဲ့သူလေ”

“ဒေါသနဲ့မောဟလည်း မရှိသလောက်ပါပဲ ဖေဖေရယ်။ နောက်ဘဝမှာ ယောက်ျားလေးပဲ ဖြစ်ချင်တယ်လို့ ဆုတောင်းတယ်တဲ့ မိန်းမသားဘဝ မဖြစ်ချင်ဘူးတဲ့”

သူမစကားဆုံးတော့ ဖေဖေတက်က အသံတိတ်သွားကာ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ကြားရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“မိန်းမကျတော့ အိမ်တွင်းအောင်း ချက်ပြုတ် ကျွန်ခံ၊ ယောက်ျား
ကျတော့ ငါဟဲ့ယောက်ျားဆိုပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ သန်းခေါင်ကျော်မှ
ပြန်လာတဲ့ယောက်ျားကို သနပ်ခါးအဖွေးသာနဲ့ ကျွန်မက အိမ်ပေါက်ဝ
ကနေ ဆီးကြိုရိုခိုးရမှာလား။ တစ်သက်လုံး မရဘူးမှတ်ပါ”

အခန်း (၁၃)

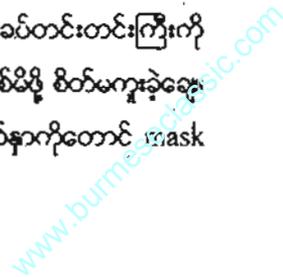
ဒေါ်လဲ့လဲ့ချိုဟာ သူမကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်လေမလဲ။

“သူ့အမေတောင် လူမှုရေးဖောက်ပြန်တတ်သေးတာ၊ သူ့ သမီးမှာလည်း ဗီစလေးပါလာမှာပေါ့”

ဟု ပြောမှာပေါ့။

ဒီလိုပြောမှာ ဒေါ်လဲ့လဲ့ချိုတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နိုင်မည် မထင်ပါ။ လူတကာအပြောခံရမှာကိုစိုးလွန်းလို့ ဖေဖေ နောက် အိမ် ထောင်ပြုပြီးကတည်းက ယောက်ျားတွေနှင့် ခပ်တင်းတင်းကြီးကို နေခဲ့တာပါ။ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှလည်း သွားချစ်မိဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ဘူး။

ချစ်မိသွားမှာကို ကြောက်လွန်းလို့ မျက်နှာကိုတောင် mask

တစ်ကာ ဝေးဝေးရှောင်နေခဲ့တာ အခုတော့ ကံကြမ္မာက သူမကို ချောင်ပိတ်လိုက်လေပြီ။

“ရိုက်ခတ်ညံ့ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားတယ် မေမေရယ်” ဟု သမီးလိမ္မာ ပီသစွာ မေမေရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းယှဉ်နှံ့ ပြောခဲ့မိသည်။

ဒေါ်လဲ့လဲ့ချို သူမကို ဘယ်လိုမှ အမှတ်မပေးနိုင်သေး အချက် နောက်တစ်ချက် ရှိပါသေးသည်။

ဖေဖေတွင် ညီပအရင်းခေါက်ခေါက် တစ်ယောက်ရှိသေး သည်။ နာမည်က အန်တီသက်ကဖြစ်သည်။ အန်တီသက်က ဖေဖေ သူငယ်ချင်း ဦးဆန်းလွင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပေးမယ့် အိမ်ထောင်သစ် ငါးလအကြာတွင် အိမ်ထောင်ရေးက အက်သံပါလာသည်။

ဦးဆန်းက ခပ်ပွေ့ပွေ့ အန်တီသက်က ခပ်ရှုပ်ရှုပ်။ အန်တီသက်က တကယ်တမ်း ပွေ့တာ၊ ဖောက်ပြန်တာ တော့ မဟုတ်။ ခေတ်မီသည်ဆိုပြီး ယောက်ျားတွေနှင့် တွဲသွားတွဲလာ ရှိခြင်းပင်။

တကယ့်တကယ်တော့ ဘာမှမဟုတ်ပေ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ် ယောက်ျားနှင့်မဆို dinner စားတာ၊ shopping ထွက်တာ၊ ရုပ်ရှင် အတူတူကြည့်တာတွေကို လုပ်တတ်သည်။ ဒါကို အန်တီသက်က

ခေတ်မီသည်ဟု အကောင်းထင်နေသည်။ ဦးဆန်းကိုလည်း ဘယ်လို နေနေ အန်တီသက်က ခွင့်လွှတ်သည်။

ဒါတွေဟာ ဘာဝရဲ့ ကြမ်းတမ်းသော ရုန်းကန်မှုများ၏ ထွက် ပေါက်ဟု ဆိုသည်။ ဦးဆန်းကလည်း အန်တီသက်လိုပဲ သွားလာတာ ခဲပဲ။ အန်တီသက်ဘက်က ကြည်ဖြူပေးမယ့် ဦးဆန်းဘက်ကကျတော့ မကြည်ဖြူခဲ့ပေ။

“မင်းက မိန်းမ၊ ယောက်ျားနဲ့တန်းတူ လိုက်ပြိုင်လို့ရမလား” တဲ့လေ။

“လိုက်ပြိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ နေတတ်သလို နေတာ၊ တစ်သက်လုံးကလည်း နေခဲ့တယ်။ ဒီလိုနေလို့လည်း မှဲ့တစ် ပေါက် မစွန်းခဲ့ဘူး။ တကယ်လို့ လိုက်ပြိုင်တယ်ဆိုရင်တောင် ရှင် တားခွင့်မရှိဘူး...။”

ဘယ့်နှယ်တော် မိန်းမကျတော့ အိမ်တွင်းအောင်း ချက်ပြုတ် ကျွန်ခံ၊ ယောက်ျားကျတော့ ငါ့ဟဲ့ယောက်ျားဆိုပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ သန်းခေါင်ကျော်မှ ပြန်လာတဲ့ယောက်ျားကို သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့ ကျွန်မက အိမ်ပေါက်ဂကနေ ဆီးကြိုရိုခိုးရမှာလား။ တစ်သက်လုံး မရဘူးမှတ်ပါ...။”

သက်မာကိုတော့ လာမကြောနဲ့နော်၊ ဘယ်သူကြောလာကိုမှ

တစ်သက်လုံးခံခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားရမှ ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ် ဘယ်လိုနေ ဘယ်လိုထိုင် လာမလုပ်နဲ့ သေတောင် မရဘူး။ ပျော်သလိုနေမှာပဲ။ မွဲတစ်ပေါက်မစွန်းရင်ပြီးရော”

ဂုဏ်သိက္ခာ အဆင့်အတန်းနှင့်မညီ သတ်ပုလင်းကြီးတော့ သည်။ ဖြစ်ချိန်မှာ အန်တီသက်က ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ပါ။

ဖေဖေက မနေနိုင်စွာ ဝင်ပြောတော့ -

“သက်မာက အပျိုကတည်းက ဒီလိုနေတတ်တာ မင်းအသိ ပဲ ဆန်းလွင်ရဲ့။ ခုမှ ထလုပ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟိုတုန်းက အပျိုကွဲ့၊ အခု အိမ်ထောင်သည်လေး မင်း မိန်းမ စိမ်းမြင့်မိုရ် သူလိုလုပ်သလား။ သွားသလား”

“ဒါကတော့ကွာ ... စိမ်းက အပျိုတည်းက အိမ်ထဲမှာ ခပ်အေးအေးနေတတ်တာကိုးကွာ။ စရိုက်ချင်းမှမတူတာ။ အိမ်ထဲမှာ နေစေချင်ရင် အစကတည်းက စိမ်းလို့မိန်းမမျိုးကို ယူခဲ့ပါလား။ မင်း သက်မာကိုမှမရရင် သေလိမ့်မယ်ဆိုပြီး တကိုရီနဲ့”

“တော်ကွာ ငသွေး”

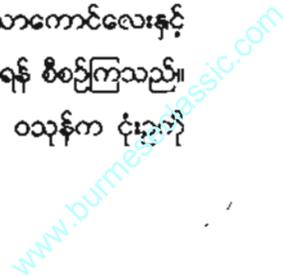
အဲဒီနောက်ပိုင်း ဦးဆန်းနှင့်အန်တီသက်တို့ကွဲကာ အန်တီ သက်က ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ဖေဖေတို့အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ မျက်နှာ တစ်ချက် မညှိုးဘဲ ကိုယ်ဝန်ကြီးတကားကားနှင့် လျှောက်လည်သည်။

အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှု၊ ချက်ရေး ပြုတ်ရေး ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ စားချင်တာစားကာ မိုးလင်းပေါက် ဖဲရိုက်တတ်သေး သည်။ ဖေဖေက ရန်ကုန်မှာမရှိတာများတာမို့ သူမ ရှစ်လအရွယ်လေး နှင့် မေမေက ကလေးတစ်ဖက်နှင့်မို့ ဘာမှမပြောပေ။ ပြောလည်း နားထောင်မှာမဟုတ်။ ဦးဆန်းကတော့ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိရဘဲ ပျောက်သွားခဲ့သည်။

ဒါတွေကို ဖေဖေပြောပြလို့ သူမ သိခဲ့ရတာတွေဖြစ်သည်။ သူမ တစ်နှစ်လမီးအရွယ်မှာ အန်တီသက်က သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးသည်။ ကလေးမွေးပြီးပြီးခြင်းမှာပဲ သွေးလွန်ကာ အန်တီသက် ဆုံးသွားရှာသည်။ အဲဒီကတည်းက ဖေဖေက ငှက် (ချစ်စနိုးနှင့်ခေါ် သောအမည်) လေးကို မေမေနို့တစ်ဖက်ကိုတိုက်ကာ မွေးစားခဲ့သည်။

ငှက် သုံးနှစ်အရွယ်ရောက်တော့ ဦးဆန်းပြန်ရောက်လာပြီး ငှက်ကိုခေါ်သွားလိုက် မေမေတို့ထံ ပြန်လာပို့လိုက်နှင့်ပဲ ငှက်လေးနှင့် သူမ အရွယ်ရောက်ခဲ့သည်။ အပျိုအရွယ်လေးဖြစ်လာတော့ ငှက်က သူ့အဖေလာခေါ်လည်းမလိုက်တော့ပေ။

နောက်တော့ ဘေးအိမ်မှ ဝသုန်ဆိုသောကောင်လေးနှင့် ငှက်ကို လူကြီးချင်းသဘောတူကာ လက်ထပ်ပေးရန် စီစဉ်ကြသည်။ ဝသုန်ကို ငှက်က သေမလောက်ချစ်သော်လည်း ဝသုန်က ငှက်ကို

လုံးဝမချစ်ပေ။ ဝသုန် ဘယ်သူ့ကိုချစ်နေလဲဆိုတာကို ငုံးဥသိသလောက် သူမလည်းသိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမရင်ထဲမှာ ချစ်ရမယ့်သူက အခိုင်အမာရှိနေတာ သာ။ နောက်တော့ စပ်စုလှသော ငုံးဥက သူမချစ်နေသူဟာ ရိုက်ခတ်ညှပ်ဆိုတာကို သိရှိသွားတော့သည်။

ငုံးဥသိမှတော့ သူ့အကောင် ဝသုန်လည်း သိသွားတော့တယ်ပေါ့။ ဝသုန်က ဘာစိတ်ကူးပေါက်သလဲတော့မသိ ရိုက်ခတ်ညှပ်သူလေးရာကို တကောက်ကောက်လိုက်တတ်သည်။

ဒါကို သူမက ရိုက်ခတ်ညှပ်ကို သွားကြည့်မိသည့်အချိန်မှာ နှင့် တိုးတာမို့ သိနေ တွေ့နေရသည်။

“ဝသုန် ... နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲ မ၊ ရာ”

“ဟဲ့ ... ညာဦးမယ်၊ နင် ဘာလို့ ရိုက်ခတ်ညှပ်နေတာလဲ လျှောက်လိုက်နေရတာလဲ”

“ဪ ... ဒါလား၊ မ၊ က သိပ်ချစ်တဲ့ယောက်ျားက ဘယ်လိုအရည်အချင်းတွေ ရှိနေလို့လဲဆိုတာ သိချင်လို့”

ဒီကောင်လေးကြောင့်တော့ သူမနှင့်ငုံးဥ စိတ်ဝမ်းမကွဲ

“မ၊ ကျွန်တော် လားရှိုးကိုသွားမလို့”

“လားရှိုး ဟုတ်လား၊ ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

သူမက ဝသုန်ကို မောင်ငယ်တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး မေးလိုက်မိသည်။

“ရိုက်ခတ်ညှပ်က လားရှိုးကို သွားမှာမို့လို့ လိုက်မှာလေ၊ မှာ ကားလက်မှတ်၊ အဲဒီလူဘေးကနဲ့ကို ဝယ်ထားတာ”

“ငါနဲ့ သူနဲ့က ဘာမှမဟုတ်သေးပါဘူးဟယ်၊ နင် ဝင်မရှုပ်အိမ်နဲ့ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

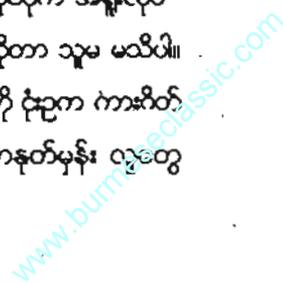
သူမက တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောတော့ -

“ဘယ်မှာရှုပ်လို့လဲ မ၊ ရာ၊ သူ့ဘေးကကပ်ထိုင်ပြီး သူ့မှာ ဘယ်လိုအရည်အချင်းတွေ ပိုမိုနေသလဲဆိုတာ လေ့လာမှာ၊ ဒီခရီးက ပြန်လာရင် ငုံးဥနဲ့ လက်ထပ်ရတော့မှာ၊ ဒီခရီးက ကျွန်တော်ဘဝတစ်ခု ပြီးနဲ့ဆိုင်တယ်”

“ဝသုန်ရယ် ... အကြောင်းကိစ္စမရှိဘဲလိုက်ရတာ နင် စိတ်ချက်ဘူးလားဟယ်၊ ပြန်စဉ်းစားစမ်း ဝသုန်၊ နင့်လုပ်ပုံက အရှူးလို့ပဲ”

ဝသုန် ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး လုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူမ မသိပါ။

သူမလုပ်ရပ်တွေ မှုန်ရဲ့လား၊ ဝသုန် ခရီးသွားမှာကို ငုံးဥက ကားစိတ်မဝင် လိုက်ဖို့သလို သူမမှာလည်း ဒါရိုက်တာပန်းကနတ်မှန်း လွှဲတွေ

မသိအောင် ရုပ်ဖျက်ရင်း ရိုက်ခတ်ညံ့မသိအောင် တိတ်တိတ်ကသေ
လိုက်ပို့ရသေးသည်။

ဒီခရီးဟာ ဝသုန်ရဲ့နောက်ဆုံးခရီး ဖြစ်နေတာကိုတော့ သူ
ရော ငုံးဥပါ မသိခဲ့ပေ။

“ဝသုန်နဲ့ပန်းဟာ မကင်းဘူး။ ပန်းရဲ့ညီမနဲ့ ဝသုန်က လက်
ဆုပ်တော့မှာ။ ဒါကို ပန်းက သူ့မှာ ဟိုဟာရှိနေပါပြီဆိုပြီး သူ့ကို ယူပါ
ဗြာလို့ ဝသုန် စိတ်ညစ်ပြီး ထွက်သွားရာကနေ သေတာ”

အခန်း (၁၄)

ဝသုန် သေဆုံးသွားတာနှင့် ငုံးဥက သူ့အဖေရိုရာ LA ကို တစ်ခါတည်း ပြောင်းတော့သည်။

“ဟိုဘက်ခြံကိုမြင်ရတိုင်း ဝသုန်ကို သတိရနေမိတယ်”

ဆိုတာကို ဆယ်မိနစ်တစ်ခါလောက် ပြောတတ်တဲ့ငုံးဥကို အလိုလိုက်တဲ့အနေနဲ့ ပြောင်းခွင့်ပြုလိုက်တာပါ။ ငုံးဥဟာ သူ့မတို့ဆီ အလည်အပတ်လေးတောင် ပြန်မလာတော့ဘဲ ဟိုကိုမသွားခင်။

“ဝသုန်ဟာ ပန်းကိုကြိုက်နေတာ ပန်းကလည်း ပြန်ပြီးအိပြီး လက်မခံတော့လို့ စိတ်ညစ်ပြီး ထွက်သွားတာကနေ သေရတာ”

ဆိုပြီး လျှောက်ပြောခဲ့သေးသည်တဲ့။

လူတွေရဲ့ပါးစပ်ဆိုတာကလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ကြား
တဲ့ သတင်းတွေကို ကားချင်တိုင်းကားပြီး -

“ဝသုန်နဲ့ပန်းဟာ မကင်းဘူး။ ပန်းရဲ့ညီမနဲ့ ဝသုန်က
လက်ထပ်တော့မှာ ဒါကို ပန်းက သူ့မှာ ဟိုဟာရှိနေပါပြီဆိုပြီး သူ့ကို
ယူပါပြောလို့ ဝသုန် စိတ်ညစ်ပြီး ထွက်သွားရာကနေ သေတာ”
ဆိုပြီး ကားသွားလိုက်တဲ့စကား။

တစ်ယောက်ချင်း လိုက်မဖြေရှင်းတော့ချင်ပါ။ သူမမှာသာ
ဘာအပြစ်မှ မလုပ်ခဲ့ရဘဲ နာမည်ပျက်ခဲ့ရတာ။

ဖေဖေက မေမေ့ကိုပစ်ခဲ့တာ။ အန်တီသက် အနေအတိုင်း
မတတ်ခဲ့တာ။ ဝသုန် အဖြစ်ဆိုးခဲ့တာနှင့်ပတ်သက်ပြီး သတင်းတွေ
ထွက်ခဲ့သေးတာလေ။ ဝသုန်ကိုယ်တိုင်က ရိုက်ခတ်ညှပ်နှင့် ခုံချင်းကပ်
ထွက်သွားခဲ့တာဆိုတော့ ဝသုန်က ရိုက်ခတ်ညှပ်ကို ကာတွေ့များ ခြေ
သွားခဲ့သလဲဆိုတာကိုလည်း မသိတာမို့ သူမတာသာသူမ စိတ်ဆင်း
ငြိုး လူလုံးထွက်မပြုခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒါတွေအားလုံးကို ရှင်းပြသူက သစ်ထူးပင်ဖြစ်သည်။
သစ်ထူးနှင့်သူမက သူငယ်ချင်းတွေတဲ့။

“ဘယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေလဲကွ။ ငါတို့မသိလိုက်ရ
ပါလား”

“နွေနဲ့ပန်းကနတ်နွေက အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေကွ။ ငါနဲ့
နွေကို လူကြီးတွေ စေ့စပ်ပေးတော့ ပန်းကနတ်နွေ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာ
လေ။ နောက်တော့ နွေက ပန်းကနတ်ကို ဖြတ်လိုက်တယ်”

“ဟေ... ဘာလို့လဲ”
“မပြောချင်ပါဘူးကွား၊ ပန်းကနတ်က သူထက်ချောတော့
ငါကြိုက်သွားမှာစိုးလို့တဲ့လေ”

သူတို့နှစ်ယောက် ခွီးခနဲရယ်မိတော့သည်။

“နောက်မှ ပန်းကနတ်က နွေဆီမှာ ရင်လာဖွင့်တာမို့ နွေက
ကျုပ်ရဲ့ပြဿနာမရှိနိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး ကူညီပေးတာလေ။ ဒါပေမဲ့
အန်တီလင်းကိစ္စကြောင့် ပန်းနဲ့ဆုံဖြစ်တာကတော့ ကံကောင်းစွာ တိုက်
ဆိုင်မှုပဲ”

တောဖေက သစ်ထူး၏ကျောကို တဖြောင်းဖြောင်းနှင့်ရိုက်ရင်း-
“ဒါတောင်... မင်းက ဖုန်းဆက်တာ မြတ်ပညာလင်းလို့
ထင်နေသေးတယ်”

“အစကတော့ တကယ်ထင်တာက ပန်းက ဒီလို ကလေး ကလားလုပ်တာကျတော့ နွေ့ကို မပြောထားဘူးလေ။ နောက်မှသိရ တာ။ ဒါပေမဲ့... ငါက မင်း ပညာကိုရော ကြံနေတာလားဆိုတာကို သိရအောင် လမ်းလွှဲထားတာ”

“တော်တော့ကွာ၊ ပန်းကလည်း မျက်နှာကလေးပြပြီး ပြေး တာပဲ။ ငါ သူ့ကို သွားတွေပြီး ဖွင့်ပြောတော့မယ်ကွာ၊ ရင်တွေပူနေပြီ”

“ခဏလေး... ခဏလေး။ မနက်က ပန်းက နွေ့ဆီကိုလာ ပြီး ငိုတယ်ကွ”

“ဘာလို့လဲ”

“မင်းက ပညာကို စိတ်ဝင်စားပြီး ပညာထင်လို့ ဖုန်ပြန်ပြော နေတာတဲ့။ ပညာ စေ့စပ်သွားတော့ မင်းအသည်းကွဲနေတယ်ဆိုပြီး ငိုတော့တာပဲဟေ့။ ဒါနဲ့ ငါလည်းရောက်နေတာမို့ မင်းက ပညာကို မချစ်ဘဲ ပန်းကနတ်ကိုပဲ ချစ်နေခဲ့တာပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူ တော်တော် ပျော်သွားတာကွ သိလား”

“ဒီကောင်ကွာ... သူ့ကို ငါချစ်တာ ငါပဲ ဖွင့်ပြောမှာပေါ့”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်နေ လျက်သားနဲ့ တိုင်တွေပတ်လွန်းလို့ ငါ ကြိုဝင်ထားတာလေ”

သူတို့ တဟားဟား ရယ်မောကြစဉ်မှာပဲ -

“ဟော... ပညာ”

ပြုံးစိမိ မချိုမချင်မျက်နှာနှင့် ဝင်လာသူက မြတ်ပညာလင်း ပါ။

“ဒီမှာ ရှင်တို့အတွက် ဖုန်ပြန်လက်ဆောင်တွေ ပါလာတယ်”

“ပညာ ခင်ဗျားကလည်း ပြောတောင်မသွားဘူး။ သတင်းစာ ထဲမှာ တွေ့မှပဲသိရတာ”

“ဪ... ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မနဲ့ သူက လေးနှစ်လောက် ရှိပြီ ချစ်နေတာ။ စီးပွားရေးဖူလုံမှ လက်ထပ်ဖြစ်တာလေ။ စီးပွားရေး အဆင်မပြေတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတွေမှာ အချစ်က နောက်နားမှာ ရောက်သွားတတ်လို့ အဲလိုမဖြစ်အောင် စီးပွားအရင်ရှာထားတာလေ”

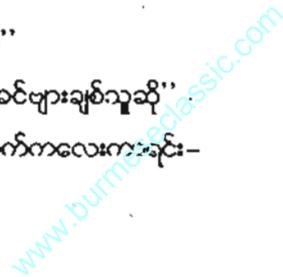
“ခင်ဗျားရဲ့ ဒဿနက တစ်မျိုးပါလား”

“အဲဒါ အမှန်ပဲလေ”

“ဒါနဲ့ ပညာ... ရှင်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောနိုင်ပြီလား”
တေဇဇ်ကကားကြောင့် ပညာကပြုံးသည်။

“တေဇက မမေ့သေးဘဲကိုး။ ကျွန်မက Men cosmetic ကောင်တာက မြတ်သီဟကို စိတ်ဝင်စားတာပါ”

“ဟာ... အခု ခင်ဗျားနဲ့စေ့စပ်တာ ခင်ဗျားချစ်သူဆို”
သစ်ထူးက ဝင်ပြောတာမို့ ပညာက လက်ကလေးကဆင်း-

“အာ ... ရှင်ကလည်း ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး။ ကျွန်မဖေဖေမှာ လူမသိ သူမသိ အိမ်ထောင်ကျရာက သားတစ်ယောက်ရခဲ့တယ်။ အဲဒီသားအမိက အဆင်မပြေဘူးလေ။ အဲဒါကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ကျွန်မက လာရှာတာ”

“အဲဒါ မြတ်သီဟလား”

“ဖေဖေပြောတဲ့အချက်အလက်က မြတ်သီဟနဲ့ ကိုက်ညီတော့ မြတ်သီဟလို့ ထင်နေတာ”

“ဟုတ်နေလား”

“ရာထွန်း ဖြစ်နေတယ်”

“ဗျာ ... အမျိုးသားဝတ်တွေရောင်းတဲ့ counter က ရာထွန်းလား”

“ဟုတ်တယ်။ အစကတော့ မြတ်သီဟလို့ထင်ခဲ့တာလေ။ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးကျတော့ ဘယ်ကစပြီး မိတ်ဆက်ရမလဲ ဆိုတာကို lion ကနေ ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေတာ”

“ရာထွန်းမှန်း ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ”

“မြတ်သီဟနဲ့ခင်သွားတော့ မဟုတ်မှန်း သိသွားတာ။ ရာထွန်းအကြောင်းကို မြတ်သီဟက သိထားတယ်လေ။ အဲဒါ ... စကားစပ်မိရင်းက ရာထွန်းဟာ ကျွန်မမောင်မှန်း သိသွားတာ”

“ဪ ... ဪ ... ဒီလိုကိုး”

ပြီးတော့ သူတို့သုံးယောက် လွှဲပြီးတွေးမိတာကို ပြန်တွေးရင်း ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ရှင်တို့ shopping mall က ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် အလုပ်လွှက်မယ်”

“ရာထွန်းလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဖေဖေက မေမေမသိအောင်ရှာပြီး အမွေပေးချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ... မေမေသိသွားတယ်လေ။ အခု မေမေခွင့်ပြုချက်နဲ့ သိန်းငါးရာ အမွေပေးလိုက်တယ်။ မောင်လေးက သူ့ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာလေ။ နောက်လိုအပ်ရင် ဆက်ထောက်ပံ့ပေးမှာပေါ့”

ဪ ... အခုမှပဲ ရှင်းလင်းတော့တယ်။

“အစက မေမေမသိသေးတော့ သတင်းပေါက်ကြားမှာစိုးလို့ ရှင်တို့ကို မပြောတာပါ။ အခုတော့ ရပါပြီ”

“ရာထွန်း မေမေကရော”

“မနှစ်ကပဲ သွေးတိုးရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတယ်လေ”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ တော်ကြာ ... ခင်ဗျားမေမေ သခင်တို့နေရမှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကဲ... ကျွန်ုပ်ပြန်မယ်ရှင်၊ မင်္ဂလာဆောင်ရင်
ဖိတ်စာပို့လိုက်မယ်”

“အိုကေပါဗျာ”

မြတ်ပညာလင်းတစ်ယောက်တွေ့ လောကကြီးကို ဘယ်
လောက်တောင် ကျေနပ်နေသည်မသိ။ မျက်နှာလေးက ပြုံးရွှင်နေ
သည်။

“ဒီကိစ္စတွေက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ လောကထဲမှာ၊
လူသားတွေထဲမှာ၊ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘာဝတွေထဲမှာတောင်မှ ခပ်ပေါ့ပေါ့
ဖြစ်ရပ်တွေပါ။ ဒီထက်ဆိုးတာတွေ တစ်ပုံကြီး”

အခန်း (၁၅)

“ဟော... မာမိ ပြန်လာပြီ”

“ဟုတ်တယ် သားချေ သား အန်တီဝေပေါ့၊ မာမိကို ထမင်း စားဖိတ်လို့လေ၊ သွားစားတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာအထိမ်းအမှတ်လဲ မာမိ”

မာမိက ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း -

“ထမင်းစားဖိတ်တာ မာမိတစ်ယောက်တည်းကို မဟုတ်ဘူးလေ၊ စိမ်းမြင့်ပိုင်ကိုသားအမိလည်း ပါတယ်၊ စိမ်းမြင့်ပိုင်ရဲ့သမီးလေးက နာမည်ကြီးဒါရိုက်တာ ပန်းကနတ်လေ၊ မိန်းကလေးပေမယ့် မြန်မာပြည်မှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ရပ်တည်နိုင်တယ်လေ”

ပေးရမှာပေါ့။ အခုခေတ်ယောက်ျားတွေက small လေးမှမဆွဲရင် ခေတ်မမီသလို ဖြစ်နေတာလေး စိမ်းကလည်း သမီးလေးကို ဖျောင်းဖျောင်းပေးပေါ့။ သမီးကလည်း အားမငယ်နဲ့ သမီးက အောင်မြင်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘာမှ အားငယ်စရာမလိုဘူး။ သိလား သမီး

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

ပန်းကနုတ်က ချစ်စရာကောင်းလောက်အောင် ချောမောနေတာမို့ ဒေါ်လဲ့လဲ့ချိုတစ်ယောက် ထိုင်သားငေးချင်နေမိတော့သည်။

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ လဲ့ချဲ့၊ စိမ်းချဲ့ယောက်မ သက်မာကို သိလား”

“တို့တွေထက် ငယ်မယ်နော်၊ အခု ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ဆုံးသွားပြီဟာ၊ သူက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသမားလေး သိတယ်မှတ်လား။ အဲဒီအတွက် သေတဲ့အထိ ယောက်ျားနဲ့သတ်တုံး”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ဦးသွေးနေသတင်းကြား သူ့ညီမကလည်း ပွေတယ်ဆိုပြီး သတင်းထွက်လာသေးတယ်လေ စိမ်း၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ လဲ့ကတော့ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော မယုံပါဘူး။ သက်မာက အဖော်မင်တာပါ၊ စိတ်ရင်းက မဆိုးပါဘူး”

“နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ ဝေရဲ့”

ဝေကတော့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်ပြောကာ ဖြေရှင်းနေသည်။

“သက်မာရဲ့သမီးလေ”

“သက်မာက သမီးလေးမွေးတာလား”

“ဟုတ်တယ် ... မွေးပြီးပြီးချင်းမှာပဲ ဆုံးတာ၊ အဲဒီတုန်းက စိမ်း က ပန်းကိုမွေးပြီးတာ တစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူးဆိုတော့ သက်မာသမီးကို စိမ်းကပဲ နို့တိုက်ပြီးမွေးခဲ့တာ”

“အဲဒီကလေးကရော”

“ပြောဦးမယ်၊ သက်မာ သမီးနာမည်က သက်သခင်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်အိမ်လုံးက သူ့ကို ချစ်စနိုးနဲ့ ငုံ့ညှုလို့ခေါ်တာ၊ အဲဒီငုံ့ညှုက အရွယ် ရောက်တော့ ဘေးအိမ်ကကောင်လေးကို ကြိုက်တယ်၊ လူကြီးချင်း ကလည်း သဘောတူတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကောင်လေးက ငုံးဥကို မကြိုက်ဘဲ ပန်းကိုကြိုက်တာ၊ ပန်းကတော့ ရှောင်တိမ်းပါတယ်၊ ဒါကို ငုံ့ညှုသိသွားတယ်၊ ဖြစ်ချင်တော့ တောင်လေးက ခရီးသွားရင်း ကား accident ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတယ်”

ထို့နောက် ငုံ့ညှုဘက်ကမသွားခင် သတင်းဆိုးလွှင့်ခဲ့တာကိုပါ ပြောတော့သည်။

ဝေက ပန်းနှင့်ပတ်သက်သမျှ သတင်းဆိုးတွေ အကုန်ပြော အကုန်ရှင်းပြီးမှ ပန်းကိုအမွန်းတင်၊ စိမ်းကို အမွန်းတင်တော့သည်။

“ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုဖြစ်ဖို့က ကံပါလာရင် ရှောင်လွှဲလို့မရဘူး စိမ်းရဲ့ ဒီကိစ္စတွေက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ လောကထဲမှာ၊ လူသားတွေထဲမှာ၊ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘာဝတွေထဲမှာတောင်မှ ခပ်ပေါ့ပေါ့ဖြစ်ရင် တွေ့ပါ။ ဒီထက်ဆိုးတာတွေ တစ်ပုံကြီး...။

ခု ကြုံရတာတွေမှာ စိမ်းဘက်က လုံးဝအပြစ်မရှိဘူး။ စိမ်းမှာ အပြစ်မရှိသလို သမီးဘက်မှာလည်း အပြစ်မရှိဘူး။ သားအမိ နှစ်ယောက်လုံး လဲ့တို့အိမ်ကိုလည်း လာလည်ပါကွယ်၊ လူ့ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေး...။

တရားထိုင်တာလည်းထိုင်ပေါ့၊ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေနဲ့လည်း တွေ့ပါ။ သမီးလေးကတော့ လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံရတဲ့သူနဲ့ ကိစ္စမရှိဘူး။ စိမ်းက အဲဒီအတိုင်းသာ ဆက်နေရင် ရောဂါတွေ ဝင်လာလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လဲ့ရယ်၊ စိမ်းတို့သားအမိနဲ့ ခင်မင်ဆက်ဆံဖို့ စိတ်မပျက်ဘူးလားဟင်”

“မပျက်ပါဘူး”

“အဲဒါပဲ လဲ့ရယ်၊ ဘယ်သူမဆို သူတို့သားအမိနဲ့ အပေါင်းအသင်းလုပ်ချင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေတာလေ”

သူမကတော့ စိတ်ထဲမှာ ပျော်နေခဲ့တာပါ။ သူကတော့

ဘယ်လိုနေမည်မသိ သူမဘက်ကတော့ သူမမေနှင့် အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားရမည်။

သစ်ထူးကတော့ သူကလည်း သူမကို ချစ်နေခဲ့တာဟု ပြောခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ သူပါးစပ်က ဖွင့်ပြောတာကို ကြားချင်သေးတာပေါ့။ သူ့ဘက်က စပြီး မဆက်သွယ်လာတော့လည်း မိန်းကလေးပီပီ သူမကတော့ စောင့်ရှဉ်းမှာပေါ့။

“သမီးလေးက ဒီနှစ် ကားကြီးရိုက်ထားတာ အကယ်ဒမီဆန်ကာတင်လည်းပါတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ပရိသတ်တွေက မှန်းပေမယ့် သမီးကတော့ မမှန်းရဲဘူး။ လွဲရင် ကိုယ်ပဲခံစားရမှာလေ”

“ကဲ ကဲ...စကားကောင်းနေတာနဲ့ ဗိုက်တောင်ဆာလာပြီ ထမင်းစားရအောင်၊ လဲ့ရေ တို့က ထမင်းစားသာဖိတ်တာ ဒီထမင်းတွေ ဟင်းတွေက တို့ချက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဟယ်... ဒါဆို ဘယ်သူချက်တာလဲ”

“ပန်းပေါ့၊ အစောကြီးလာပြီး သူပဲ ချက်ပြုတ်ပေးသွားတာ၊ အားလုံးကျက်မှ အိမ်ပြန်ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး စိမ်းကိုခေါ်ပြီး ပြန်လာတာလေ”

မိုးချိုတ်ခရမ်းရင့်လေးနှင့် ပန်းက တကယ့်ပန်းလေးပစ်ဖွင့်

လို လှပနေပါသည်။

“သမီးကတော့ ဘက်စုံပဲကွယ်၊ သမီးကူညီပေးလိုက်လို့ လင်းရဲ့ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးလည်း အရမ်းအောင်မြင်သွားတာ လေ”

ထမင်းစားတော့လည်း လက်ရာက ကောင်းလွန်းလှသည်။ ဒေါ်လဲ့လဲ့ချိုတစ်ယောက် နားလည်လိုက်ပါပြီ။ ပန်းကို ချွေးမတော် ချင်စိတ်က တဖွားဖွား ပေါ်လာခဲ့ပြီလေ။

“အဲဒါပဲ သားရယ်၊ မာမိကတော့ ပန်းရဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ ပန်းရဲ့လက်ရာကို စားပြီးကတည်းက ပန်းရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို မေ့ထားပြီး ချွေးမပဲ တော်ချင်မိတယ်”

မာမိကတော့ ပန်းအကြောင်းတွေကိုပဲ ပြောနေခဲ့သည်။

“မာမိ”

“ဟေ”

“သားလည်း အဲဒါပဲ ပြောတော့မလို့”

“ဘာလဲ သားရဲ့”

“သားမှာ ချစ်သူရှိနေပြီဗျ”

“ဟေ”

မာမိ တကယ်ကို အံ့သြသွားပုံရသည်။

“ဘယ်သူများလဲ သားရယ်... မာမိက ပန်းလေးကို ချွေးမ တော်ချင်နေတာ၊ ဒါနဲ့ သားချစ်သူက ပန်းလောက်တော်လို့လား”

သူ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ကာ -

“ပန်းကနုတ်လောက်တော်တာပေါ့ မာမိရဲ့၊ သားက မာမိ ပေးထားတဲ့ ဘောင်ထဲက ချွေးထားတာလေ”

မာမိက သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချရင်း -

“ဘယ်သူတဲ့လဲသား”

“ပန်းကနုတ်ပဲလေ၊ သားက သူ့ကိုချစ်နေတာကြာပေါ့”

“ကြည့်စမ်း ကောင်လေး... အမေကို ရင်ထိတ်အောင်လုပ် တယ်၊ မာမိမှာတော့ ပန်းကို ချွေးမ မတော်ရတော့ဘူးဆိုပြီး ဝမ်းနည်း သွားတာ၊ ခုမှ”

ဧည့်ခန်းလေးထဲတွင် သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်၏ ရယ်သံ လေး စည်ဝေသွားတော့သည်။

ကြယ်တစ်စင်း၊ ရင်နှစ်သက်သေ၊ ဂျိုတွက်ချက်၊ အိပ်ပျက်ည * ၂၀၃

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးလို့လား။ ရှင်ကရော
ကျွန်မကို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးသလား။”

အခန်း (၁၆)

သူ့ဖုန်းထဲတွင် မှတ်ထားဖူးသော သူမ၏ ဖုန်းနံပါတ်လေးကို နှိပ်လိုက်သည်။ တော်ပါသေးရဲ့ ဖုန်းဖွင့်ထားလို့။

“ဟယ်လို”

“ပြောလေ ရိုက်ခတ်”

“အာ ... အဲဒီလိုခေါ်တာကြီးကို ပြောင်းတော့လေ”

“ဘာလို့ပြောင်းရမှာလဲ”

“ပန်းနဲ့မောင်က ချစ်သူတွေဖြစ်နေပြီဟာ”

“ချစ်သူတွေ ဟုတ်လား”

သူမက ပြန်မေးလာခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပန်းနဲ့မောင်က ချစ်သူတွေပဲဟာ”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောခဲ့ဖူးလို့လား။ ရှင်ကဧေး”

ကျွန်မကို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးသလား”

“အာ ပန်း မောင့်ကို မနောက်ခွဲနော်၊ မောင်တို့နှစ်ယောက်
ရဲ့အချစ်တွေက ဖွင့်ပြောစရာမလိုအောင် နားလည်ထားတာလေ”

“ရှင့်ကို ဘယ်သူက ပြောလဲ”

“ပန်း”

သူ စိတ်နည်းနည်းတိုသွားတာမို့ အော်လိုက်မိသည်။

“ပန်း... မနောက်ခွဲကွာ၊ မောင် သေလိမ့်မယ်”

သူမဘက်က ရယ်သံလေးထွက်ပေါ်လာကာ -

“အခုမှ အသည်းအသန် လာဖြစ်နေတယ်”

“တကယ်ချစ်တာကွာ၊ ပန်းရော မောင့်ကိုချစ်ရဲ့လား”

“အခုထိ မသိသေးဘူးလား၊ ဒီဘက်က သိကွာမို့ပြီး အရင်
စခဲ့တာနော်”

“ပန်းရယ်”

“မောင်”

သူမထံမှ ခေါ်သံတိုးဖွဖွလေး ထွက်လာသည်။

“ပန်းကို မောင်သာပြန်မချစ်ရင် ပန်းလည်း ရူးလောက်တယ်
မောင်ရဲ့”

“ပန်းရယ်... မောင်လေ အငြိမ်နေလို့မရလောက်အောင်ကို
ပျော်နေတာကွာ”

ရယ်သံလေး ထွက်လာပြန်သည်။

“မနက်ဖြန် မောင်နဲ့မာမိတို့ လာတောင်းမယ် ပန်းကို”

“အယ်... ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့်ကြီး”

“ပန်း... မောင် ပန်းတို့ခြံရှေ့ရောက်နေတယ်”

“ဟာ... ဒါဆို မောင်က ကားမောင်းလာရင်း ဖုန်းပြောနေ
တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အပျော်လွန်ပြီး ပန်းကိုတွေ့ချင်သွားတာ၊
တံခါးဖွင့်ပေးမလား”

“အာ... ခုနကမှ မောင့်အမေ ပြန်သွားတာလေ၊ အမေ
လာလိုက် သား လာလိုက်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒါဆို... ထွက်ခဲ့ကွာ၊ ကော်စီသွားသောက်ရအောင်”

“မထွက်ခဲ့ဘူးဆိုရင်ရော”

“ဒါဆို... မောင်နဲ့ပန်း လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာကို face
book ပေါ်တင်တော့မယ်”

“တင်ချင်တင်ပေါ့”

“ပန်း... မောင် တကယ် စိတ်တိုလာပြီနော်”

“အလကားနောက်တာပါ မောင်ရယ်၊ ပန်းက တံခါးဝကို
တောင် ရောက်လာပါပြီ”

သူမက ရေညှိရောင်ပိုးချိတ်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် ခြံအပြင်ကို ထွက်လာသည်။ သူကလည်း ကားထဲမှထွက်ပြီး သူမလက်ကလေးကို သွားဆွဲလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်”

“ဘာအတွက်လဲ ပန်းရဲ့”

“ပန်းကိုချစ်ပေးတဲ့အတွက်ပါ”

သူက ဟက်ခနဲရယ်ကာ သူမနား နားသို့ကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး မေးလိုက်သည်။

“မောင့်ကိုချစ်လား”

သူမက မဖြေဘဲ သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ ခြေဖျားလေး ထောက်လိုက်သည့်ခဏ သူ့နဖူးလေး နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

ရင်ခုန်သက်သေကြောင့် သူ့အနား ကြယ်တစ်စင်း ကြော့ခနဲ ပြိုလေ။ သူ့အတွက် အိပ်ပျက်ညတွေလည်း ရှိတော့မှာမဟုတ်။

ချစ်သူနှစ်ဦးကို တင်ဆောင်ထားသည့် ကားကလေးဟာ လည်း ဒေင်ဥယျာဉ်လေးရှိရာဆီသို့ ဦးတည်လျက်။

ပရိသတ်အတွက်

အမြဲထားဝရလေးစားကြိုးစားလျက်

ခေတ်ပျိုဖြူ

Facebook.Khit Pyo Phyu

Likepage. ခေတ်ပျိုဖြူ

